

# Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

## RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

### Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



*owning vegas*

BOOK TWO

# HIS PLAYGROUND



KYLIE KENT



- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
  - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

**Not:** Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

**Dip not:** Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

*Sevgiler.*

*Çevirigiller Ekibi*



# Onun Oyun Alanı

---

Vegas'ın Sahibi

Kitap 2

**Kylie Kent**

# Contents

|                               |
|-------------------------------|
| <a href="#">Club Omerta</a>   |
| <a href="#">Önsöz Bölüm 1</a> |
| <a href="#">Bölüm 2</a>       |
| <a href="#">Bölüm 3</a>       |
| <a href="#">Bölüm 4</a>       |
| <a href="#">Bölüm 5</a>       |
| <a href="#">Bölüm 6</a>       |
| <a href="#">Bölüm 7</a>       |
| <a href="#">Bölüm 8</a>       |
| <a href="#">Bölüm 9</a>       |
| <a href="#">Bölüm 10</a>      |
| <a href="#">Bölüm 11</a>      |
| <a href="#">Bölüm 12</a>      |
| <a href="#">Bölüm 13</a>      |
| <a href="#">Bölüm 14</a>      |
| <a href="#">Bölüm 15</a>      |
| <a href="#">Bölüm 16</a>      |
| <a href="#">Bölüm 17</a>      |
| <a href="#">Bölüm 18</a>      |
| <a href="#">Bölüm 19</a>      |
| <a href="#">Bölüm 20</a>      |
| <a href="#">Bölüm 21</a>      |
| <a href="#">Bölüm 22</a>      |
| <a href="#">Bölüm 23</a>      |
| <a href="#">Bölüm 24</a>      |
| <a href="#">Bölüm 25</a>      |
| <a href="#">Bölüm 26</a>      |
| <a href="#">Bölüm 27</a>      |
| <a href="#">Bölüm 28</a>      |
| <a href="#">Bölüm 29</a>      |
| <a href="#">Bölüm 30</a>      |
| <a href="#">Bölüm 31</a>      |
| <a href="#">Bölüm 32</a>      |
| <a href="#">Bölüm 33</a>      |
| <a href="#">Bölüm 34</a>      |
| <a href="#">Bölüm 35</a>      |

[Epilog Epilog](#)

[Kylie Kent'in diğeri](#)

kitapları [Yazar hakkında](#)

Telif hakkı ©2025 Kylie Kent

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmadan, elektronik, mekanik, kayıt veya başka herhangi bir şekilde çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez.

Bu eser bir kurgu eseridir. Eserde geçen isimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal bir şekilde kullanılmıştır. Eserde geçen gerçek kişilere, hayatta olan veya olmayan, ya da gerçek olaylara benzerlikler tamamen tesadüfidir.

ISBN 13: 978-1-923137-73-8ebook)  
978-1-923137-91-2 (ciltsiz)

Kapak illüstrasyonu: Cover Kate Farlow – Y'all That Graphic

Düzenleme  
Kat Pagan

# Club Omerta

## Kulübün bir üyesi misiniz?

Bir sonraki kitabın yayınlanmasını beklemek istemiyor musunuz?

Club Omertà'ya katılın ve tüm içeriğe erişim hakkı kazanın!

Bu üyelik şunları içerir:

- günlük bölüm açıklamaları
- her şeyi ilk gören: kapaklar, tanıtımlar, özetler
  - her kitabın gelişmiş okuyucu kopyaları
- sevdiğiniz karakterlerin bonus sahneleri!
  - Benimle (Kylie Kent) video sohbetleri
  - ve çok daha fazlası...

**Kulübe katılmak için bağlantıya tıklayın!!!**

[CLUB OMERTA](#)

## Önsöz

---



**B** Kan, para, şehvet, aşk. Hepsi burada. Las Vegas. İnsanların imkansızı başarmaya çalıştıkları yer. Ama sorun şu ki... kumarhane her zaman kazanır. Peki ya ben? Ben kumarhanenin ta *kendisiyim*.

Bu şehir benim oyun alanım. Sahip olamayacağım tek bir şey bile yok. Nasıl bu konuma geldim? Besin zincirinin en tepesine? İşte burada kan devreye giriyor. En dipteyken, en yakın üç arkadaşım ile birlikte kendimi yukarıya taşıdım. Her birimiz, bugün olduğumuz kişi olmak için *kanımızı* ve terimizi döktük.

Peki biz kimiz?

Ben Carlo Bianchi, sekiz yaşında anne babam öldürüldüğünde yetim kaldım. Birkaç koruyucu aileye verildikten sonra sokaklara düştüm, Louie ve Sammie ile birlikte.

Louie, namı diğer patron, hepimizi doğru yöne yönlendiren kişidir. Bu şehri ele geçirme hedefi vardı ve bunu başardı. Ama bunu tek başına yapmadı. Hepimizi yanında büyüttü. Bazıları bizi kolayca terk edebilirdi, ama o yapmadı. Ona çok şey borçluyum. Hayatımı birçok yönden kurtardı.

Sammie, nazik dev. Ve bunu içten söylüyorum. Adam *dev gibi*. Ama onda nazik olan hiçbir şey yok. İşinin kanlı ve vahşi kısmından asla çekinmez. Bu şehre aşıladığımız korkunun devam etmesini sağlamak bizim görevimiz. Her pislik en tepeye çıkmak ister, ama sadece birine yer var — ya da bizim durumumuzda, üçe.

Bir de Emmanuel var. O... Şöyle diyelim, "psikopat" kelimesi sözlükte olsaydı, muhtemelen onun adı tanım olarak yazardı. Ergenlik çağımızın başlarında, Meksikalı bir kartelin varisi olduğunu öğrendi. Babası gelip onu alıp, bir gün onun yerini alacağı gün için yetiştirdi. Bu bir yıl önce oldu. Hâlâ Vegas'a geliyor, onunla iş yapıyoruz. Kokainimizi ondan alıyoruz. Çok fazla korktuğum insan yok. Ama Emmanuel'den korkmamak için insan aptal olmak lazım.

Louie, cadde üzerinde birkaç kumarhane satın aldı. Kirli paramızı bu üç kumarhanede akıyoruz. Sammie Wild Card'ı yönetiyor, Louie Royal Flush'ı işletiyor ve ben de Aces High'da çalışıyorum.

"Selam Carlo, seni arıyordum." Sammie ofisime girer.

"Biri mi öldü?" diye soruyorum, saate bakarak. Saat erken. Genelde öğlene kadar yataktan çıkmaz.

"Henüz değil." Omuz silkiyor.

"Ölecek biri mi var?" Ona kaşlarımı kaldırıyorum. Saat erken ama biraz kan dökmek için asla erken değildir. Masamdaki telefon çalıyor. "Bekle." Sammie'ye bakıyorum, o benim karşımda oturuyor, sonra telefonu açıyorum. "Alo."

"Ah, Bay Bianchi, resepsiyonda sizi arayan biri var," diyor gergin sesli bir kadın.

"Meşgul olduğumu söyle," diye homurdandım.

"Ah, efendim, buraya gelmeniz gerektiğini düşünüyorum," diye cevaplar. "Bu... hassas bir konu."

"Anladım." Telefonu kapatıp masamdan tabancayı aldım.

Sammie ayağa kalkar ve peşimden dışarı çıkar. "Ne oluyor?"

"Hiçbir fikrim yok," diyorum. "Hazır ol." Neden *bu kadar hassas* davranıldığını bilmiyorum, ama kadının ses tonu hoşuma gitmedi. Korkmuş gibiydi.

Resepsiyona vardığımda, tüm alanı gözden geçiriyorum. Her zamanki gibi insanlar dolaşıyor ve olağan dışı bir şey görmüyorum.

"Beyefendi, buraya gelin." Genç bir kızıl saçlı kadın bana el sallıyor. "Ne oluyor?" diye soruyorum.

"Az önce geldi ve adınızı söyledi. Başka bir şey söylemiyor. Ailesi nerede, bilmiyorum." *Nicole*, isimlikteki isme göre, tezgahın yanında duran küçük bir kızı işaret ediyor.

Kaşlarım çatıldı. *Kim bir çocuğu kumarhanede bırakır ki?*

"Teşekkürler, Nicole," dedikten sonra küçük kıza yaklaşıyorum. Onun seviyesine gelmek için dizlerimin üzerine çöküyorum. "Merhaba, ben Carlo. Beni mi arıyordun?"

"Mm, bu senin için." Üzerinde adım yazılı bir zarf uzatıyor. "Ben Jasmine, ama bana Jazzy diyebilirsin. Annem senin babam olduğunu söyledi."

Yerimde donakaldım. *Kim ne dedi şimdi?*

Sammie'ye bakıyorum, yüzü de benim kadar şok olmuş. "Ne oluyor lan?" diye soruyor.

"Annen kim, Jazzy?" Zarfı açarken çocuğa soruyorum.

*Sevgili Carlo,*

*Jazzy hakkında bu şekilde öğrendiğin için üzgünüm. Ona benim için bakmanı istiyorum çünkü **ben** artık bakamıyorum. Onun sisteme girmesine izin verme. Lütfen. Bizim gibi olmasın. O iyi bir çocuk, en iyisi.*

*XX*

*P*

P? Bu çocuğun annesi her kimse, mektubu P harfiyle imzalamış. Beynim, P ile başlayan bir isme sahip, yattığım kadının kim olduğunu bulmak için çaballıyor. Sorun şu ki, geçen hafta yatağımda yatan kadının adını bile bilmiyorum, bırak onu...

Jazzy'ye tekrar bakıyorum. "Kaç yaşındasın?" "Altı buçuk," diyor.

Bu, yedi ya da sekiz yıl önce annesiyle yattığım anlamına geliyor. Onun kim olduğunu hatırlamamın imkânı yok.

"O kim?" Jazzy arkamı işaret etti ve ben de başımı çevirip Sammie'nin onu bir yapbozu birleştirmeye çalışır gibi izlediğini gördüm.

"O benim arkadaşım. Sammie. Zararsızdır," diye ona söylerken ayağa kalkarım.

"Korkunç görünüyor," diyor Jazzy, başını yukarı doğru eğerek.

"Güven bana, sana asla zarar vermez, küçük kız. Hadi, birini görmemiz lazım."

Küçük eli benim elimi bulur ve sıkıca tutar. Ona bakarım ama elini çekmeye gönlüm elvermez; bunun yerine, elini daha sıkı tutar ve onu kumarhanenin içinden geçiririm.

"Nereye gidiyorsunuz?" Sammie arkamızdan seslenir.

"Louie'yi görmeye. O ne yapacağımızı bilir," diye cevap veriyorum.

"Anladın mı? Benim halletmem gereken bir iş var," diyor. "Evet. Sonra görüşürüz," diyorum.

"Nereye gidiyoruz?" diye sorar Jazzy.

"Bir arkadaşı görmeye."

Louie'nin dairesine girdiğimde burnumun kokusu beni yönlendirir. Yemek kokusu beni mutfağa götürür.

Louie dönüp bana sert bir bakış attıktan sonra Jazzy'ye baktı. Yüzü yumuşadı. "Tanrı aşkına, sakın birinin çocuğunu çalmadığını söyle."

"Beni çalmadı. O benim babam." Jazzy sanki bununla gurur duyuyormuş gibi gülümser. *Beni gerçekten tanısaydı, gurur duymazdı.*

Louie'nin ağzı açık kalır. Ama çabucak toparlanır. "O ne şimdi?" der, ama sorunun bana yönelik olduğu açıktır.

"O, ah, bir notla bırakılmış." Omuz silkiyorum. Bu konuyu onunla konuşmam lazım, ama çocuğun önünde değil.

Louie tezgahın etrafından dolaşır çömelir ve elini Jazzy'ye uzatır.

"Merhaba, ben Louie. Adın ne, tatlım?"

"Benim adım Jazzy. Jasmine'in kısaltması, prenses gibi," diyor.

"Merhaba Jazzy, tanıştığımıza memnun oldum. Buraya oturur musun? Kahvaltıyı hazırlayacağım." Onu kucağına alır, bu yüzden elimi bırakır ve onu, bizim uyumsuz grubumuza en son katılan kişinin yanındaki tabureye oturtur. *Sanırım Jazzy'den önce.* "Bu karım Charlotte," diye tanıştırır Louie.

"Merhaba, çok güzelsin," diyor Jazzy.

"Teşekkürler. Sen de çok güzelsin tatlım," diye cevaplar Charlotte.

Louie bir kase meyve alır ve kızların arasına, tezgahın üzerine koyar. "Carlo için bazı evraklar var. Dün ona vermeyi unuttum," der Charlotte'a. "Hemen dönerim."

Onu ofisine kadar takip edip kapıyı arkamdan kapatıyorum. "Ne oluyor lan?" Kapı kapanır kapanmaz fısıldıyor.

"Bilmiyorum dostum. Resepsiyonda bir notla bırakılmış." Mektubu ona uzatırken saçımı elime alıp düzeltiyorum. "Panikledim. Ne yapacağımı bilemedim."

Notu okuduktan sonra Louie mektubu tekrar bana doğru itti. "Öncelikle DNA testi yaptırmalısın. Senin kızın bile olmayabilir. İkincisi, eğer senin kızınsa, sanırım ailemize yeni bir üye katıldı," dedi, sanki bu çok da önemli bir şey değilmiş gibi. Az önce kumarhaneme bir çocuk bırakılmıştı.

"Çocuklar hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ya da baba olmak hakkında," sakın kalmaya çalışarak itiraf ettim.

"Kılavuz falan yok sanırım. Sadece... onu besle, temiz tut ve güvende tut. O kadar zor olamaz." Sanki köpek yavrusu bakmak kadar kolaymış gibi söylüyor.

"Tamam. Yapabilirim." Başımı sallıyorum. *Onu hayatta tutabilirim, değil mi? Lanet olsun, annesi onu bana bırakırken ne düşünmüştü?* "O çok küçük. Ne kadar zor olabilir ki?" En yakın arkadaşıma güven arıyorum.

"Aynen," diye onaylıyor Louie. "Annesini ne biliyor ki?"

"Bilmiyorum. Buraya direkt geldim." Başka bir şey yapmaya vaktim olmadı. "Ona sor. Ne yaparsan yap, o kadını bulalım bulalım," diyor.

İkimiz de ofisten çıkıyoruz ve Louie'nin penthouse'undan ayrılırken Jazzy'nin elini *tutuyorum—yoksa onların penthouse'undan mı demeliyim?*

Doğru. En iyi arkadaşım, sadece birkaç gün tanıdığı bir kadınla evlendi. Deli olduğunu söyleyebilirim, ama Charlotte'u seviyorum. Ve onun ona ne kadar takıntılı olduğunu görüyorum.

Hayatımda sadece bir kadına böyle hissettim ve o kadın benim için yasak. Ulaşılamaz.

"Şimdi nereye gidiyoruz?" diye soruyor Jazzy.

Ona bakıyorum. *Nasıl panikleliyor?* Tamamen yabancı birinin yanında bırakılmış. "Eve," diyorum ona.

"Ev nerede?"

"Aces High'da. Orada bir çatı katı dairem var."

Duraksıyor, küçük kaşları ortada kırışıyor. "Kumarhanede mi yaşıyorsun? Louie'nin evi kadar güzel mi?"

"Daha güzel, ama ona söyleme. Kıskanç biridir. Artık sen de kumarhanede yaşıyorsun galiba." *Siktir, batıracağım. Hissediyorum.* "Annenin adı ne, Jazzy?" diye ekliyorum, gayet doğal bir şekilde.

"*Annem*, aptal." Jazzy gülüyor.

"Tamam, neye benziyor?" Aces'e geri dönerken tekrar soruyorum.

"Güzel bir kız. Hatırlamıyor musun?" Jazzy sorar.

Yalan söylemek, çocuğa *elbette annesini hatırladığımı* söylemek dilimin ucunda. Ama yalanlarla başlayacak bir ilişkiye girmek istemiyorum. "Hatırlamıyorum. Üzgünüm. Çok uzun zaman oldu. Seni neden bana bıraktığını biliyor musun?"

"Sen... beni istemiyor musun?"

*Kahretsin, şimdi ağlayacak gibi. Beş dakikadır babayım ve şimdiden çocuğu ağlatıyorum.*

"Öyle demedim. Kim kendi prensesini istemez ki?" Durup eğilip gözlerine bakıyorum. "Sadece neden seni bırakıp beni görmeye gelmediğini anlamaya çalışıyorum."

"Gitmesi gerekiyordu," diyor Jazzy, sesi daha da üzgün.

"Geri gelecek mi?" diye soruyorum.

"Sanmıyorum," diyor.

## Bölüm Bir

---

Carlo



Misafir yatak odasında derin uykuda olan Jazzy'ye bakıyorum. Artık *onun odası* oldu sanırım. Buraya geleli sadece birkaç gün oldu, ama istediği veya ihtiyacı olabilecek her şeyi temin ettim. Asistanıma, altı yaşındaki bir kızın isteyebileceği her şeyi almasını söyledim. Eskiden sade lacivert ve beyaz renklerle dekore edilmiş misafir odası, şimdi pembe, mor ve gökkuşağındaki diğer tüm renklerle kaplı.

Ama Jazzy mutlu görünüyor ve bu en önemli şey. Onun da üzgün olduğunu biliyorum. Ama nedense, çocuk duygularını saklıyor. Sanki üzülmemesi gerekiyormuş gibi, iyiymiş gibi davranıyor. En azından son birkaç gündür ondan edindiğim izlenim bu.

O akıllı bir çocuk ve annesi hakkında ne biliyorsa, hiçbir şey söylemiyor. Neden burada olduğunu hiç bilmiyorum. Louie'nin tavsiyesine uyup doktora DNA testi yaptırdım. Sonuçları hala bekliyorum ama bu küçük kızın benim olduğunu biliyorum.

Nasıl bildiğimi *bilmiyorum*, ama *hissediyorum*.

Onu korumak, bu dünyanın korkunçluklarından korumak ve benim gibi hiçbir şeyden mahrum kalmamasını sağlamak için içimde çok güçlü bir istek var.

Asansör kapısının açıldığını duyunca Jazzy'nin kapısını kapatıp uzaklaşıyorum. Sammie'den bana güvenebileceği ve bebek bakıcılığı yapabilecek bir çalışan bulmasını istedim. Tereddüt etmeden Royal Flush'ın resepsiyonistlerinden Lailani'yi önerdi. Ardından, Lailani'nin sadece Jazzy'ye bakmak için burada olduğunu ve hiçbir koşulda ona dokunmamam gerektiğini söyledi.

Neden bu kadına karşı bu kadar koruyucu davrandığımı merak ettim ama sorgulamadım. Şu anda arkadaşlarımla hayatlarına burnumu sokacak vaktim yok. Kendi hayatım beni yeterince meşgul ediyor.

"Geldiğin için teşekkürler. O uyuyor, çok geç kalmayacağım." Sammie'nin de gelmesini beklemiyordum. "Sen de bebek bakıcılığı mı yapacaksın?" Ona ve Lailani'ye baktım.

"Hayır, pislik, seni Royal'e sağ salim ulaştırmak için buradayım," dedi.

Rakip bir aileyle randevumuz var, Louie'yi öldürmek için adamlarını gönderen aynı aile. Ama o pislik Charlotte'u vurdu. Tabii, Charlotte silahı görünce Louie'yi itip kurşunun önüne atladı. Bu gerçek aşk değilse, ne gerçek aşk bilmiyorum.

Sammie ve ben ofise giriyoruz ve Louie'yi masasının arkasında oturmuş, burada olmak zorunda olduğu için çok sinirli bir halde buluyoruz. Anlıyorum. Karısının yanında olmak istiyor. Charlotte, o etrafta olmadığında endişeleniyor. Herkesin kocasını öldürmek istediğini düşündüğünü düşünersek, bu anlaşılabilir bir durum.

"Patron, berbat görünüyorsun," diyor Sammie.

"Siktir git," diye cevaplıyor Louie.

"Bu toplantıyı neden yaptığımızı bir daha hatırlatır mısın?" diye soruyorum.

"Çünkü tam bir savaşı önlüyoruz," diyor. "Artık bir kızın olduğunu da *hatırlatmam mı* gerekiyor? Benim bir karım var, onun ise... ne var bilmiyorum." Louie kolunu Sammie'ye doğru uzatıyor. "Ama şimdi kaybedecek çok şeyimiz var."

"Haklısın." Başımı sallıyorum.

"Jazzy nasıl uyum sağlıyor?" diye soruyor.

"Garip bir şekilde iyi görünüyor. Tamamen yabancı birinin yanında bu kadar rahat olmamalı. Ne tür bir hayatı olduğunu merak ediyorum."

"Annesi hakkında bir şey söyledi mi?"

"Hiçbir şey." Kafamı sallıyorum. Neden o kadın hakkında bu kadar ketum davranıyor, anlamıyorum. Onu bulmamı isterdi herhalde. Annesini bir daha göremeyeceği ihtimalinden neden bu kadar etkilenmiyor?

Kapının çalması konuşmamızı keser. İş zamanı.

Joey Marciano içeri girdiğinde, ifademi nötr tutmak için tüm gücümü kullanıyorum. Yıllardır bu orospu çocuğunu öldürmek istiyorum. O bir pislik, ama aynı zamanda bir Don ve onu öldürürsem, dahil olmak istemediğimiz bir savaş başlatmış olurum. Ayrıca, hayatımda tutmak istediğim tek kadının babası. Tabii ki bu, sadece o kız ve benim bildiğimiz, çok iyi sakladığımız bir sır.

Louie ve Joey'nin konuşmalarının çoğunu duymazdan geliyorum. Ta ki o pislik patrona, ikimizin de örgütlerine fayda sağlayacak bir anlaşması olduğunu söyleyene kadar.

"Karım vuruldu. Bunu asla unutmayacağım. Ya da affetmeyeceğim," diyor Louie.

"Anlaşılabilir." Yaşlı piç başını sallar.

"Bununla birlikte, en azından seni dinlememek kabalık olur." Louie adama doğrudan bakar. "Ne tür bir anlaşma?" Her zaman fırsatçı olan arkadaşım, karar vermeden önce teklif edilenleri dinler.

"Birleşme. Ailelerin," diyor Joey. "Bir kızım var, Antonia. Yirmi bir yaşında, evlenme çağında."

Ellerim yumruk haline geliyor. *Az önce kızını mı teklif etti bu herif?*

Sammie beni yana itti ve ben yüzümü düzelttim. Ama siktir et! Bu siktiğimin herif kızını et parçası gibi bir pislige mi verecek? Benim gözümün önünde olmaz.

"Bizim işimiz görücü usulü evlilik değil," diyor Louie sert bir şekilde. *Tanrıya şükür.*

"Bu iki örgüte barış getirecek, Louie. Bir düşün," diye ısrar etti Joey. "Antonia her halükarda evlenecek. Ya senin adamlarından biri ya da başka bir aileden biri olacak."

Kalbim deli gibi atıyor. *Bizim örgütten biri ya da başka bir aileden biri.* Başka seçenek yok. Sevdığım kadının bana değil de başka birine evlendirilmesini oturup izleyecek değilim.

"Yapacağım," diyorum, sesimi nötr tutarak. Kaygısız.

Louie bana dönüp bakıyor. "Anlamadım?" Gözlerini kırpmıyor, yüzünde şok belli oluyor.

"Ben yaparım. Onunla evlenirim. Aile için. Bu iyi bir fikir." Omuzlarımı kaldırıyorum, bunu ne kadar çok yapmak istediğimi belli vermemeye çalışıyorum. Bunu yapmam lazım.

"Aranızda bir evlilik anlaşması yapmak mı istiyorsunuz?"

diye sorar Louie. "Tabii." diye başımı sallarım.

"Tamam." Joey'e döner. "Anlaşalım." İki adam el sıkışır ve kaderim mühürlenir.

Dudaklarım yukarı kıvrılır. Antonia'nın kendisine gümüş tepside sunulan kişinin kim olduğunu öğrenmesini sabırsızlıkla bekliyorum. Tepkisini şimdiden tahmin edebiliyorum; bu fikre pek de sıcak bakmayacağı kesin. Beni öldürmeye çalışacağına şüphe yok.

Bu birleşmenin karşılığında Joey, adamını öldürmemiz için bize izin verdi. Yaşlı piç, çalışanlarının arkasında ne yaptıklarından haberi olmadığını iddia etti. Ona inanıyor muyum? Hayır, tabii ki hayır. Ama ne zaman çenemi kapalı tutmam gerektiğini bilirim ve bu da o zamanlardan biri.

Ofis boşalır boşalmaz, Marciano'nun adamıyla halletmek için bodruma iniyoruz. "Bunu gerçekten yapmak istiyor musun?" diye soruyor Louie.

"Evet."

"Neden?" diye ısrar etti.

"Sen kendin söyledin: Artık bir kızım var ve her küçük kızın bir anneye ihtiyacı vardır," diye yalan söylüyorum. Antonia karım olabilir, ama Jazzy'nin annesinin yerini almaya asla kalkışmam, o kadın her kim ise.

"Bu, bir yabancıyla evlenmek için bir neden değil," diye Sammie araya girer.

"Benim yerime geçmek ister misin?" Ona kaşlarını kaldırarak bakıyorum. Sammie, bağlanmaya ve ilişkilere alerjisi var.

"Hayatta olmaz." Başını salladı.

"Öyle düşünmüştüm."



Louie, Charlotte'a dönmesi gerektiğini söyleyen bir telefon aldıktan sonra, o pisliği bodrumda buzun içinde bırakmaya karar verdik. Bu da benim eve düşündüğümünden daha erken dönebileceğim anlamına geliyor.

Lailani, Jazzy kucağında kıvrılmış halde kanepede oturuyor. "Uyandı mı?" diye fısıldıyorum.

"Evet, kötü bir rüya gördü," diyor, sesini alçaltarak.

"Onu yatağına götüreceğim. Sen eve gidebilirsin. Yardımın için teşekkürler," diyorum.

"Ne zaman istersen. Harika bir çocuk." Lailani Jazzy'ye gülümsüyor. "Gerçekten öyle," diyorum ve kızımı kucağıma alıyorum.

*Kahretsin, hala alışamadım.* Kızım. Lanet olası bir kızım var.

Hayatta bir kızım olacağını hiç düşünmemiştim.

Jazzy, onu yatağına nazıkçe yatırırken kıpırdanıyor. "Carlo?"

"Evet, benim tatlım. Uyumaya devam et." Battaniyeyi vücudunun üzerine çekip kenarlarını düzeltiyorum, tıpkı ilk gece burada kaldığında bana söylediği gibi.

"Kalacak mısın? Beni bırakma," diye yalvarır.

"Tabii. Hiçbir yere gitmiyorum. Artık benden kurtulamazsın, ufaklık." Yatağının yanındaki yere oturuyorum ve o gözlerini kapatıyor.



Ne zaman uykuya daldığımı bilmiyorum, ama uyanınca küçük ellerin omzumu salladığını ve o kadar masum bir kıkırdama duyuyorum ki, sarhoş edici. Benim dünyamda saf ve iyi pek bir şey yok. Ama Jasmine? O hepsi. Sarışın bukleler, kocaman yeşil gözler ve odayı aydınlatan bir gülümseme, ona baktığımda beni karşılıyor.

"Günaydın," diye homurdanıyorum.

"Yine benim yerde uyudun," diyor.

"Öyle mi? Zemin çok rahat." Ona gülümserim.

"Sanmıyorum." Başını sallar. "Sana kahvaltı hazırlayacağım." Jazzy zıplar ve odadan çıkar.

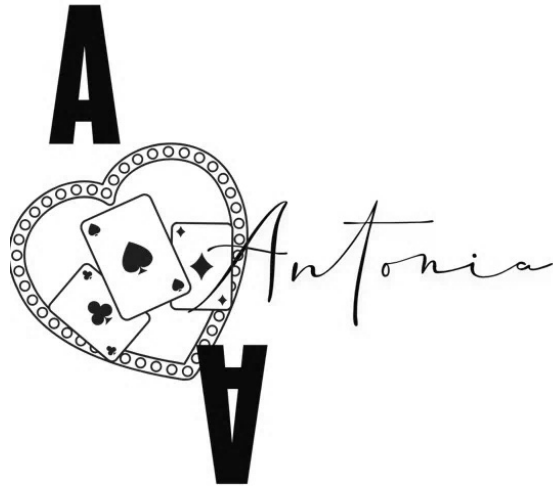
"Ocağa dokunma!" diye bağıriyorum arkasından, sonra hemen ekliyorum, "Bıçaklara da."

*Kahretsin, mutfakta olmamalıydı.*

Kendimi kaldırıp Jazzy'nin peşinden giderken boynumu esnetip çatlatıyorum. Yerde uyumak ilk kez olmuyor ama kesinlikle yatağımyı tercih ederim.

## İkinci Bölüm

---



**O** Lüks esaret. Bu iki kelime, hayatımın yirmi bir yılını tanımlıyor. Zor bir hayat yaşadığımı söyleyemem. İstedğim her şeye sahip oldum. Özgürlük hariç her şeye.

Nereye gidersem, peşimden geliyorlar. Aldığım her karar babam tarafından analiz edilip kesinleştiriliyor. Yani, aslında kararları benim değil, *onun*. Okulda seçeceğim bölüm bile.

*Şok edici! İş hukuku.* Sıkıcı ama ya bunu seçeceğim ya da okula hiç gitmeyeceğim, ben de emirlere uymayı seçiyorum. Her zaman yaptığım gibi, çünkü

mafya patronlarının iyi kızları böyle yapar. Emirleri yerine getir, soru sorma ve gülümse.

Bu dünyada hayatta kalmanın anahtarı budur, özellikle de kadınsan. Sesimizi çıkaramayız, hayatlarımız üzerinde özerkliğimiz yok. Hayır, biz bir mülkten başka bir şey değiliz. Bir pazarlık kozu.

Babamdan nefret ediyor muyum? *Pek sayılmaz.*

O benim tek ebeveynim. Annem doğum sırasında öldü, en azından bana öyle söylendi. Bunun doğru olup olmadığını kim bilebilir ki? Ama o kadar da kötü biri değil. Dediğim gibi, esir hayatı yaşıyor olabilirim, ama lüks bir hayat. Başkaları benden çok daha kötü durumda, o yüzden şikayet etmiyorum.

Başka bir hayat seçme şansım olsaydı, seçer miydim? Evet, ama yok. Ve ben asla olamayacak şeylerin peşinde koşan biri değilim. Bu yüzden alternatif gerçeklikler hakkında hayal kurarak zamanımı boşa harcamıyorum. Ama kurarsam, bir plajda olurum. Buradan çok uzaklarda. Romantik romanların sayfalarını kıskandıracak kadar büyük bir aşkı yaşırdım. Kocam nazik, anlayışlı ve beni dinleyen biri olurdu. Gerçek aşkı yaşırdım.

Bir zamanlar buna sahip olduğumu sanmıştım. Birkaç yıl önce. Ama gerçek değildi. Ayrıca tamamen tek taraflıydı. Bunun sıradan bir ilişkiden daha fazlası olduğunu düşünmekle aptallık ettim ve bu hatayı bir daha asla yapmayacağım.

Kapımın çalmasıyla arkamı döndüm. "Baban seni ofisine çağırıyor," dedi Brian, yüzünde düşünceli bir ifadeyle.

"Kötü bir şey, değil mi?" diye soruyorum.

"Bunu ben söyleyemem, hanımefendi," diye cevaplar. Brian *benim* korumam olabilir, ama babama sadıktır. O, her şeyden önce bir mafya üyesidir. Bana ne kadar düşkün olursa olsun, bu onun ettiği yemini değiştirmez.

"Tamam. Hemen geliyorum," derim ve banyoya koşarım. Kapıyı çarparak kapatır ve aynadaki yansıma baka baka bakarım. Olası senaryoları kafamda canlandırmaya çalışırım, babamın beni neden görmek istediğini tahmin etmeye çalışırım. Notlarım harika, hiç bu kadar iyi olmamıştı. Kredi kartlarımı aşırı kullanmadım. Kimseye yapmamam veya söylememem gereken bir şey yapmadım.

Parmaklarım saçlarımı tarayarak uzun, koyu renkli bukleleri düzeltir. Sonra dudak parlaticımı alıp dudaklarıma sürerim. *Her zaman bakımlı görünmeliyim.* Bu babamın kurallarından biridir ve onun benim görünüşümle ilgili bir nutuk atmak istediği bir sohbete girmeyi hiç istemiyorum.

Omuzlarımı dikleştirip duygularımın etrafına görünmez bir kalkan örerek yatak odamın sığınağından çıkıyorum. Sürekli eleştiri altında yaşayınca

sürekli eleştiri altında yaşarsan, başa çıkma mekanizmaları geliştirirsin. Benimkilerden biri, etrafımda görünmez bir güç kalkanı olduğunu ve babamın bana söylediği her şeyin bu kalkanın üzerinden sekip gideceğini hayal etmek. Bazen, yazılan kelimelerin cildime nüfuz etmeden duvardan sekip gittiğini hayal ederim.

Babamın ofisine vardığımda kapıyı çalmama gerek yok. Brian kapının dışında beni bekliyor. Kapıyı açıp kenara çekilmeden önce bana küçük bir gülümseme atıyor.

"Teşekkürler," diyerek yanından geçiyorum. "Baba, beni görmek istemiştin?" Gülümsüyorum ve burada olduğum için mutluymuş gibi davranmaya çalışıyorum. Gerçekte ise bu ofisten nefret ediyorum. Burada hiç iyi bir şey olmaz.

"Antonia, otur. Sana iyi haberlerim var." Babam masasının önündeki sandalyeyi işaret ediyor.

"Tamam." Oturup *iyi haberi* duymaya hazırlanıyorum. Eminim ki burada İncil'den bahsetmeyecek.

"Senin evliliğini ayarladım. Nişan töreni Çarşamba günü yapılacak. Resmi bir tören olacak," diyor.

Mideme bir ağırlık çöküyor. *Gerçekten evlilik mi dedi? Duyduğuma inanamıyorum.* "Anlamadım?"

"Evleneceksin. Damadı seçtim. Nişan partin Çarşamba günü yapılacak. Tekrar ettirmeme."

"Evlilik," diye kekeliyorum. "Hazır değilim."

"Yirmi bir yaşındasın. Yeterince bekledim. Bu anlaşma yapılmalı, Antonia. Ve bana üzüntü vermeyeceksin." Sözlerini vurgulamak için parmağını bana doğrultuyor.

"Kim?" diye

soruyorum. "Kim *ne*?"

"Beni kime sattın, baba?" Ayağa kalkıyorum.

"Dramatik olma. Seni kimseye satmadım. Bu bir aile birleşmesi. Nişan partisinde nişanlısınla tanışacaksın. En iyi davranışlarını sergilemeni bekliyorum, Antonia."

"Ya hayır dersem?" diye karşılık veriyorum.

"Bana seni başkasına vermekten başka seçenek bırakmazsın. Daha az... medeni birine. Beklenenleri yapmayan kızlara ne olduğunu hatırlatmam gerek mi?" Kaşlarını kaldırarak bana bakar.

On üç yaşındayken babam beni oturttu ve kafeslerdeki kadınların videolarını izlettirdi. Tecavüze uğruyorlardı. Onların

başka patronların kızları olduğunu söyledi. Emirlerine uymayan kızlar. Eğer kurallara uymazsam benim de kaderimin bu olacağına inandım. Çok uzun bir süre.

Sonra, büyüdükçe bunun sadece bir korkutma taktiği olduğunu anladım. Diğer patronların kızlarıyla arkadaşlık ettim. Elbette, hepimiz görücü usulü evlenebiliriz, ama hiç kimsenin seks kölesi olarak satıldığını duymadım.

Anlıyorum. O videolar gerçektir. O kadınlar birilerinin kızlarıydı. Ama onlar kaçırılmıştı; insan tacirlerine verilmemişti. Babam tehdidini yerine getirir mi? *Hiçbir fikrim yok.* Bunu öğrenmek için sınırları zorlayacak mıyım? *Kesinlikle hayır.*

Yani, kim bilir? Belki iyi bir koca bulurum. Bu evlilik beni bu evden kurtarabilir ve bana biraz özgürlük kazandırabilir. Evlendiğimde, babam artık bana ne yapıp ne yapamayacağımı söyleyemeyecek.

"Tamam, bir elbise bulacağım," diye kabul edip babamın odasından çıktım, kalbim göğsümde çarpıyordu.

*Lütfen iyi biri olsun. Nasıl görüldüğü umurumda değil. Ne kadar parası olduğu umurumda değil. Sadece iyi biri olsun istiyorum. Yeterince acı çektim zaten.*

Ama yine de, babamın beni evlendirdiği kişi, bu hayatta bir yerleri olan biri. Muhtemelen etrafımdaki erkeklerden çok da iyi değildir.

Odama dönmüyorum. Hayır, bu evden çıkmam lazım. Brian, ön kapıdan çıkarken peşimden geliyor. "Arabayı getir. Kızlarla öğle yemeğinde buluşacağım," diyorum ve telefonumu çıkarıp en yakın iki arkadaşına mesaj atıyorum.

BEN

SOS! Hemen öğle yemeği!

GEORGIA:

Ne oldu? Beş dakikada orada olabilirim. Her zamanki yerde mi?

BEN:

Vardığımda haber veririm. Şimdi çıkıyorum. Evet, her zamanki yer.

LUNA:

Yoldayım. Bensiz başlamayın.

Gülümsüyorum. Bu kızlar benim için her şeyim. İhtiyacım olduğunda her zaman yanımda. Hiç sorgulamadan. Eğer bir cesedi saklamam gerekirse, onları arardım. Yani, teknik olarak, Brian muhtemelen cesedi benim için hallederdi. Ama yine de, bu tür bir sırrı bu iki kadına emanet ederdim.

Kafeye vardığımda Georgia her zamanki masamızda beni bekliyordu. Liseden beri öğle yemeği için Rachel's Diner'a geliyorduk.

"Selam." Karşısındaki bankta oturuyorum.

"Kahretsin, durum kötü," diyor, yüzüme bakarak.

Başımı sallıyorum, dişlerimi alt dudağıma ısıırıyorum. "Luna gelene kadar bekleyeceğim. Bu konuşmayı iki kez yapamam," diyorum ona.

"Tamam, o zaman önce bir şeyler içelim."

Rachel's Diner'ın en iyi yanı ne biliyor musun? Şarap servis ediyorlar ve bunu yapmaları gerekenden çok daha uzun süredir yapıyorlar. "Teşekkürler."

On beş dakika ve üç kadeh şarap sonra Luna nihayet ortaya çıkar. "Tanrıya şükür geldin. Nişanlandım. Parti Çarşamba günü —ve, evet, nişanlığımın kim olduğunu hiç bilmiyorum," Luna oturmaya fırsat bulamadan duyuruyorum.

"Ne olacak şimdi?" diye sorar Georgia.

"Bana bir isim ver, onun hakkında her şeyi öğrenirim," dedi Luna. "Sorun da bu. Babam bana bunu bile söylemedi. Sadece Çarşamba günü nişan partisinde tanışacağımı söyledi.

Çarşamba günü nişan partisinde tanışacağımı söyledi."

"Tamam, o zaman bir elbise bulmamız gerekecek. Bu gizemli damadı hayran bırakacak bir şey." Georgia sırtarak gülümser.

"Ya da patates çuvalı, böylece bana hiç dokunmak istemez," diye öneriyorum. "Acaba bir şey yapar mı?" diye mırıldanıyor Luna.

"Kim?" diye soruyorum.

Bana kaşlarını kaldırır. "Nişanlandığını öğrenince bir şeyler yapacaktır."

"O önemli değil, o yok," diyorum. Yani, sevdiğim tek erkek. Carlo Bianchi. Asla adını ağzımıza almadığımız için sonsuza kadar "o" olarak kalacak. Bir zamanlar beni sevdiğini sanmıştım, ta ki bana hiçbir şey ifade etmediğini gösterene kadar.

"Onun hakkındaki teorilerimi biliyorsun." Luna omuz silkiyor. "Ee, ne yapıyoruz? Beyaz mı? Açık pembe mi?"

"Siyah, cenazeye giyilecek bir şey gibi. Çünkü bu parti benim cenazem gibi olacak," diye inliyorum.

"O kadar da kötü olmayabilir," her zamanki gibi iyimser Georgia diyor. "Ya da daha kötü olabilir," diyorum ona.

"Ya da aniden ortaya çıkıp sonunda seni kendine alabilir," diye ekledi Luna. "Olmayacak, ve ben de istemem," diye mırıldandım.

"Öyle diyorsun ama içten içe o adamı hala sevdiğini biliyorum. Yaptıklarına rağmen." Diye iç geçirdi.

Carlo affedilemez bir şey yaptı, tabii Luna'ya sormazsan. O her zaman Carlo'nun tarafında olmuştur ve benim gördüklerimin gerçek olmadığını, beni kasten ittiğini iddia ederek teoriler üretir. Ayrıca hayal dünyasında yaşayan biridir, bu yüzden dünyaya bakışı pek güvenilir değildir.

"Tamam, gelecekteki düğünün ve sonunda babanın evinden taşınmana." Georgia kadehini kaldırır.

"Yeni başlangıçlara." İçim kan ağlasa da gülümsüyorum.

"Ya da eski bir aşkın ikinci bölümü." Luna kadehini benimkine çarptı. Gözlerimi devirdim ve şarabımın kalanını yudumladım.

## Üçüncü Bölüm

---



**k** Jazzy'yi ofisimin zemininde oturmuş boyama kitabına resim yaparken izliyorum. Etrafına keçeli kalemler, çıkartmalar ve her türlü ıvır zıvır yayılmış. DNA testi sonuçları bir hafta önce geldi. O benim kızım. Ama ben...

**E** onu zaten biliyordum. Hissetmiştim.

"Siktir, lanet olsun," diye küfrediyorum, bir şey aklıma geliyor. O sıçrayıp başını kaldırıyor. "Ne oldu?"

**r** "Bir şey fark ettim. Sen okulda olman gerekmiyor mu?" diye soruyorum. "Yani, senin yaşındaki çocuklar... okula giderler."

Yüzü düşer. Sevdiğim gülümseme kaybolur. "Bunu düşünmezsin umuyordum," der.

"Okulu sevmiyor musun?"

Cevap vermez. Ama başını eğip sallar.

Ayağa kalkıp oturduğu yere doğru yürüdüm. Kışımı yere koyup bacaklarımı çaprazlayarak onun duruşunu taklit ettim. "Okulun nesi var, Jazzy?"

"Sadece... Benim arkadaşım yok. Çocuklar beni sevmiyor ve bana kötü davranıyorlar," diyor, hala bana bakmadan.

*Kötü mü?* Ben çocukları sakatlamak ya da öldürmekle uğraşmıyorum, ama bu değişebilir. "Bana birkaç isim ver, ben hallederim," diyorum ona.

Yine başını sallıyor. "Lütfen beni geri gönderme."

"Hey, seni asla istemediğin bir şeyi yapmaya zorlamam," diye söz veriyorum. "Ama okulda ne olduğunu bilmek istiyorum. Hangi okula gidiyordun?"

Neden daha önce bunu düşünmedim bilmiyorum. Okulun kayıtlarına erişip annesinin adını bulabilirim.

"Henry Walker ilkokulu, ama geri dönmek zorunda değilim, değil mi? Burada seninle kalabilir miyim?" Jazzy sonunda bana bakarak sorar. Umutlu.

"Gitmek zorunda değilsin. Ne oldu?" diye tekrar soruyorum.

"Onlar çok kötü. Bir çocuk var... beni itip kakıyor, bir keresinde saçımı kesti," diyor. "Bana TT diyor."

"TT ne demek?"

"Karavan çözü, çünkü annem ve ben karavanda yaşıyorduk."

*O lanet olası bir karavanda mı yaşıyordu?* Kanım kaynıyor. Ona dünyayı sunacak imkanım varken, kızım orada sefalet içinde yaşıyormuş.

"Onu öldüreceğim," diye homurdanıyorum.

"Yapamazsın! O da benim gibi bir çocuk," diye yalvarır Jazzy. "Sonra sen hapse girersin ve ben ebeveynsiz kalırım. Annem, ebeveynleri olmayan çocuklar başka insanların yanına gidip onların bakımı altında yaşarlar demişti."

"Şanslısın ki ben hiçbir yere gitmiyorum. Ama okul konusunda bir şeyler yapmamız lazım. Ben sana ders veremem. Zaten benden pek bir şey öğrenemezsin. Ama yeni bir okul bakabiliriz?" diye öneriyorum. Evde eğitim verecek birini tutabilirim. Bu daha iyi bir seçenek olur. Burada olursa, onu zorbalık yapan küçük pisliklere maruz kalmaz.

"Bütün okullarda çocuklar kötü mü?" diye sorar Jazzy.

"Bence insanlar nerede olursa olsun kötü olabilir. Onlarla doğru şekilde başa çıkmayı öğrenmelisin ki sana bulaşmamaları gerektiğini anlatsınlar," diye açıklıyorum.

"Nasıl?"

Gülümserim. "Bunu sana ben öğretebilirim prenses. Kimse sana zarar veremesin diye nasıl karşılık vereceğini."

"Ninja gibi mi?" Heyecanla gülümser.

"Aynen öyle."

"Şimdi başlayabilir miyiz?" diye sorar.

"Belki yarın. Bu gece dışarı çıkmam gerek. Lailani sana eşlik edecek. Onu seviyorsun, değil mi?"

"Onu seviyorum," diyor Jazzy. "Geri dönecek misin?"

Ne kadar mutlu görünmeye çalışsa da, bu çocuk gerçek bir terk edilme sorunu yaşıyor. Annesi gibi onu terk edeceğimden korkuyor. Bunu söylemiyor ama çok açık. İki haftadır onun yatak odasının zemininde yatıyorum. Çünkü her kalmamı istediğinde, onu bırakamıyorum.

"Söz veriyorum, her zaman geri geleceğim. Bak, sana bir şey getirdim." Ayağa kalkıp masama doğru yürüdüm ve Jazzy için aldığım cep telefonunu aldım. Onu ona doğru salladım. "Bunu nasıl kullanacağını biliyor musun?"

"Uh-huh." Başını sallıyor.

"Numaramı kaydettim. İstedğin zaman arayabilirsin, cevaplarım, tamam mı?" diyorum.

"Ne zaman?" diye

sordu. "Ne zaman

istersen," diye

tekrarladım.

"Tamam."



"Gergin misin?" diye sorar Louie.

Etkinlik salonuna bakıyorum. Nişan partisi burada, Aces High'da veriliyor. *Benim* nişan partim. Her şey mükemmel. Her şeyi leylak ve beyaz renkte süslemelerini istedim. Çünkü leylak, nişanlımın en sevdiği renk olduğunu biliyorum.

"Hiç de değil," diyorum.

"Neden? Bir yabancıyla evlenmek üzeresin."

"Evet, o konuda... O değil," diyorum. Antonia'dan kimseye bahsetmedim. Bazı şeyler riske atmaya değmez ve o da onlardan biri.

Louie sorgulayan bir şekilde kaşlarını kaldırır. "*Ne* değil?" "Yabancı," diyorum.

"Onu tanıyor musun? Nasıl?"

"Birkaç yıl önce aramızda bir şey olmuştu." Omzumu kaldırdım. "Sadece onu kaçırdığımı ve babasının onu bana teslim ettiğini öğrendiğinde muhtemelen beni öldürmek isteyeceğini söyleyeyim."

"Bana daha önce haber veremedin mi?" Louie homurdanır. "Üzgünüm patron, biraz meşguldüm," diye hatırlatırım. "Ayrıca, Jazzy'nin annesini bulmamıza yardımcı olabilecek bir şey öğrendim. Henry Walker ilkokuluna kayıtlıymış. Okulda kayıtları olmalı."

"Olmalı," diyor. "Bekle... Okulda olması gerekmez mi? Haftalardır bizimle takılıyor."

"Evet, bir şey daha var. Hala çocukları öldürmüyoruz, değil mi? Okulda bir pislik ona zorbalık yapıyormuş. Okula dönmek istemiyor."

"Çocukları öldüremeyiz," dedi Louie. "Ama güvenli olmayan bir yere de geri dönemez."

"Biliyorum," diyorum ona. "Başka bir yol bulurum." Başımı girişe doğru sallıyorum ve sonunda müstakbel eşim görünüyor. "İşte orada."

"Huh," diyor Louie.

"Ne demek '*ha*'?" Gözlerimi ondan ayıramıyorum. O çok güzel. Tüm vücut hatlarını ortaya çıkaran, yere kadar uzanan siyah bir elbise giymiş. Koyu renk saçları bir omzuna dökülmüş ve dudakları parlak kırmızı rujla boyanmış.

"İyi şanslar. Ben barda olacağım." Louie sırtıma bir şaplak atıp uzaklaşıyor.

Kıpırdamıyorum. Bekliyorum. Antonia'nın beni fark etmesi sadece bir dakika sürüyor ve sonra fırtına gibi üzerime geliyor. "Neden buradasın? Burada olamazsın," diye fısıldıyor ama yüzündeki ifade bağırarak istediğini gösteriyor.

"Aslında olabilirim. Burası benim, unuttun mu?" diye cevap veriyorum.

"O değil... Carlo, burada ne yapıyorsun, git buradan," diye tısladı.

"Bilmiyorsun, değil mi?" Boynumu yana çevirdim.

"Neyi bilmiyorum?"

Yanımızdaki duvardaki tabelayı işaret ediyorum. Tabelada şöyle yazıyor: *Tebrikler, Carlo ve Antonia*. "Evleniyoruz, bebeğim." Gülümsüyorum.

"Hayır." Antonia başını sallar.

"Bunun nişan partin olduğunu biliyordun, değil mi?"

"Biliyordum, ama sen? Neden sen? Sen dışında herkes olabilir," diye kekeliyor. "Ah." Elimi kalbimin üzerine koyuyorum.

"Bu olamaz," diyor. "Olacak," diyorum

ona.

"Neden? Neden bana bunu yapıyorsun?" Sesi incinmiş gibi geliyor.

"Başka biri olmasını mı isterdin? Ben olmasam, baban seni en yüksek teklifi verene satardı, Antonia," diye homurdanıyorum.

"En azından sen olmazdın," diye öfkeyle söylüyor.

Telefonum çalıyor. Parmağımı kaldırıyorum. "Bir saniye bekle" diyorum ve cep telefonumu cebimden çıkarıyorum. Ekranda Jasmine'in adını görünce yeşil *cevap* düğmesine basıp telefonu kulağıma götürüyorum. "Merhaba tatlım. Her şey yolunda mı?"

"Saat dokuzdan sonra dondurma yiyebilir miyim?" diye soruyor.

Gülümserim. Beni bu yüzden arayacağını hiç beklemiyordum. "Ne istersen yiyebilirsin."

"Teşekkürler. Beni yatırmak için eve gelecek misin?"

"Biraz geç kalabilirim. Ama eve geldiğimde, sen uyumuş olsan bile gelip seni yatıracağım, tamam mı?" diyorum ona.

"Tamam, görüşürüz." Jasmine telefonu kapatır.

"Eh, fahişelik yapmaya birkaç saat ara verip kendi nişan partine katılabildiğine çok sevindim," diye söylenir Antonia. "Aralarımızda bir yanlış anlaşılma olmasın, bana *asla* dokunmayacaksın."

"O fahişe değildi. O Jasmine'di." Açıklamalıyım, ona bir kızım olduğunu söylemeliyim.

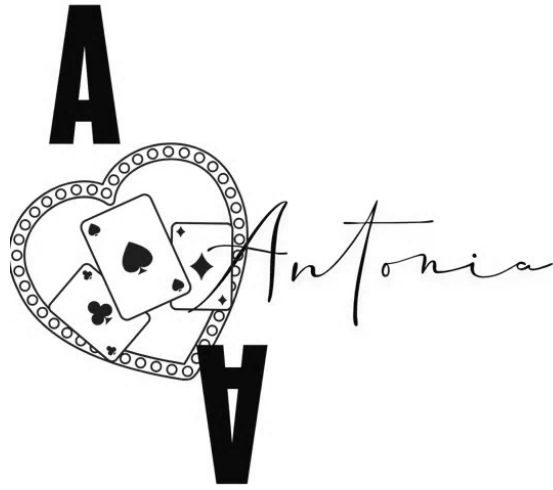
"Kim olduğu umurumda değil. Kiminle yattığın ya da ihtiyaçlarını nerede karşıladığın da umurumda değil, çünkü benimle olmayacak."

Tek kelime bile edemedi Antonia yine fırtına gibi çıkıp gidiyor.

*Eh, düşündüğümden daha iyi gitti. Kanamıyorum.*

## Dördüncü Bölüm

---



Bunun olduğuna inanamıyorum. Bunu sona erdirebilirim. Gidip babama Carlo'yu tanıdığımı söyleyebilirim. Bana yaptıklarını anlatabilirim. Bu, Carlo'nun birkaç dakika içinde ölmesi ve Las Vegas sokaklarının Vegas savaş alanına dönerdi. Bu yüzden yapamam.

Çıkış yolu yok. Hayatımda sevdiğim tek adamla evlenmek zorundayım. Beni başka hiç kimsenin yapamayacağı şekilde yıkma gücüne sahip tek adamla. Tıpkı daha önce yaptığı gibi. Onu unutmak, hayatıma devam etmek çok uzun zamanımı aldı. Sonunda onu her gün düşünmediğim bir noktaya gelmiştim. Ve şimdi onunla evlenmek zorundayım.

Bunu nasıl atlatacağım bilmiyorum. Onu kalabalıkta görüp yokmuş gibi davranmak bir şey, ama bir eşin kocasını yokmuş gibi davranabileceğine inanacak kadar naif değilim.

"Daha kötüsu de olabilirdi," diyor Georgia. Dördüncü şampanya kadehimi içiyorum. Bu geceyi unutmam için dünyadaki tüm alkolün yetmeyeceğini düşünmeye başlıyorum.

"Nasıl?" diye inliyorum.

"En azından yakışıklı ve yatakta iyi olduğunu biliyorsun." O gülüyor.

En yakın arkadaşına sert bir bakış atıyorum. "Onunla bir daha yatmayacağım," dişlerimi sıkarak söylüyorum. Orada dururken başka bir kadının telefonuna cevap vermesinin ne kadar aşağılayıcı olduğunu ona anlatmaya bile tenezzül etmiyorum. Onun çapkınlığını saklamaya bile tenezzül etmiyor. Neden etsin ki? Onu durduracak hiçbir şey yapamam ki.

"Ben romantik buluyorum. Ben söylemiştim. Seni başka biriyle evlenmene asla izin vermezdi. *Seni seviyor*," diyor Luna.

"O beni sevmiyor," diyorum ona. "Babamın ne düşündüğünü bilmiyorum. O uyumsuzlarla ne tür bir anlaşması olabilir ki?" Çenemi, *nişanlımın* iki arkadaşı Louie ve Sammie ile oturduğu masaya doğru kaldırıyorum. Onlarla hiç tanışmadım, ama Carlo'nun onlardan bahsettiğini duydum.

"Kim bilir? Ama kimin umurunda? Bu senin fırsatın, Antonia. Sevdiğin biriyle evleniyorsun. Fırsatı kaçırma," diyor Georgia.

"*Seviyordum*. Geçmiş zaman," diye düzeltiyorum.

Ama o haklı. Daha kötüsu de olabilirdi. Carlo ne kadar korkunç olsa da, onu çıplak ellerimle boğmak istesem de, bana zarar vermeyecek. En azından fiziksel olarak. Beni ona karşı bir şey yapmaya zorlamayacağından da eminim. O öyle biri değil.

En azından hatırladığım kadarıyla öyle değil. Ama daha önce de onun hakkında yanılmışım.

Müzik kısılır, daha hafif bir tona geçer ve garsonlar yemek tabaklarıyla dışarı çıkmaya başlar.

"Bu bizim işaretimiz." Luna kolumu tutar ve beni masaya götürür. Masada, *onun* yanındaki sade beyaz kartta benim adım yazıyor. Kığım koltuğa değdiği anda Carlo yanımda belirir.

"Seni burada görmek ne güzel." Bana o şeytani sırıtışını atıyor, eskiden sadece gördüğümde bile iç çamaşırımı ıslatan sırıtışını.

Parmaklarım önümdeki tereyağı bıçağını kavrar. *Tanrım, keşke şiddet eğilimli bir insan olsaydım.* Bu mükemmel hazırlanmış masayı kanla lekelemekten çekinmeyecek biri. Parti organizatörü mü renkleri seçti yoksa Carlo mu yaptı acaba?

Kafamı sallıyorum. *Hayır, bunu o yapmadı. Benim için hiçbir şey yapmazdı.*

"Bundan ne kazanıyorsun?" diye soruyorum.

"Neyden?" diyor.

"Bu evlilik meselesi? Babamdan ne kazanıyorsun?" "Seni," diyor.

Gülüyorum. "Hiçbir şey için görücü usulü evliliğe razı olmazsın Carlo.

Anlaşma nedir?"

"İki kuruluş arasında bir ittifak kuruyoruz. Ama sen bunu sormadın. *Benden* ne elde edeceğimi sordun, ben de seni elde edeceğimi söyledim," diyor sanki gerçekten istediği bir şeymiş gibi.

"Ve benim seni istediğine inanmamı mı bekliyorsun?" Bu düşünce beni neredeyse güldürüyor.

"İnan ya da inanma, umurumda değil, Antonia. Gerçek bu."



Anksiyete yüzünden ölebilir miyim? Çünkü şu anda ölebilirim sanırım. Bunu yapabilir miyim bilmiyorum. Bu düşünüyü nasıl yapabilirim?

Başka seçeneğim var mı ki? Kaçabilirim. Ama eyalet sınırına bile ulaşmadan yakalanırım.

Ölüm muhtemelen tek çıkış yolu, ama ben bu yolu gerçekten istemiyorum. Kimsenin beni bunu düşünmeye bile zorlamasına izin vermeyeceğim. *Carlo'nun canı cehenneme. Babamın da canı cehenneme.*

"En çirkin elbisenizi istiyorum," diyorum satış elemanına, o da bana denemem için seçenekler çıkarıyor.

"Ne... şey... ne dediniz?" diye soruyor.

"En çirkin olanı. Düşün günümde olabildiğince çirkin görünmek istiyorum," diye cevap veriyorum.

"Bebeğim, patates çuvalı giysen bile seksi görünürsün," diyor Luna gülerek satış görevlisine dönüyor. "Onu dinleme. Düğün öncesi heyecanı var."

"Düğün öncesi heyecanı değil. *Onun* için güzel görünmek istemiyorum." Dudaklarımı büzüyorum.

"Eyalet çapındaki tüm magazin dergilerinde düğün fotoğrafların yayınlanacak, biliyorsun," diyor Georgia.

"Umurumda değil." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Umursuyorsun," diyor. "Umursamıyorsan, ben ikimiz için de umursuyorum. O yüzden, senin muhteşem görünmeni sağlayacağız ve o aptal kendi salyasının üzerine düşecek."

"Oh, güzel. Umarım boynunu kırar ve ben dünyanın en hızlı dul kadını olurum." Carlo'nun mihrapta merdivenlerden düşmesini hayal edince gülümsüyorum.

"Öyle demek istemedin." Luna iç çekiyor.

"Hayır, istemem. Çünkü babamı tanıyorum, beni yine başkasına satar. Ne derler? Bildiğin şeytan daha iyidir, falan filan." Omuz silkiyorum.

Elbiselerin bulunduğu rafa doğru yürüdüm. Diğer birçok küçük kız gibi, ben de düğün günümü hayal ederdim. Gelinlik, çiçekler, beni büyülü bir ormandaki kaleye götürecek prens.

*Tamam, o masalı yaşayamayabilirim, ama en azından elbiseyi alabilirim.*

"Cinderella tarzı bir şey var mı? Büyük etekli? Ne kadar büyük o kadar iyi. Çok katlı?" Satıcı kadına soruyorum.

"Mükemmel bir tane var. Bekle." Butiğin arkasına kaybolur.

"İşte şimdi oldu." Luna gülümsüyor.

"Daha fazla katman, daha fazla koruma demektir," diye açıklıyorum.

"Üzerimde bir ton kumaş varsa, o şeyime kolayca ulaşamaz."

"Eminim ki o kumaşı kesip çıkarır," diyor Georgia.

Ona sert bir bakış atıyorum. "Bana bıçakla yaklaşırsa, o bıçak onun boynunda son bulur."

"Ve gelinliğini lekeler? Yapma bunu," diyor Luna. "Bir gün bir kızın olacak ve onu ona miras bırakmak isteyeceksin." "Asla çocuk sahibi olmayacağım, çünkü Carlo ile asla seks yapmayacağım. Bu evlilik sadece kağıt üzerinde."

"Onu buna nasıl ikna edeceksin?" diye sorar Georgia.

"Onu, ayrı yatak odaları kabul edecek kadar benden nefret ettireceğim. Hayır, *ayrı evler*. Ayrı ülkeler daha da iyi olur. Kendimi Fransa'da yaşarken görebiliyorum."

"Buyur. Yardım edeyim. Bu tarafa gel." Satıcı, elinde bir yığın beyaz parlak kumaşla geri döner.

Elbiseyi giydikten sonra aynada kendime bakıyorum. Kızlara, ekstra katlar için büyük bir elbise istediğimi söylemiştim, ama bu tamamen doğru değil. Her zaman böyle bir elbise hayal etmiştim. Straplez, korsenin üzerini kaplayan yapay elmaslar ve narin tül ve dantelle süslenmiş balon gibi genişleyen etek.

"Bu o," diyorum. "Çıkarmama yardım eder misiniz?"

"Arkadaşlarına göstermeyecek misin?" diye soruyor kadın.

"Hayır, gerek yok," diyorum.



Satıcı kadın arkamdan çıkarken, Luna ve Georgia'nın beklediği yere geri dönüyorum.

"Elbiseyi beğendim!" diye odaya sesleniyorum. "Siz ikiniz de kendi elbiselerinizi seçin, leylak rengi olsun. Gitmem gerek. Üzgünüm." Her ikisini de kucaklayıp, beni durduramadan mağazadan çıkıyorum.

Arabama ulaştığımda, kaldırımda duran iki büyük siluet görürüm. "Hey, seni arıyordum." Carlo bana doğru yürür. Brian geride kalır ve izler.

"Neden?" Kollarımı göğsümün önünde kavuşturuyorum.

"Geçen gece sana bir şey vermeyi unuttum." Cebinden küçük bir kutu çıkarır. "Daha fazla zamanımız olsaydı, bunu doğru düzgün yapardım. İkimiz de daha iyisini hak ettiğini biliyoruz, Antonia. Ama zamanımız yok, bu yüzden böyle olacak." Bana bir yüzük gösterir. *Kocaman*, parlak bir elmas yüzük.

Hâlâ şaşkınım. Carlo uzanıp kollarımın arasından sol elimi çıkararak yüzüğü parmağıma taksa bile.

"Seninle evleneceğim için gerçekten çok mutluyum," diyor.

"Evet, eğer gerçekten seçim şansım olsaydı, sen dünyadaki son erkek olsan bile seninle evlenmezdim." Onu geçerken omzum omzuna çarpıyor. "Beni eve götür Brian," diyorum ve arabanın arkasına binip kapıyı çarpıyorum, parmağımdaki elmas ağırlık gibi geliyor.

Kelepçe ve zincir olsalar da fark etmezdi.

## Beşinci Bölüm

---



**H** Kızıma bugün evleneceğimi nasıl söylerim? Bunu erteliyordum. Neden bilmiyorum, ama Jazzy'ye bunu söylemek hiç de kolay değil. İlişkımız çok iyi gidiyor. Bana güvenmeye başladı.

ve bunu bozacak hiçbir şey yapmak istemiyorum. Kendimi gönüllü olarak bu işe sokmadan önce iyice düşünmeliydim.

Ama düşünmedim. Antonia'nın açık artırmada değerli bir inek gibi satıldığını duydum ve hemen araya girdim. O böyle görmeyebilir, ama bunu onun için yapıyorum. Onu şiddet uygulayan bir pislikle evlenmesine izin veremem.

"Hey, Jazzy, konuşabilir miyiz?" Açık yatak odasının kapısını çaldım.  
"Salona gel." Tırnaklarını boyamak için kurduğu küçük masanın etrafında elini salladı.

"Altı yaşındaki çocuklar gerçekten oje sürmeli mi?" diye soruyorum.  
"Neredeyse yedi yaşındayım ve eskiden annemle birlikte sürekli tırnaklarımızı boyardık..." Jazzy'nin sözleri kesildi.

"Ne önce?" diye soruyorum, masanın diğer tarafına oturarak.  
"Hiçbir şey. Hangi rengi istersin? Pembe mi, mor mu?" İki şişe ojeyi kaldırıyor.

"Ah... pembe mi?" *Sanırım bunu yapacağım.*

"Eller." Jazzy masaya hafifçe vurur ve ben avuçlarımı onun önüne düz bir şekilde koyarım. Bir an sessizce izlerim. Hâlâ annesi hakkında konuşmasını sağlayamadım. Ama kadının adını öğrendim. Okul kayıtlarına göre adı Penelope Eve Morrison. Yirmi beş yaşında, yani ben onunla birlikteyken on yedi ya da on sekiz yaşındaydı. *O yaşlarda* bir kadınla birlikte olmadım.  
Hayatım boyunca

Onu hatırlıyorum. Ve onu bulamıyorum. "Ne hakkında konuşmak istemiştin?" diye sordu Jazzy.

"Bugün yapmam gereken bir şey var ve sana bundan bahsetmek istedim." "Ne yapman gerekiyor?"

"Evlenmem lazım," diye açıklıyorum, tepkisini izleyerek.

"Gerçek bir düğün mü?"

"Evet, gerçek bir düğün," diyorum.

"Kiminle evleniyorsun?" diye soruyor. "Adı Antonia," diye cevaplıyorum.

"Onu seviyor musun?"

Cevabımı düşünürüm. "Çok seviyorum," derim dürüstçe, çünkü kızıma asla yalan söylemem.

"Benden daha mı çok? Gitmek zorunda mıyım?"

"Hayır, asla gitmeyeceksin, Jazzy. Burası senin evin. Her zaman senin evin olacak. Ve sana söz veriyorum, seni sevdiğimden daha fazla kimseyi sevmeyeceğim. Her zaman benim bir numaralı kızım olacaksın," diyorum ona.

"Gerçekten mi? Ya Antonia'dan başka çocukların olursa? Evli insanlar böyle yapar," diyor.

"Sen yine de benim bir numaram olacaksın," diye söz veriyorum. "Sen ve ben, bu işte birlikteyiz. Eğer bu seni bu kadar rahatsız ediyorsa, herkese yapamayacağımı söyleyebilirim."

"Ama onu seviyorsun."

"Seviyorum, ama seni daha çok seviyorum."

"Ben de gelebilir miyim? Hiç düğüne gitmedim," diye sorar Jazzy. "Sessiz olacağım. Orada olduğumu bile anlamazsın."

"Dalga mı geçiyorsun? Sen benim onur konuğumsun. Sessiz olmana gerek yok. Asla. Ama Louie amca ve Charlotte teyzeyle oturman gerekiyor," diye cevap veriyorum.

"Tamam."

"Bir şey daha var: Antonia senin benim kızım olduğunu henüz bilmiyor ve bunun sürpriz olmasını istiyorum. Partiden sonra eve döndüğümüzde ona söyleriz," diye açıklıyorum.

"Tamam, hiçbir şey söylemeyeceğim."

"Teşekkür ederim." Çenemi masaya doğru eğiyorum. "Şimdi, beni tek bir pembe tırnakla bırakamazsın."

Jasmine kıkırdar. "Düğün gününde kötü olur."



Altarın önünde dururken, Charlotte ve Emmanuel'in yanında ön sırada oturan kızıma gülümsüyorum. Louie ve Sammie yanımda duruyorlar. Emmanuel'in Amerika'ya döneceğini beklemiyordum. Birkaç dakika önce geldi. Onu Jazzy ile tanıştırdım ve onunla oturmasını istedim.

Kızımın etrafında güvendiğim çok az insan var. Ama Emmanuel? Louie ne düşünürse düşünsün, o kızım için kurşun bile yutar. Paranoyak herif kimseye güvenmez. Bazen bize bile.

"Eğer vazgeçmek istersen, biz hallederiz," diyor Louie fısıldayarak.

"Ben iyiyim," diyorum.

"Sen bil." Omuzlarını silkiyor.

Org müziği çalmaya başlar ve karşımızdaki kapılar açılır. Antonia'nın iki arkadaşı önce içeri girer, ardından babasıyla birlikte o da gelir. Gözlerim onun yüzünde sabitlenir. Çok güzel görünüyor. Gerçi her zaman öyledir. Yüzünde tek bir makyaj izi olmasa bile nefes kesici güzelliktedir.

Dudakları gülümsüyor ama gözleri bana bıçak gibi bakıyor. Ben de ona gülümsüyorum. Şu anda benden ne kadar nefret ettiği umurumda değil. Bunu kendim ve Jazzy için olduğu kadar onun için de yapıyorum.

Bana ulaştıklarında, Marciano onun yanağına bir öpücük kondurur ve diğer taraftaki sıraya geçer.

"Geldiğine sevindim." Antonia'nın ellerini tutup benimkilerle kavrarım.

"Bunun bir seçim olduğunu bilmiyordum," diyor dişlerini sıkarak.

Avuçları titriyor. Onu kendime çekmek istiyorum. Onu kucaklayıp her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyorum. Ama burada bunu yapamam. Bunun yerine rahibe başımı sallayarak başlamasını işaret ediyorum. Ne kadar çabuk bitirsek o kadar iyi. Antonia'nın karım olmasını istiyorum.

Onun da bunu istemesi daha mı iyi olurdu? *Elbette*. Beni bir zamanlar sevmiştii. Beni tekrar sevebilir.

Yemin zamanı gelene kadar törene pek dikkat etmiyorum. "Antonia, beni tekrar et," diyor rahip. "Ben, Antonia Marciano, seni, Carlo Bianchi'yi, yasal eşim olarak kabul ediyorum. Bugünden itibaren seni sevip koruyacağım. İyi günde, kötü günde, zenginliğinde, fakirliğinde. Hastalıkta ve sağlıkta, ölüm bizi ayırana kadar."

Ölümünden bahsedildiğinde dudaklarının yukarı kıvrılması beni endişelendirmeli. Umurumda değil. Beni gerçekten öldürmek isteseydi, çoktan ölmüş olurum.

"Şimdi, Carlo, beni tekrar et." Rahip bana doğru bakar. Altın yüzüğü Antonia'nın parmağına takarım. Elmaslar yüzeyinde parıldar.

Göz teması kurarak, yeminleri ona tekrar ediyorum, her bir kelimesini içtenlikle söylüyorum — tabii o buna inanmıyor.

"Sizi karı koca ilan ediyorum. Gelini öpebilirsiniz," rahip duyurur ve kalabalıktan alkışlar yükselir.

Kolumu Antonia'nın beline doluyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. Tabii, giydiği kocaman elbiseyle mümkün olduğunca. "Sana söylemedim ama çok güzel görünüyorsun," diye fısıldıyorum ve yıllar sonra ilk kez dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyorum.

Ayrıldığıımızda Antonia nefes nefese ve bana öfkeyle bakıyor. "Umarım hoşuna gitmiştir, çünkü bu beni son kez dokunduğun an."

"Kendine bunu söylemeye devam et, Bayan Bianchi." Elini tutup, ikimizin kollarını havaya kaldırarak konuklarımıza dönüyoruz.

Gözüm Jazzy'ye takıldı. Gülümsüyor ama yeni karıma şüpheli bakıyor.

"Bekle," diyorum Antonia'ya, elini bırakarak. Jazzy'nin yanına gidip eğilip kulağına fısıldıyorum. "Sen hala benim bir numaralı kızımsın, unutma." Sonra başının üstüne öpücük konduruyorum. "Charlotte ve Emmanuel seni eve götürecektir. Ben dönene kadar Lailani seninle kalacak."

"Tamam, çok yakışıklısın Carlo," diyor Jazzy.

"Teşekkürler tatlım, sen de öyle."

Ayağa kalkıp Antonia'nın yanına yürüdüm. Gözlerinde binlerce soru vardı. Elini tutup onu koridordan geçirdim ve bekleyen limuzine bindirdim.

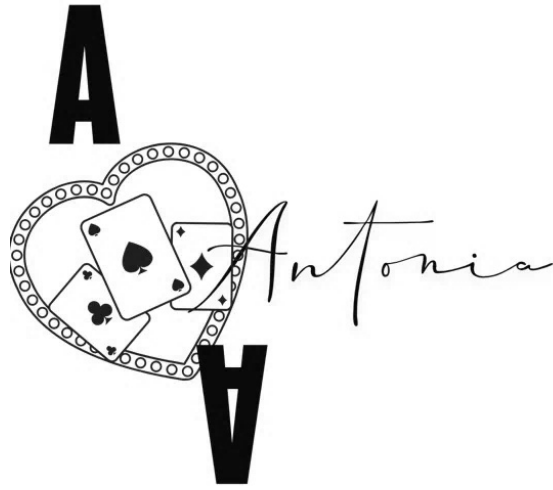
"O çocuk kim?" diye sorar, kapı kapanır kapanmaz.

"Jazzy." Cep telefonumu cebimden çıkarır ve arama yapıyormuş gibi yaparım. Bunun aptalca bir hareket olduğunu biliyorum, ama partiden önce Antonia'ya kızımdan bahsetmek istemiyorum. Bu, daha sonra, yalnız kaldığımızda ve sahte gülümsemeler ve nezaket sözleri söylemek zorunda olmadığımız bir zamanda konuşulacak bir konu.

"Ayrı yatak odaları istiyorum," diyor Antonia, arabamız resepsiyonun düzenlendiği Royal Flush'a vardığında.

"Eminim istersin." Telefonumu tekrar cebime koyarken sırıtiyorum.  
*Hayatta olmaz.*

## Altıncı Bölüm



**k** Bu resepsiyonu planlamakla hiçbir ilgim yoktu. Yine de, olsaydı, muhtemelen aynen böyle olurdu. Parti planlayıcısına ne yapacağını babam mı yoksa yeni kocam mı söyledi, yoksa

belki de sadece bir tesadüf.

**€** Uzun zaman önce Carlo ile hayalimdeki düğünün nasıl olacağı hakkında konuştuğumuzu hatırlıyorum. Ve bu oda? Tam da tarif ettiğim gibi. Ama o konuşmayı hatırlaması imkansız. Sanırım beynim bana oyun oynuyor, **r** olmayan bir şeye inanmamı istiyor.

Hayal görmüyorum. Sadece hayatta kalmanın bir yolunu arıyorum, sanırım.

Bu partiden ayrılmayı erteliyordum. Carlo'nun saatler önce gitmek istediğini biliyordum. Aslında bir süre ortadan kayboldu, sonra iş ile ilgili bir bahane uydurarak geri geldi.

Umurumda değil. Nerede olduğunu açıklamasına gerek yok, istemiyorum da. Ben sadece kağıt üzerinde onun karısıyım. Böyle de kalacak.

Son kişi vedalaşıp personel temizliğe başladığında, bahanem kalmaz. Bir gelinden ne beklendiğini biliyorum. Dediğim gibi, hayalperest değilim... sadece kaçınmayı en iyi şekilde uyguluyorum.

"Bütün gece burada kalacaksak battaniye getirmemi ister misin?" diye soruyor Carlo.

Ona bakmıyorum, boş odaya bakmayı tercih ediyorum. "Seninle yatmayacağım."

"Senin kaybın. Benimle yatmaktan çok daha fazla sevdiğin bir şey olduğunu hatırlıyorum," diyor, sesinde kendini beğenmiş bir tonla.

"Büyüdüm. Artık erkeklerin zavallı bahanelerine kanmıyorum," diye karşılık veriyorum.

"Tamam, gidebilir miyiz? Yorgunum ve soğuk yerde uyumak istemiyorum." Ayağa kalkıp bana elini uzatıyor.

Onu görmezden gelerek ayağa kalkıp onun yanından geçmeye çalışıyorum, ama bu lanet olası elbiseyle bu hiç de kolay değil. Ayaklarım ağrıyor, balo salonundan fırlayıp asansörlere doğru koşuyorum. Carlo'nun penthouse'una daha önce gitmiştim. Nereye gittiğimi bilmiyorum değil.

O pislik, arkamdan gelirken gülmeye cüret ediyor. Kapılar açıldığında, çatı katı düğmesine basıyorum ve içgüdüsel olarak en üst kata erişim sağlayan tarayıcıya parmak izimi basıyorum. Yeşil ışığın yanmasına şaşırıyorum.

"Seni sistemden hiç çıkarmadım," diyor Carlo, açıklama niyetiyle.

Çelik kapılara bakarken omuzlarımı kaldırdım. "Zaten kendi isteğimle oraya girmeyecektim ki."

"Seni rehin almadım, Antonia. Bu kadar dramatik olma. Babanın anlaşması için kendimi feda etmek zorunda değildim," diyor.

"O zaman neden yaptın?" Dönüyorum. Yani, sayılır. Tülün içinde dramatik dönüşüm pek planladığım gibi olmuyor.

"Bir yabancıyla evlenmeyi mi tercih ederdin? Bu dünyada çok acımasız erkekler var. Bunu biliyorsun," diyor Carlo.

"Beni kurtarmana ihtiyacım yok, istemiyorum da. Kendime bakabilirim. Kimseyle görüşmediğimi nereden biliyorsun? Birine aşık olmadığımı nereden biliyorsun? Ve şimdi o ilişki bitti. Çünkü bana söyleneni yapmak zorundayım, değil mi? İyi bir kız ol, babamın istediğini yap."

Carlo'nun gözleri bana dikildi. "Haklısın. Ne tür bir ilişkin varsa bitti, Antonia. Birçok şeye tahammül edebilirim ama beni zorlama."

"Yoksa ne olur?" Onu kışkırttım.

"Aşık olsaydın, seni tanıyorum... Bitirirdin, çünkü bitirmezsen o pisliğin çok fazla ömrü kalmayacağını çok iyi biliyorsun."

"Pfft." Kapılar açılınca geri dönüp içeri giriyorum. "Şunu bir netleştirelim... Sen istediğin zaman istediğin kişiyle yatabilirsin, ama ben sadık bir eş mi olacağım? Siktir git Carlo." Sesim yükselir. Artık yalnız kaldığımıza göre, ona içimdeki her şeyi söyleyeceğim. Bu adama yıllardır biriktirdiğim öfkemi boşaltacağım.

"Şşş, sesini alçalt," diyor. "Carlo?"

Küçük bir sesle dönüp bakıyorum. Carlo yanımdan geçip koridora doğru yürüyor. "Sorun yok, Jazzy. Antonia eve dönüp seninle tanışacağı için çok heyecanlandı." Sonra Carlo'nun eğilip pembe pijamalı küçük bir kızı kucağına aldığını görüyorum. Bu, kilisenin ön sırasında oturan küçük kız. "Antonia, bu Jazzy, benim kızım," diyor, gözlerini benden ayırmadan.

"Kızın mı?" *Ne oluyor...* Onun bir kızı mı var? Jazzy. Demek nişan partimizde aldığı telefon... Bir çocukla konuşuyormuş. Kendi çocuğu. Başka bir kadın değil. "Tanıştığımıza memnun oldum, Jazzy." Kıza gülümserim. Çünkü çoğu insandan daha iyi bilirim ki, bir çocuğu DNA'sı için suçlayamazsın. Babasının pislik olması onun suçu değil.

"Merhaba, gerçek bir prenses gibi görünüyorsun," diyor.

"Teşekkür ederim." Şimdi ne yapmam gerektiğini hiç bilmiyorum. Kavgaya hazırdım. Carlo'yu benden uzak tutmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdım. Onun çocuğuyla tanışmaya hazır değildim. Bir çocuğu olduğunu bile bilmiyordum. Birlikteyken kızından hiç bahsetmemişti.

*Küçük bir kızı olduğunu benden bilerek mi sakladı? Neden?*

"Jazzy'yi yatağına götüreceğim. Ana yatak odasının yerini hatırlıyorsunuzdur. Kendini evinde hisset," diyor ve koridordan kayboluyor.

Ben, giriş holünde durmuş, uzaklaşan sırtına bakakaldım. *Şimdi ne yapacağım?*

"Ah, tebrikler Bayan Bianchi. Çok güzel görünüyorsunuz."

Başka bir ses duyunca dönüp baktım. *Buna* daha hazırlıklı olabilirdim. "Teşekkürler. Özür dilerim. Adınızı almadım?" Güzel genç kadına elimi uzattım. Kocamın kiminle yattığını bilsem fena olmaz, değil mi?

"Lailani. Bay Bianchi ihtiyaç duyduğunda bazen Jazzy'ye bakıyorum," diyor. "Ben çıkacağım, ama Bay Bianchi'ye üç kez uyandığını söyler misiniz?"

"Uh... tabii, teşekkürler." Yine, nutkum tutuldu.

Her yer sessiz. Ürkütücü. Koridordan geçip doğrudan yatak odasına giriyorum ve aniden duruyorum. Her şey aynen aynı. Anılar akla geliyor. Bu odada güzel günler geçirdik. Carlo çok iyiydi...

Şey, artık önemi yok çünkü bu bir daha asla olmayacak.

Bu sandığımdan daha zor. Bu yere geri dönmek. Onun yerine. Onu ayrı dairelerin geleceğin yolu olduğuna ikna edebilecek miyim acaba? Kimse bilmez bile.

Yatağa doğru yürüyüp uzanıyorum, çünkü gerçekten çok yorgunum. Ne beklediğimi bilmiyorum, ama dediğim gibi, bu değildi. Geceyi onunla kavgaya ederek geçirmeyi tercih ederdim.

Kapının gıcırdadığını duyunca gözlerimi kapatıp uyuyormuş gibi yapıyorum. Carlo'nun odada dolaştığını, dolap kapısını açıp kapattığını duyuyorum, sonra yumuşak bir şey üzerime düşüyor. Bir battaniye.

İki saniye sonra, ayak sesleri uzaklaşır. Bir dakika boyunca hiçbir ses duymayınca, bir gözümü açarım. Yalnızım. *Gitti mi? Nereye gitti? Ayrıca, neden umursuyorum ki?* Beni battaniyeyle örtüp öylece çıkıp gitti.

İstediğim şey bu. Yalnız kalmak. Peki neden bu kadar yalnız hissediyorum? Kızlardan birini arayabilirim...

Saate baktığımda, gece yarısını geçtiğini görüyorum. Cevap verirler ama onları rahatsız etmek istemiyorum. Ayrıca tüm o soruları da istemiyorum. Sorular

Örneğin: *Neden bizi arıyorsun, kocanla yatakta olman gerekmez mi?*

Belki Carlo artık benden hoşlanmıyordur. Yani, zevkleri değişmiş olabilir. Ben de onun tanıdığı o saf 18 yaşındaki kız değilim artık. Belki de onun bir tipi vardır ve ben artık onun için çok yaşlıyım? Neden umursuyorum ki? Bu milyon dolarlık soru, değil mi?

*Umurumda değil. Gittiğine sevindim.*

Yataktan kalkıp dolabına gidip bir gömlek alıyorum. Ellerim arkama uzanıyor ve o anda her şeyin bittiğini anlıyorum. Bu elbiseyi tek başıma çıkaramam.

Sanırım çoğu insan, kocalarının o gece onları soyacağını bilerek gelinlik giyer. Ama çoğu insan, gizli eski sevgilileriyle görücü usulü evlilik yapmaz.

Tüm kayışları ve düğmeleri bırakıp yatağa geri dönerek, pişmanlık duyarken olabildiğince rahat bir pozisyon alıyorum.

*Neden bu kadar saçma bir elbise seçtim ki?*

## Yedinci Bölüm

---



**k** Antonia'nın uyuyormuş gibi yaptığını biliyordum. Jazzy'nin yanına dönmek zorunda olmasaydım, onu bu konuda azarlardım. Ben bir pislik olabilirim, hatta bazıları canavar bile diyebilir, ama onun endişelenmesi gereken biri değilim. Onu asla istemediği bir şeyi yapmaya zorlamam. O da bunu biliyor. **İ**liyorum. Bilmiyorsa, kim olduğumu unutmuş demektir. **Ö**nemli değil. Onu zorlamam gerekmeyecek, çünkü onun vücudunu ondan daha iyi tanıyorum. Onun bana dokunmam için yalvarmasını nasıl sağlayacağımı biliyorum. Ve yakında, öyle olacak.

Ama bu gece değil. Bu gece, Jazzy'ye onun benim için en önemli kişi olduğunu kanıtlamam gerekiyor. Çünkü o gerçekten yle. Ve bunu, o kalmamı istediğinde kalarak yapacağım.

Sadece takım elbisemi çıkarmak için yatak odama gittim. Eşofmanımı giydikten sonra Antonia'yı battaniyeyle rttüm ve odadan ıktım.

Döndüğümde Jazzy oturmuş beni bekliyor. "Odanda kalacağını sandım," diyor sessiz bir sesle.

"Geri geleceğimi söylemiştim. Ben sözümü tutarım, tatlım," diye hatırlatıyorum. Okumaya kaldığımız kitabı alıp, işaretli sayfayı açıyorum. "Nerede kalmıştık?"

"Prens Sindirella'yı buldu ve onu kötü üvey annesinden kurtaracak," diyor Jazzy.

"Doğru." Başımı sallıyorum. "Kızların kurtarılmak için prenslere ihtiyaçları olmadığını biliyorsun, değil mi? Kızlar erkeklerin yapabildiği her şeyi yapabilir, Jazzy."

"Ben canavarlarla savaşamam Carlo. Çok küüğüm," diyor.

"Pfft, sen benim ocuğumsun. İstediğin canavarla savaşabilirsin. Yarın antrenmana başlayacağız. Sonra, farkına bile varmadan, o canavarlar senden daha çok korkacaklar."

Jazzy yine o güven dolu gözlerle bana baktı. "Söz mü?" "Söz."

"Ya Antonia da *onun* gibi çıkarsa?" diye sorar. "Kimin gibi?"

"Sindirella'nın kötü üvey annesi." Jazzy kitapta karakteri işaret ediyor.

"Eğer kötü çıkarsa, onu öldürebiliriz," diyorum basitçe.

Jazzy'nin gözleri büyür. "Bunu yapamazsın."

"Haklısın. Ama o kötü olmayacak. Ayrıca o senin annen değil.

Senin bir annen var zaten."

Kızımın yüzünde bir hüzün belirir. "Annem geri gelmeyecek Carlo. Gelemez."

"Neden gelemez?" diye ısrar ediyorum. "Söylememem gerekiyor."

"Bana her şeyi anlatabilirsin. Aramızda kalır." "Ya sen de Cinderella'nın babası gibi ölürsen ve ben Antonia ile baş başa kalırsam?"

Kötü bir üvey anne olarak mı? Bana yardım etmek için burada olmayacaksın," diye cevap vermek yerine Jazzy diyor.

"Kendine yardım etmen gerektiğini söylediğimi hatırlıyor musun? Bana ihtiyacın olmayacak ve kötü bir üvey anneye de mahkum olmayacaksın. Asla. Buna izin vermeyeceğim

olmasına izin vermeyeceğim. Ayrıca, ben hiçbir yere gitmiyorum. Ama gidersem, Louie amcan ve Charlotte teyzen sana bakacak." Bunu vasiyetnameye falan yazmalıyım. Yarın avukatımla görüşüp, bana gerçekten bir şey olursa Jazzy için her şeyi ayarlamayı kafama yazıyorum. Ona her zaman bakılacağından emin olmalıyım.

"Tamam," diyor Jazzy ve uzanıyor.

Battaniyeyi çenesine kadar çekip yanına sıkıştırıyorum. Daha önce sevmiştim. Bir kez. Ama hayatımda hiç bu kadar çabuk birini bu kadar çok sevebileceğimi düşünmemiştim. "Hikayeyi bitirmemi ister misin?"

"Başka bir hikaye anlatır mısın?" diye soruyor.

"Tabii. Hangisini?"

"Prensesin büyüdüğü, annesi ve babasının birlikte yaşadığı ve mutlu bir aile oldukları hikayeyi istiyorum."

Sözlerim kesildi. Ona bunu veremem. Ne kadar istesem de. Annesini tanımiyorum bile. Ve şu anda, o kadının tekrar ortaya çıkmasını istemiyorum, çünkü kızımı asla kimseye vermeyeceğim.

"Yıllar boyunca kaybolan prensesini bulan kralın hikâyesini anlatayım mı? Prenses büyüüp güzel, güçlü ve bağımsız bir kadın olana kadar mutlu mesut yaşadılar..."

"Tamam." Jazzy gülümser ve battaniyeye sokulur.



Jasmine'den önce uyanırım. Sırtım yerden ağrıyor. Oturur, duvara yaslanıp kızıma bakarım. O kadar mükemmel ki. Annesinin onu nasıl terk edebildiğini anlamıyorum.

Antonia'nın açık kapıdan geçip gittiğini görüyorum. Hâlâ o kocaman elbiseyi giyiyor. Kalkmaya tenezzül etmiyorum. Hiçbir yere gitmeyeceğini biliyorum. Benden nefret ediyor olabilir, ama babasından daha çok korkuyor. Bu evliliği tehlikeye atacak bir şey yapmayacaktır.

Bir dakika sonra, elinde bir makasla tekrar geçip gidiyor. "Dur!" diye sesleniyorum ve duruyorum.

Kafası kapı çerçevesinden dışarı çıkar ve gözleri yataktaki çocuk büyüklüğündeki yığını görür, sonra bana doğru döner. "Burada mı uyudun?"

"Kabus görüyor. Yakınımda olduğumu bilmek hoşuna gidiyor," diye açıklayarak makası işaret ettim. "Onlarla ne yapıyorsun?"

"Bu aptal elbiseyi kesip kendimi kurtarıyorum," diye inler Antonia.

"Kendini yaralayacaksın." Yerden kalkıp kapıya doğru yürüdüm. "Arkanı dön," dedim.

"Beni soyamazsın," diye fısıldadı.

Kaşlarımı kaldırdım. "Evet, soyacağım, çünkü evliliğimizin ilk gününde neden dikiş atılması gerektiğini babana açıklamak istemiyorum. Şimdi arkanı dön."

"Hayır."

Sırıttım. "Kızımız üç metre bile uzakta uyuyor, Antonia. Sana söz veriyorum, seni bu elbiseden kesmeden çıkarmaktan başka bir şey yapmayacağım."

"Senden nefret ediyorum," diyor ve söyleneni yapmadan önce.

"Biliyorum." Düğmeleri açmak uzun sürmez ve kumaş onun çıkmasına yetecek kadar gevşediğinde, Antonia yatak odama geri dönüyor.

"Carlo?"

Dönüp bakıyorum. Jazzy tam arkamda duruyor. "Seni seviyorum. Antonia senden nefret ettiğini söylememeli. Bu hoş değil."

"Ben de seni seviyorum tatlım, dünyadaki herkesten çok. Ama Antonia böyle hissetmeye hakkı var. Ben bunu hak ettim. Bir keresinde ona *çok kötü* bir şey yaptım."

"Ama sen tanıdığım en iyi insansın," diyor Jazzy. "Ne yaptın?" "Karmaşık bir durum. Krep yapalım mı?" Hızla konuyu değiştiriyorum. "Muzlu mu?"

"Ne istersen." Kızımın elini tutup mutfığa götürüyorum.

Tüm malzemeleri kaseye ekledikten sonra, karıştırması için Jazzy'ye veriyorum. Sonra telefonumu alıp avukatımı arıyorum, çünkü Antonia beni gerçekten öldürmeden önce bu vasiyetname işini halletmem gerekiyor.

"Carlo, tebrikler var galiba," diye cevap veriyor Matteo Valentino, avukatım ve sanırım arkadaşım.

"Teşekkürler. Vasiyetimi güncellemem gerekiyor," diyorum.

"Böyle şeyler için miras avukatları var, biliyorsun," diyor. "Saçmalama.

Yapabilir misin, yapamaz mısın?" diye homurdanıyorum.

"Tamam, ama iki katı ücret alacağım. Neye ihtiyacın var? E-posta gönder ya da New York'a gelmek istersen buluşabiliriz."

"Evet, bunu yapamam. Zaten kolay bir şey. Her şeyi kızım Jasmine'e bırakmak istiyorum. Ve bana bir şey olursa, Louie ve karısının onun velayetini alacağına dair bir şart koymak istiyorum. Ona iyi bakılacağından emin olmak istiyorum."

"Kızın mı? Kanından canından mı? Ne zaman oldu bu? Daha dün evlendin?" Matteo bir dizi soruyla yanıt verir.

"Birkaç hafta önce ortaya çıktı. Altı yaşında, zeki, güzel. Ama benim DNA'mı almış, daha azını beklememeliydin." Bana bakan Jazzy'ye göz kırpyorum.

"Emin misin, senin kızın?" diye sorar.

"Evet."

"Tamam, bana tam adı, doğum tarihi ve diğer bilgileri gönder... Ben hallederim. Yeni karına hiçbir şey bırakmak istemediğinden emin misin?"

"O benim paramı istemiyor," diyorum.

"Muhtemelen ihtiyacı yoktur," diyor. "Ama doğru olan bu."

"Sana geri dönerim." Telefonu kapatıp telefonu masaya bıraktım. Jazzy'ye bakıp elinden kaseyi aldım. "Nasıl görünüyor?"

"İyi. Vasiyet nedir?" diye sordu.

"Hiçbir şeyi kaçırmadın, değil mi?" diye gülerek sordum. "Ölürsem tüm param ve eşyalarımın ne olacağını belirten bir belge."

"Ama ölmeyeceksin demiştin!" diye bağırdı.

"Ölmeyi planlamıyorum, ufaklık." Tezgahın etrafında dolaştım, ellerimi sırtına doladım ve onu sıkıca sarıldım.

"Senin de ölmeni istemiyorum," diye göğsüme yaslanarak ağlar.

"Şşş, merak etme. Ben gayet sağlıklıyım. Hiçbir yere gitmiyorum. Sadece önlem amaçlı," diyorum ona.

Antonia mutfağa girer. Gözleri fal taşı gibi açılır, sonra ifadesi yumuşar.

"Hadi o krepleri yapalım." Jazzy'nin başının üstüne öpücük konduruyorum.

"Tamam," der sessizce. Ben uzaklaşınca Antonia'yı görür ve yüzünü buruşturur. "Bence krep yememelisin çünkü babama çok nazik davranmadın."

Sırıttım. Yapmamam gerekirdi, ama çocuğun beni desteklemesi hoşuma gitmişti. "Bunu konuşmuştuk, tatlım, hatırladın mı? Antonia'ya ilk ben kaba davrandım."

"Yine de özür dilemesi gerek, değil mi Carlo?" Jazzy bana sorar.  
"Özür dilemeli." Şimdi bana dik dik bakan Antonia'ya gülümserim.

## Sekizinci Bölüm



**H** O değışti. Carlo. Bunun sadece odadaki küçük kız için mi olduğunu bilmiyorum, ama o artık kalbini çıplak ellerimle söküp çıkaracağımı hayal ettiğim aynı pislik değil. Vampir tarzı. Tabii ki bunun fiziksel olarak imkansız olduğunu biliyorum. Bıçak falan kullanmam gerekirdi.

"Haklısın. Özür dilemeliyim." Jazzy'ye gülümsüyorum, çünkü bu işe yanlış bir başlangıç yapmak istemiyorum. Onun babasına karşı hissettiklerim onun sorunu değil. "Kaba davrandığım için özür dilerim," diyorum Carlo'ya

onun kanlar içinde yattığını, benim kalbimi ezdiği gibi onun kalbini topuğumla ezdiğimi hayal ediyorum.

"Dediğim gibi, hak etmediğim bir şey yok. Otur. Krep yapıyorum." Kızının yanındaki açık mutfak taburesine spatulayı sallayarak işaret eder.

"Carlo en iyi krepleri yapar," diyor Jazzy bana. "Benim en sevdiğim muzlu. Seninki hangisi?"

"Yaban mersini," Carlo ve ben aynı anda cevap veriyoruz. Beni bu kadar iyi tanıması beni kızdırmamalı. Ama kızdırıyor.

"Sen gidip bir gömlek giyerken ben krepleri çevireyim mi?" Ayağa kalkıp tezgahın etrafında dolaşıyorum.

"Neden? Gömleksiz olmam seni rahatsız mı ediyor?" Pislik sırtıyor. Beni rahatsız ettiğini çok iyi biliyor.

"Carlo'nun üzerinde senin adın yazıyor," diyor Jazzy, babasının çıplak göğsünü işaret ederek.

"Hayır, yok," diye cevap veriyorum hemen, gözlerimi onun vücudunda gezdirerek. Ve sonra görüyorum. *Antonia*. El yazısıyla yazılmış. Küçük ve vücudunu kaplayan siyah-beyaz mürekkeple karışmış. Ama bu benim adım. "Neden?" diye soruyorum ona.

"Birçok insan sevdiği insanların isimlerini vücuduna dövme yaptırır. Önemli bir şey değil," diyor.

"Beni de bir yere yazacak mısın? Senin adını dövme yaptırabilir miyim, Carlo?" diye sordu Jazzy.

"Evet, adını yazıyorum tatlım. Kocaman, alabileceğim en büyüğü. Ve hayır, sen dövme yaptıramazsın." Ona işaret eder. "Neden?"

Senin her yerin dövme içinde." Kız dudaklarını bükerek sorar.

"Çünkü dövme yetişkinlerin yaptığı bir şey ve acıtıyor. Kimsenin sana acı vermesine izin vermeyeceğim," diyor.

"Gömlek?" diye tekrarlıyorum, çünkü ya örtünmesi gerekiyor ya da bu odadan çıkıp onun çıplaklığından ve kızına olan şefkatinden uzaklaşmam lazım. Çünkü benim yumurtalıklarım var ve görünüşe göre şu anda çılglık atıyorlar.

"Tamam. Gelirim. Yakma." Bana spatulayı uzattı.

O odadan çıkınca mutfaka sessizlik çöküyor. Ve sonra, birdenbire, sorguya çekiliyorum. "Babamı seviyor musun?" diye soruyor Jazzy.

"Karmaşık bir durum," diyorum ona.

"Ama onunla evlendin. Bu onu sevdiğin anlamına gelir, değil mi?"

"Babam istediği için onunla evlendim," diye açıklamaya çalışıyorum.

"Ha? Carlo bir gün benim evlenmemi ister mi sence?" Bu fikri düşünür gibi görünüyor.

"Hayır, sanmıyorum. O... farklı biri." Benim tanıdığım Carlo, görücü usulü evliliklere her zaman karşıydı. Bizimkine neden razı oldu, hâlâ anlamış değilim. "Neden ona Carlo diyorsun?" diye soruyorum.

"Çünkü daha yeni tanıştık. Çok uzun zaman olmadı. Sadece... Bilmiyorum." Kaşları ortada çatıldı. "Sen de Sindirella'nın kötü üvey annesi gibi mi olacaksın?"

Sorusu yüzüme tokat gibi çarptı. *Üvey anne. Kahretsin, ben birinin üvey annesi olacağım.* Annelik hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Benim annem bile yoktu. Ne yapacağım? Kahretsin. Buna hazır değilim. Karım olmaya bile hazır değilim, anne olmaya hiç hazır değilim.

Carlo mutfığa geri girer. "Ne oldu?" diye sorar, hala olduğum yerde donmuş halime ve sonra Jazzy'ye bakar.

"Ben... Bir dakika izin ver." Spatula elimden düşer ve mutfaktan çıkıp yatak odasına koşarım. Oda boyunca ayaklarımla bir ileri bir geri yürüyorum. Kalbim deli gibi atıyor.

Burada ne işim var bilmiyorum. Kendimi neye bulaştırdım böyle? Babam beni bir anda bir aileye katacağını biliyor muydu? Umurunda bile değil miydi?

"Aklından ne geçiyor?"

Carlo'nun sesiyle boynum birden dikleşir. "Anne olamam. Nasıl olacağımı bilmiyorum. Yirmi bir yaşımdayım. Kimsenin annesi olamam," diyorum ona.

Sorgulayan bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. "Hamile misin?" "Ne? Hayır." Başımı salladım.

"O zaman neden anne olmak konusunda endişeleniyorsun?"

"Senin bir çocuğun var Carlo. Az önce bana kötü bir üvey anne olup olmayacağımı sordu."

"Doğru. Bir çocuğum var. Jazzy benim. Başkasının değil. Sen onun annesi değilsin, Antonia. Onun bir annesi var. Başka bir anneye ihtiyacı yok," diyor sakın bir şekilde.

"O kim?" Kendimi durduramadan soruyorum.

"Kim?" diyor.

"Annesi? Kim o?"

"Bilmiyorum." Omuzlarını silkiyor.

"Çok zeki olmayabilirim Carlo, ama kızının annesinin kim olduğunu bilmediğine inanacak kadar aptal değilim."

"Jazzy birkaç hafta önce aşağıdaki resepsiyona bırakılmış. O zamandan beri annesini arıyorum," diyor.

"O..." Kafamı sallıyorum. "Neden biri böyle bir şey yapsın ki?"

"Bilmem ki. Ama dediğim gibi, evli olabiliriz ama Jazzy benim. Başka bir ebeveyne ihtiyacı yok." Bunun üzerine arkasını dönüp çıkar.

O, benim çocuğuna ebeveynlik yapmamı istemiyor. Kırıldım mı, yoksa rahatladım mı, emin değilim. Yanlış anlamayın... kızı harika bir çocuğa benziyor. Ama onun yetiştirilmesinde benim de payım olsaydı, psikologların bile çözemeyeceği sorunları olurdu. Çocuklar hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

Yatağa oturup telefonumu alıyorum ve sosyal medyada gezinmeye başlıyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum. Geri dönmeli miyim? Birinin üvey annesi olacağım için yüzyılın en büyük krizini yaşamamış gibi davranmalı mıyım? Yoksa bütün gün burada saklanmalı mıyım?

Eve gidip eşyalarımı toplamam lazım. Bütün hafta bunu yapmaktan kaçındım ama şimdi buradayım ve kendi eşyalarımı istiyorum. Bu sabah Carlo'nun gömleklerinden birini ödünç aldım ve tek kokladığım onun kokusu. Keşke bundan nefret ettiğimi söyleyebilseydim ama sevmiyorum. Sorun da bu. Onun tekrar kalbime girmesine izin veremem. Tekrar kırılmaya dayanamaz.

Birkaç dakika sonra, karnımın gurultusu beni yenerek mutfığa geri dönmem için zorlar.

"Otur. Neredeyse hazır," diyor Carlo.

"Teşekkürler." Şurup kaplı bir yığın krep yemeye başlamış olan Jazzy'nin yanına oturuyorum. "Bugün eve gidip birkaç şey toplamam lazım," diyorum, sessizliği bozmaya çalışarak.

"Hunter ve Greg'i senin korumana verdim," diyor Carlo.

"Koruma istemiyorum," diye itiraz ediyorum. "Brian var zaten."

"Artık yok. Ve evet, korumaya ihtiyacın var. Onlar olmadan hiçbir yere gitmeyeceksin." *Benimle tartışmaya kalkışma* tonuyla konuşuyor. Açıkçası, şu anda yanımda bir çocuk olmasaydı, ona siktirip gitmesini söyledim. "Ye," diyor ve önüme bir tabak yaban mersinli krep bırakıyor.

"Ben... artık aç değilim." Tabağı itiyorum. Belki açlık grevi işe yarar... Aslında açlık grevinin benden başka kimseyi etkilemeyeceğini düşünüyorum. Fikrimi değiştirip tabağı tekrar kendime çekiyorum. "Şimdi açım." Çatalımı alıyorum.

"Bunlar en iyisi," diyor Jazzy, çiğnenmiş kreple şişmiş yanaklarıyla mırıldanıyor.

Carlo'ya bakıyorum, ağzı doluyken konuşması hakkında ona nutuk atmasını bekliyorum. Babam aynı şeyi yaptığım için bir keresinde yüzüme tokat atmıştı. Ama Carlo öyle yapmadı. Gülümsüyor ve yemek yaparken yaptığı dağınıklığı temizlemeye başlıyor.

"Gerçekten çok lezzetli," diyorum.

"Sırrını bilmek ister misin? Carlo bunun aşk olduğunu söylüyor. Sevdiğin insanlar için sevgiyle pişirmelisin," diyor Jazzy.

"Gerçekten mi?" Babasının onu sevdiğini, ama benim o kategoriye girmediğimi söylemeye gönlüm el vermiyor.

"Babanın yanına gittiğinde ben de seninle geliyorum," diyor Carlo.

"Neden?" diye soruyorum.

"Çünkü ona güvenmiyorum." Telefonunu eline alır ve Jazzy'ye döner. "Louie amca'yı ziyarete gitmek ister misin?"

"Charlotte teyzeyle yüzebilir miyim?" diye heyecanla soruyor.

"Ona sorabiliriz," diye cevaplar Carlo. "Git mayonu hazırla ve saç fırçanı getir. Kafadaki kuş yuvasına bir şeyler yapacağım."

"Tamam." Jazzy tabureden atlar ve köşeyi dönerek ortadan kaybolur.

"İstersen saçını tarayabilirim," diyorum.

"Kızımın saçını ben yaparım," diye homurdanıyor.

"Yapamazsın demedim. Unut gitsin." Krepleri bir kez daha ısırırım, çünkü gerçekten çok lezzetlidirler.

## Dokuzuncu Bölüm

---



Antonia'ya bağırmamam gerektiğini biliyorum. Yardım etmeye çalıştığını anlıyorum. Sadece Jazzy'ye kendim bakamayacağımı düşünenlere karşı takıntım var. Şüphecilere, onu asla terk etmeyeceğimi kanıtlamak istiyorum.

Baba olacağımı düşünmemiştim, ama şimdi oldum ve bunu dünyaya değişmem.

Jazzy'yi Charlotte'a bıraktıktan sonra, Antonia'yı Marciano'nun evine götürmek için penthouse'uma geri döndüm. Louie, Sammie ve ben, onun bizimle gerçekten ittifak kurmak istediğine şüpheyle yaklaşıyoruz. Ben de onlara katıldım.

Kişisel nedenlerden dolayı evlilik. Geçmişimize rağmen, bu kadını gerçekten seviyorum ve onun başka biriyle evlenmesini izleyemezdim.

"Gerçekten benimle gelmek zorunda değilsin," diyor arabaya bindiğimizde. Güvenlik görevlileri bizi takip ediyor. Onun hayatı için risk alamam.

"Gelmek istiyorum," diyorum.

"Babamla ne tür bir anlaşman var?"

"İş." Omuz silkiyorum. İş hakkında soru sormaması gerektiğini o da biliyor. Ona hiçbir şey söylemeyeceğim, babası da söylemeyecek. Bu onun iyiliği için. Hiçbir şey bilmemesi daha iyi.

"Tabii, iş," diye homurdanıyor

Antonia. "Okul nasıl gidiyor?"

diye soruyorum ona.

"Gerçekten mi? Okuldan mı konuşmak istiyorsun?" Başını çevirip pencereden dışarı bakıyor.

"Bana söylemeni tercih ederim. Bitir de yolumuza devam edelim," diyorum ona.

"Eminim öyledir. Bunu bir şaka mı sanıyorsun? Seni son gördüğümde, benimle hiç alakası olmayan biriyle yatakta çıplaktın. Benden buluşmamızı istedin ve seni bir sürtükle yakaladım. Şimdi ise, seçim şansım olmadan seninle evlendim ve sen okuldan mı bahsetmek istiyorsun?"

"Bir seçeneğin var, Antonia. Hepimizin seçenekleri var. Bu evliliği kabul ederek akıllıca bir seçim yaptın," diye hatırlatıyorum ona. "Ve evet, okulun nasıl gittiğini bilmek istiyorum."

"Siktir git," diye öfkeyle söylüyor.

"Bunu gereksiz yere zorlaştırıyorsun." Diye iç çekiyorum. "Kimin için zor? Benim için mi, senin için mi?"

Artık onunla tartışmaya bile zahmet etmiyorum. O haklı. Ben bir pisliktim. Ama o zamanlar onun beni unutması için radikal bir şey yapmam gerekiyordu. Benim için babasına karşı çıkacağını biliyordum. Beni seviyordu. Ona hiçbir şeyin olmasına izin veremezdim, bu yüzden onun bulması için bir sahne uydurdum, asla affetmeyeceğini bildiğim bir sahne. Onun aksine, benim gerçekten başka seçeneğim yoktu ve bir gün onunla evleneceğimi ve şu anda olduğu kadar o affedilmeye ihtiyacım olacağını da bilmiyordum.

"Dünyamızda her şey siyah ve beyaz değildir, Antonia. Her şey görüldüğü gibi de değildir," diye söylüyorum ona, babasının malikanesine girerken.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bir düşün," diyorum ve arabanın kapısını açıp dışarı çıkıyorum. Aracın etrafında dolaşarak mülkü gözden geçiriyorum ve onun tarafına gelip kapısını açıyorum.

Yüzündeki ifadeye bakılırsa, ikimizi de şaşırtarak uzattığım eli kabul ediyor.

"Hadi çabuk halledelim. Gereğinden fazla burada kalmak istemiyorum."  
Benden geçip merdivenleri çıkarak eve giriyor.

Onu yatak odasına kadar takip edip kapıyı arkamızdan kapatıyorum.  
"Huh." Etrafıma bakıyorum.

"Ne?" dedi.

"Seni kendi yatak odanda sikmeyi hayal ettiğim onca zaman, hayalimdeki bu değildi."

"Halıda kanlar içinde kalacağını hayal ettin mi? Çünkü bu fantezini gerçekleştirmene yardım edeceğim." O sırtıyor.

"Seni daha önce bu kadar komik hatırlamıyorum."

Gülerek söylüyorum. "Şaka değildi," diye mırıldanarak dolabına giriyor.

"Hayallerimde neler olduğunu hiç merak etmiyor musun?" diye soruyorum, yatağına uzanırken.

"Hayır."

Bir valizle geri gelir ve yanıma atar. "Yatağımdan kalk."

"Neden?"

"Çünkü seni istemiyorum."

"Evet, istiyorsun. Sadece itiraf etmek istemiyorsun." Elimi uzatıp elini tutuyorum ve onu yatağa çekip üstüne yatıyorum. Vücudum onun vücudunu kaplıyor, onu altımda sıkıştırıyorum. "Bu. Bu benim fantezimin bir parçasıydı." Dudaklarım boynunun yanından aşağıya doğru kayıyor. "Ve bu," diyorum, elim hala giydiği gömleğin altına girerken. Benim gömleğim. "Cildin hala hatırladığım kadar pürüzsüz."

"Çekil üstümden," diye homurdanıyor. "Bana dokunmayacağını söylemiştin, Carlo."

"Senin istemediğin hiçbir şeyi yapmayacağımı söyledim," diye düzeltiyorum. Yüzü kızarmış, ince kumaşın altında meme uçları sertleşmiş. Bunu istiyor. İsteddiğini biliyorum.

"Bunu istemiyorum." Göğsüme itiyor.

"Tamam, kanıtla." Ağırılığımı biraz ondan kaldırıyorum. "Parmaklarım Mojave Çölü'nün kurumuş toprağına dokunursa, dururum. Ama..." Elimi bacağının içinden gezdiriyorum. "...eğer amına dokunursam ve Pasifik Okyanusu'ndan daha ıslaksa, elime boşalana kadar durmam," diyorum ona. "İkimizin de buna ihtiyacı var, Antonia. Bu kadar iyi hissettiren bir şeyi inkar etmenin anlamı yok."

Düşündüğüm gibi, parmaklarım külotunun kenarından kayınca, sırlıklam olmuş. İki parmağım kolayca içine giriyor.

"Yalancı," diye homurdanarak boynunu ısıyorum. "Lütfen," diye inliyor.

"Yapma."

"Neyi? Seni iyi hissettirmek mi?" diye soruyorum, içeri girip çıkarken. Kalçaları kalkmaya başlıyor, parmaklarımla aynı ritimde hareket ediyor.

Tırnaklarını derime batırıyor, yüzeyi kırıyor. Ama ben durmuyorum. Onun benim altımda kendini kaybetmesini görmek istiyorum. Birlikte ne kadar iyi olduğumuzu ona hatırlatmam lazım. Başparmağım klitorisine bastırıyor, elimi sıklıkla devam ederken küçük daireler çizerek ovuyorum.

Bir dakika sonra, amcığı parmaklarımı sıkıca kavıyor ve orgazm onu sararken vücudu kaskatı kesiliyor.

"Çok güzel," diye fısıldıyorum, o zevkin tadını çıkarırken hareketlerimi yavaşlatıyorum.

O bitirdiğinde, oturup parmaklarımı dudaklarıma götürdüm ve temizleyene kadar emdim. Dürüst olmak gerekirse, bunu kafamda uydurduğumu sanmıştım. Tadı ne kadar güzeldi. Onu elde edemediğim için kendime işkence ettiğim için onun anısını abarttığımı sanmıştım. Ama o, düşündüğüm kadar lezzetliydi.

"Senden nefret ediyorum." Göğsümü itip yataktan kalkıyor.

"Biliyorum. Ama amcığın aynı şekilde hissetmiyor." Sırıtarak yüzüme doğru gelen vazoyu kaçırıyorum.

"Sen bir pisliksin!" diye bağılıyor bana. "Ve bil diye söylüyorum, daha iyilerini buldum."

Yataktan kalkıp onu bir anda duvara sıkıştırıyorum. "Sözünü geri al," diye homurdanıyorum. Sanki daha iyisini bulmuş gibi. Onun bekaretini üç yıl önce aldım. Bir keresinde ona ilk ve son erkeği olacağımı söylemişim. Aramızda kimse olmamalıydı.

"Hayır," diyor, yerinden kıpırdamadan. "Bana zarar vermeyeceksin. Öyleymiş gibi davranmayı bırak." Beni geçmeye çalışırken göğsüme tekrar itiyor.

Kolumu beline doladım ve onu sıkıca tuttum. "Haklısın. Sana fiziksel olarak zarar vermeyeceğim. Ama birini cezalandırmanın birden fazla yolu var, Antonia."

"Bana zaten yeterince acı çektirdin Carlo, daha fazla acı çektiremezsin."

*İşte bu.* Benim neden olduğum acı, kırık kalp. Hâlâ hissediyor, bu da hâlâ beni sevdiği anlamına geliyor.

"Sadece seni incitmedim, Antonia. Bizi incittim. Ve özür dilerim. Bunu yapmak zorunda kaldığım için ne kadar üzgün olduğumu asla bilemeyeceksin," diyorum ona.

"Ne?"

"Özür diledim." Onu bırakıyorum.

"Hayır, *sen yapman gerektiğini* söylemiştin. Bu ne anlama geliyor?" diye soruyor bana. "Hiçbir şey. Hadi, eşyalarını topla da gidelim. Jazzy'yi Charlotte'la çok uzun süre bırakamam, yoksa eve Güneyli aksanıyla döner." Çok fazla konuştuğum için dalgın dalgın çekmeceleri açıp kıyafetleri çıkarmaya başlıyorum.

Üç yıl önce gerçekte ne olduğunu ya da neden onu benden nefret ettirmek zorunda kaldığımı söyleyemem. Söylersem, kalbini bir kez daha kırmış olurum.

## Onuncu Bölüm

---



**C** ılık pencerelerden içeri giriyor. Yorganı başımın üstüne çekip yan dönünce yatakta yalnız olduğumu fark ediyorum. Yanımdaki yer... boş, soğuk ve uyunmamış. Bütün hafta böyleydi. O

Burada asla uyumaz. Benimle birlikte bu odada.

Yine, rahatlama ve hayal kırıklığı arasında kalıyorum. Aslında onun burada olmasını istemiyorum, ama içimden bir parça onun burada olmasını istiyor. Babamın evindeki yatak odamda o günden beri bana dokunmadı. Beni çok kolay boşalttı. Ve o günden beri bunu düşünmeden duramıyorum.

Vücudum bana ihanet ediyor. Kontrol edemiyorum. Ama kafam akıllı. Carlo'dan uzak durmamı söylüyor. Ben de bunu yapmaya çalışıyorum. Ama bu penthouse'da tıkılıp kaldığımda ya da dışarı çıkmaya çalıştığımda adamları tarafından takip edildiğimde bu hiç de kolay değil.

Yemekleri birlikte yiyoruz, çoğunlukla kahvaltı ve akşam yemeği. Kahvaltıdan sonra Jazzy'yi kumarhanenin zemin katındaki ofisine götürüyor ve akşam yemeğine kadar ikisini de görmüyorum.

Jazzy'ye yardım etmek veya bir şey yapmak istediğimde, Carlo bana ters ters bakar ve *hayır* der. Bu yüzden denemeyi bıraktım. Onun annesi olmak istemiyorum, ama çocuk su isterse onu görmezden gelemem. Carlo'nun tepkisine bakılırsa, sanki ben çocuk esirgeme görevlisiymişim, ona bir bardak su doldursam bile onu ondan alıp götürecekmışim gibi.

Onu ne kadar sevdiğini görebiliyorum. Ona, ikimizin de sahip olamadığı türden bir baba olmak istiyor. Bunu anlıyorum. Ama dürüst olmak gerekirse, onun da yardıma ihtiyacı olduğunu düşünüyorum. Arkadaşlarının onunla takılmasına izin veriyor, hatta gece dışarı çıkması gerektiğinde onu Lailani'ye bırakıyor.

Bu garip bir durum ve kesinlikle o kilisede dururken düşündüğüm şey değildi. Ayrıca, korkunç da değil. Bunun için minnettarım. Sadece... yalnızlık hissediyorum.

Yataktan kalkıp banyoya giriyorum. Duş alıp okula hazırlanmam lazım. Bugün işe dönüyorum. En azından yeni evli gibi görünmek için bir hafta izin aldım. Bizim dünyamızda görünüş her şeydir.

Duş aldıktan sonra yüzüme özenle makyaj yapıyorum. Neden bilmiyorum ama mükemmel görünmek istiyorum. Makyaj neredeyse bir maske gibi, kimsenin gerçeği görmemesi için taktığım bir maske. Mutlu olmadığımı. Bir altın kafesten kaçmış olsam da, başka bir kafese düştüğümü.

Daireden çıktığımda sessizlik hakim. Genelde Carlo ve Jazzy mutfakta yemek pişirirler, ama mutfak boş. Tezgahın üzerinde bir not var.

*Anlonia,*

*√ooA Jassp ov1 /oc bceaA/as1, √Lece's /oob in  
lLe /cibge,*

## *Caclo*

Peki, tamam o zaman. Sanırım sorun bende. Ne zaman üzgün ya da yalnız hissetsem, ya da Carlo'nun beni daha çok istemesini istesem, kendimi üç yıl önce gördüğüm sahneyi hatırlamaya zorlarım.

Anı çok net, ama hayatı değiştiren olaylar böyledir, değil mi? Çünkü Carlo'nun ayaklarının önünde kalbim paramparça olduğu ve o da onu ayaklar altına aldığı gün, hayatım değişti. O günden beri kimseye yaklaşmadım.

Elbette, başka insanlarla birlikte oldum. Hâlâ ihtiyaçlarım var. Sadece bir ilişkim yok. Carlo'nun beni sevdiğini sanıyordum. Beni dünyadaki her şeyden çok sevdiğine inanıyordum. Onun tüm yalanlarına inandım.

Ondan o gece buluşmak istediğini söyleyen mesajı aldığım gün çok heyecanlanmıştım. İç çamaşırı mağazasına gidip sadece onun için yeni bir takım seçtiğimi hatırlıyorum. Kırmızı. Beni kırmızıyla giyinmiş halimi hep sevmişti. Onun penthouse'una çıktım. Bu penthouse. Ama yatak odasında değildi. Onu misafir odalarından birinde buldum. O odaya hala giremedim. Kapıyı açmaya cesaret edemiyorum.

Yalnız değildi ve beni beklemiyordu. Çıplak, uzun bacaklı bir sarışınla birlikteydi. Sanki az önce sevişmiş gibiydiler. Çarşaf lar dağın ıktı ve odanın her yerine giysiler saçılmıştı. Ama en kötüsü neydi biliyor musun? Carlo beni gördüğünde gülümsedi ve "Erken geldin. Beş dakika ver, sonra tamamen seninim" dedi.

Tabii ki ona beş vermedim. İlk gözyaşı damlamadan kaçtım. Paramparça olmuş kalbimi yerde bırakıp koşmaya devam ettim. Peşimden gelmedi. Özür dilemek için ne telefon ne de mesaj attı. Hiçbir şey yoktu. Sadece sessizlik.

Eğer bu, iştahınızı kaçırarak bir anı değilse, neyin kaçıracağını bilmiyorum. O yüzden yemek yemeyi boşveriyorum. Bunun yerine, kimse beni görmeden bu kumarhaneden onun adamları peşimde olmadan çıkmak için fırsatı değerlendiriyorum.

Daha sonra bunu duyacağımdan şüphem yok. Korumaları terk ettiğim için ne kadar aptal olduğumla ilgili bir nutuk dinleyeceğim. *Blah, blah, blah*. Ama bazen birkaç dakika yalnız kalmak için bu riski almaya değer. Birkaç dakika mafya prensesi olmamak için.

Ve ben aptal değilim. Riskin tamamen farkındayım. Babamın düşmanları olduğunu biliyorum. Kocamın da olduğunu biliyorum ve ikisine de ulaşmak için beni piyon olarak kullanmaktan çekinmeyeceklerini biliyorum.

Kumarhaneden arka personel girişinden kaçmayı başardım. Carlo'nun yıllar önce buraya görünmeden girip çıkmayı öğretmesinin faydası sonunda ortaya çıktı.

Uber'i çağırdıktan sonra, kızlara derslerden önce kampüste kahve içmek için buluşalım diye mesaj attım.

BEN:

Kahve?

LUNA:

Tercihen damardan.

GEORGIA:

Bu bir soru mu?

Cevabımı yazarken gülümsüyorum.

BEN

Yirmi dakikaya  
oradayım.

LUNA:

Orada görüşürüz.

GEORGIA:

On dakikada orada  
olurum.

Araba kahve dükkanının hemen önünde durur ve Carlo'nun bana görevlendirdiği iki kaslı adamın girişte beklediğini görünce içimden inlerim.

"Beni özlediniz mi?" Onların yanından geçerken gülümserim.

İkisi de tek kelime etmez. Sadece kibarca başlarını sallarlar, biri kapıyı açık tutar.

Brian'ı özleyeceğimi hiç düşünmemiştim, ama özlüyorum. En azından o benimle konuşurdu.

"Selam." Luna'nın yanındaki sandalyeye oturuyorum. Georgia masanın diğer tarafında oturuyor.

"Bayan Bianchi, evlilik hayatınız nasıl gidiyor?" Georgia kaşlarını kaldırarak bana bakar.

"Sıkıcı ve monoton," diye inliyorum. "Neler kaçırdım?"

"Bir sporcuyla çıkıyor ve sanırım erkeklerden vazgeçip kızları deneyeceğim," diyor Luna.

"Şimdi kızları mı deneyeceksin? Ben piyasadan çekildikten sonra mı? Ne şanslıyım," diye şaka yapıyorum. "Sporcu mu? Kim o ve ne oynuyor?"

"Yargılama. Sen bir gangsterle evlendin. Jasper Reid." Georgia, ağzında kötü bir tat varmış gibi burnunu buruşturur.

"Quarterback mı?" diye gülüyorum. "Evet, tabii, kesinlikle ilişki malzemesi."

"Ben sadece eğlenmek için buradayım, uzun süre kalmayacağım," diyor Georgia. "Ve inan bana, *gerçekten* çok eğlenceli." Kaşları altında yukarı aşağı hareket ediyor.

"Bugün kliniğe uğrayacağız. Her türlü cinsel yolla bulaşan hastalık için test yaptırman gerekiyor. Onun *eğlence* aletlerinin nerelerde olduğunu biliyor musun?"

"Carlo'nun nerelere gittiğini biliyor musun?" Georgia karşılık verir.

Ben irkilirim. Haklıdır. Ama Carlo'nun *aletini* bana yaklaştırmadım. O da bir şey yapmaya çalışmadı. Bir keresinde parmaklarını kullanmış dışında, bana dokunmadı bile. Onu ittiğimden mi, yoksa ihtiyaçlarını başka yerde mi karşılıyor diye merak etmeye başlıyorum. Öğrenmeliyim. Gerçeği bilsem daha iyi olur. Çünkü o zaman durumumu anlarım.

Ama ben bunu istiyorum. Beni istememesini istiyorum. Belki de *ayrı ev* fikrini gündeme getirmenin zamanı gelmiştir. Telefonumu çıkarıp ona mesaj atıyorum.

BEN

Ayrı evlere ne dersin? Yaşamak için bir yer arayacağım.

Cevap yazdığını gösteren üç nokta görünüyor.

CARLO BIANCHI:

Kesinlikle olmaz.

Peki, sanırım bunun üzerinde çalışmam gerekecek. Onun iletişim bilgilerine dokunup adını değiştiriyorum. Kendi zekamın gülümsemesiyle. Neden bunu yıllar önce yapmadım bilmiyorum. Telefonuma ondan başka bir mesaj geldiğinde gülümsemem daha da genişliyor.

Piç:

Güvenliklerini yine atlatmaya çalışma. Bu konuyu bu akşam konuşacağız.

*Bunu bu akşam konuşacağız mı? Ciddi misin?* Çünkü kendime engel olamıyorum. Ona mesaj atıyorum.

BEN:

Bu akşam ayrı evler hakkında konuşmayı dört gözle bekliyorum.

## On birinci bölüm

---



Telefonuma baktım. Gerçekten ayrı bir ev mi istedi? Daha bir haftalık karım şimdiden taşınmak istiyor. Ona dokunmadım bile, neredeyse hiç konuşmadık. Ona alan verdim, düşünmesi için zaman verdim. yerleşmesi için buna ihtiyacı olacağını düşünerek ona alan verdim. Ve şimdi taşınmak mı istiyor? "Sorun mu var?" diye soruyor Louie.

Ona bir göz attım. Onun ofisindeydik. Jazzy'yi kanepesine oturtmuş, boyama kitapları ve iPad'i vermişim. Bu toplantı bitene kadar onu oyalamak için. Bir çocuğun olması alışmak zaman alıyor.

çocuğun sürekli etrafımda olması alışmak zaman aldı, ama aynı zamanda kesinlikle gerekli olmadıkça onu kimseyle bırakmaktan da nefret ediyorum.

Onun görmesini asla istemediğim kısımlar var hayatımda. Zaten yeterince kabus görüyor. Babasının bir canavar olduğunu öğrenmek? Onun için bunu istemiyorum. Beni güvencesi olarak görüyor. En son ihtiyacım olan şey, benden korkması.

"Evet," diye homurdandım ve Louie'nin masasının karşısındaki boş sandalyeye oturdum. Sammie yanımdaki sandalyeye uzandı. Kızıma döndüm. "Jazz, kulaklıklarını tak." Bu toplantılarda konuştuklarımızı duymaması için ona gürültü önleyici kulaklık almıştım.

"Tamam," diyor.

O yerleşene kadar bekledikten sonra Louie'ye döndüm. "Sanırım kahvaltıda krep yapmayı bırakıp her sabah mısır gevreği yemeye başlayacağız."

Louie, Jazzy'ye bakıyor. Çocuk krepe bağımlı. Onları yemekten bıkacağımı hiç düşünmemiştim. Ta ki şimdiye kadar. Jazzy tepki vermezken, "Sorun yok," diyor.

"Karım ayrı bir ev istiyor." Diye iç çekiyorum.

"Ne?" Sammie gülüyor. "Ne kadar oldu evlendiğiniz? Bir hafta mı?"

"Bir hafta." Başımı sallıyorum.

"Vay canına dostum. Bir kadını nasıl mutlu edeceğini öğrenmek istiyorsan, bana daha önce gelmeliydin," diyor.

"Siktir git. Öyle değil." En azından öyle olduğunu sanmıyorum. O gün, babasının evindeki yatak odasından beri ona dokunmadım. Akli istemese de vücudu hala bana tepki veriyor.

"Onun taşınmasına izin veremezsin," Louie bariz olanı söylüyor.

"Öyle bir niyetim yok," diye homurdanıyorum. "Sevkiyat ne olacak?"

Bir teslimat bekliyoruz. İki gece önce gelmesi gerekiyordu ama gecikti. Gümrükten bir pislik Louie'ye şantaj yapmaya çalıştı. Tabii ki onun için sonuç pek iyi olmadı.

Patronum soruma cevap veremeden, kapı çalındı ve kapı açıldı. Ayağa kalktım, elimde silahla, ama Emmanuel içeri girince hemen indirdim.

"Tío E!" Jazzy kanepeden atlar, kulaklıklarını çıkarır ve ona doğru koşar.

Louie ve Sammie'ye dönerek "*Tío E?* Bu ne zaman oldu?" diye soruyorum.

"Onun en sevdiği amcası olmaya karar verdiğimden beri," diyor Emmanuel, kızımı kucağında taşıyarak yanımıza yaklaşıyor. Onu masanın üzerine oturtuyor. "Neden bu sıkıcı yaşlı adamların toplantısını dinliyorsun, prenses?"

"Dinlemiyorum. Kulaklıklarım var." Jazzy, az önce attığı kulaklıkları işaret ediyor.

"Jazzy, *Tío E'*ye asla bir numara olamayacağını söyle. Ben onu çoktan geçtim." Louie ayağa kalkar ve masanın etrafında dolaşır.

"Ama bu onu üzebilir, Louie amca." Kızım gerçekten endişeli görünüyor.

"Ölmez, ölmez," diye cevaplar Louie.

"Sen de benim gibi ölecek misin..." Konuşmayı keser ve ağzını kapatır.

"Burada kimse ölmüyor, Jazzy. Gidip iPad'inde programını izlemeye ne dersin? İşimiz biter bitmez dondurma yemeye gidebiliriz," diyorum.

"Söz mü?"

"Dondurma konusunda yalan söylemem, Jazz," diye onu temin ediyorum.

"Hayır." Başını sallar. "Hiçbiriniz ölmeyeceğinize söz verin?"

Ona bunu söz veremem, çünkü yalan olur. "Ölmemek için elimizden gelenin en iyisini yapacağımıza söz veriyorum" diyorum onun yerine.

Memnun görünüyor ve masadan atlayıp kanepeye koşuyor. "Kimden bahsediyor? Ölümünden mi?" Emmanuel, kızın kulaklıklarını takar takmaz soruyor.

kulaklıklarını takar takmaz soruyor.

"Annesinden şüpheleniyorum, ama eyaletteki tüm hastanelerin kayıtlarını kontrol ettim. Hiçbiri yok. Bu kadın yok." Penelope'yi bulamamam ve ona ne olduğunu öğrenemem beni sinirlendiriyor. Jasmine'in hiçbir şey söyleyemeyeceğini düşünmesi de beni çok kızdırıyor. Kızımın sakladığı sırlar ona çok zarar veriyor.

"Şehirden ayrıldığını sanıyordum," Sammie Emmanuel'e yönelir.

"Evet, geldim. Karının bu gece misafiri var diye duydum." Emmanuel Louie'ye bakar.

"Öyle mi?" Louie gülümser.

"Buralarda olacağım, akşam yemeğine gelmek istedim." Emmanuel omuz silker. "Tabii, ne kadar kalabalık o kadar iyi." Louie başını sallar ve sonra bana bakar.

bana. "Antonia ve Jazzy'yi de getir. Jazzy varsa aptalca bir şey yapmaz." Emmanuel'i işaret eder.

"Harika, hepimizin onun ihtiyacı olduğunu bildiğimiz antipsikotiklerin yerine kızımı kullan. Neden olmasın?" Gülererek.

"Yemekten sonra, sevkıyla ilgileneceğiz," diye ekledi Louie.

"Harika. Şimdi eve gidip karıma kendi evini alamayacağını söylemeliyim." Ayağa kalkıp ceketimin düğmelerini ilikledim.

"Jazzy'yi dondurma almaya götürüp sonra geri getiririm," diyor Sammie.

"Neden?" diye soruyorum.

"Çünkü en sevilen amca unvanı için rekabet var ve bu iki aptalın beni yenmesine izin veremem," der, Louie ve Emmanuel'i işaret ederek.

Jazzy'ye Sammie'nin onu dondurma almaya götüreceğini söyledikten sonra, Jazzy çok sevindi ve Sammie'yi durdurup Lailani'ye de dondurma almaya gitmeye ikna etti. Jazzy bu kıza gerçekten çok bağlandı ve içimden bir ses Sammie'nin de öyle olduğunu söylüyor.

Aces'e geri döndüğümde Antonia'yı oturma odasında buldum. Tanrıya şükür yalnızdı. "Ayrı evler mi? Cidden mi? O kadar aptal olmadığını biliyorum."

Sesimi duyunca bana döndü. "Seninle ilişkiye girecek kadar aptaldım, o yüzden kendimi olduğumdan daha akıllı göstermeye çalışmayalım," diye tısladı.

Gülümsüyorum. Onun bu kadar hırçın olmasını seviyorum. Bana bu şekilde konuşacak kadar rahat olması, bana güvendiğini gösteriyor, en azından fiziksel olarak ona zarar vermeyeceğime. Duygusal olarak mı? O güveni geri kazanabileceğimi sanmıyorum.

"Evet, ama yemininde sonsuza kadar demiştin, bebeğim, o zaman ne olacak?"

Ayrı evlerde yaşamak asla olmayacak."

"Neden?" diye soruyor.

"Çünkü sen benim karımsun," diyorum ona.

"Kağıt üzerinde." Gözlerini devirdi. "Gerçek anlamda evli değiliz, Carlo. Bu sadece göstermelik. Birlikte yaşamazsak kimse bilmez bile."

"Ben biliyorum. Ve *bu*." Aramızdaki mesafeyi kapatırken elimi salladım. "Bu sadece gösteriş için değil."

Antonia içini çekiyor. "Lütfen Carlo, sen de benim burada olmamı istemiyorsun, benim burada olmak istemediğim kadar."

"Yanılıyorsun. Seni hep burada istedim," itiraf ettim. "Seni istemediğim tek bir gün bile olmadı, Antonia."

"Öyle mi?" O gülüyor. "Bunu gösterme şeklin çok komik. Sarışın aptal da öyle miydi? Beni istiyordun?"

Ben irkildim. O kıza dokunmadım bile. Ama sanki sevişmiş gibi görünmesi için ona para verdim, çünkü sevdiğim kadının

sevdiğim kadının benden uzak durmayı kabul etmesinin tek yolu olduğunu biliyordum.

Aptaldım. Bunu biliyorum. O zamanlar bizim için daha çok mücadele etmeliydim. Ama zamanlama bizim için doğru değildi. "Hayır. O... Geçmiş geçmişte bırakmalıyız. Bu bizim geleceğimiz, Antonia. Sen ve ben. Hoşuna gitse de gitmese de birbirimize bağlıyız, o yüzden en azından tadını çıkarsan iyi olur."

"*Kendime izin vermek* mi? Seni sevmiyorum Carlo. Seni sevmiyorum. Seninle evlendim çünkü ya öyle ya da ölümdü. Ölmek istemiyorum. Ama ısrar edersen fikrimi değiştirebilirim."

Kalbim bir an durur. "Antonia, yemin ederim, aptalca bir şey yapmaya kalkışırsan, kendine zarar vermeye çalışırsan, seni yastıklı bir odaya kapatırım."

"Kendini beğenmişlik yapma, Carlo. Beni o kadar etkilemiyorsun." Kenara çekilip etrafımdan geçmeye çalışıyor. Onu kaldırıp omzuma atıyorum. "Oof, lanet olsun, ne yapıyorsun? İndir beni." Yatak odasına doğru ilerlerken yumrukları sırtıma çarpıyor.

"Neden? Benim sana bir etkim yok, Antonia, yani bunu yaptığımda da etkilenmeyeceksin," derim ve onu yatağın ortasına atarım. Hareket etmeden önce hızla üstüne atlarım. "Bence artık bunu kağıt üzerinde bir evlilikten öteye taşımamızın zamanı geldi, sence de öyle değil mi?"

## On ikinci bölüm

---



**T** Bunu daha gerçek bir evlilik haline getirmenin zamanı mı? Hayır. Ciddi olamaz. Ama ciddi. Carlo asla içinden gelmeyen bir şey söylemez. Tabii, bana "*seni kendimden daha çok seviyorum*" saçmalığını söylemesi hariç.

"Carlo, yapma." Onun altından kurtulmaya çalışıyorum. Ama tek başardığım daha da karışmak oluyor.

Elleri gömleğimi başımın üstüne çekmiş. Ama pislik herif gömleği tamamen çıkarmıyor. Hayır, kollarım başımın üstünde, bileklerim kumaşın içinde kıvrılmış durumda. Ne yaptığını bilmiyorum ama ellerimi kurtaramıyorum.

"Bunu istiyorsun. Biliyorum. Kendini inkar ediyorsun, Antonia, prensip meselesi. Ama bak, bir ömür boyu bek r kalmak çok uzun bir süre."

"Sana sadık kalmayı planladığımı kim söyledi?" diye bağıryorum. "Bu bizim işimiz değil mi? Birbirimizi aldatmak? Yoksa sadece sen yapabilirsin?"

"Tabii, dene bakalım. Aslında, denmeni çok isterim, se tiğın zavallı herifin başına neler geleceğini görmek için." Parmakları altıma uzanıyor ve s tyenimi açıyor. Askeler, g mleğimle birlikte bileklerimde dolanıyor. "Siktir, göğüslerin her zaman mükemmeldi."

"Evet, o kadar mükemmeldi ki başka bir çift bulmak zorunda kaldın," diye ona söylüyorum. Onun beni aldattığını kendime hatırlatmaya devam edersem, o görüntüyü kafamdan silemezsem, onun dokunuşlarının tadını çıkarmayı engelleyebilirim. Vücudumun alev alev yanmasını, cildimde bıraktığı tüyleri diken diken eden hissi görmezden gelebilirim.

*Bundan hoşlanmıyorum. Hiç hoşlanmıyorum.*

"Ona dokunmadım." Sözleri fısıltı gibi. Neredeyse hayal ettiğimi sandım, ama duydum. Onun ağız g ğ slerimden birinin etrafını kapattı.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum. *Bundan hoşlanmıyorum. Bundan hoşlanmıyorum... Ben... Oh, lanet olsun...*

Sırtım kavisleniyor. Dilinin meme ucuma yaptığı şeyin zevkinden karnım karıncalanıyor. Diğ r g ğ s m  eliyle kavırıyor, parmaklarıyla sıkıp çeviriyor ve yemin ederim ki neredeyse o anda boşalıyorum.

"Carlo, lütfen." Ona durmasını mı söylüyorum, yoksa daha fazlasını mı istiyorum, bilmiyorum. Ağız diğ r g ğ s me kayıyor ve saldırısına yeniden başlıyor. "Ben..."

Belki başka biri olduğunu hayal edebilirim. Süpermen falan olduğunu hayal edebilirim. Bana dokunan Carlo değil, aldatıcı pislik değil. Bu Süpermen. Beni zamansız bir ölümden kurtardı ve şimdi hala hayatta olduğumu gösteriyor.

Ağız g ğ s mden boynuma doğru ilerliyor. Eli boğazımı sarıyor. "Gözlerini a , Antonia. Bundan kaçamazsın. Bizimle savaşıyorsun," diyor.

Kafamı sallıyorum.

"Böyle oynamak istiyorsan, tamam, ama bunu sen seçtin," diyor bana.

Ağırlığının aşağıya kaydığını hissediyorum, elleri eteğimin altına giriyor ve sonra k lotum bacaklarımdan aşağı kayıyor. Süpermen külotumu çıkartıyor. Kırmızı pelerini hayal etmeye devam ediyorum. Garip bir fantezi, ama benim fantezim.

Bacaklarım açık ve sonra hissediyorum, en hassas yerimde onun dilini. "Hay sıçayım."

*Süpermen, Süpermen, Süpermen.* Kafamda bu ismi tekrarlıyorum. Süpermen bana oral seks yapıyor. Bu Carlo Bianchi'nin ustaca işi değil. Hayır, onun bu konuda ne kadar yetenekli olduğunu hatırlıyorum, ama bu o değil.

"Siktir, tadı çok güzel. Bunu özlemişim," diyor. Gözlerimi kapalı tutuyorum, ama sesini duyamıyorum.

Nefesi klitorisimin üzerinde fısıldıyor, parmakları amımın dudaklarını genişçe açıyor ve sonra dili tüm uzunluğuyla içime giriyor. *Kahretsin.* Tüm vücudum titriyor. Ve içimde bir şey değişiyor. Aklımın bana oyun mu oynadığını yoksa ona dokunmasına izin vermemi haklı çıkarmaya mı çalıştığını bilmiyorum. Ama şu anda umurumda değil. Bunu hak ediyorum.

Hayatımın geri kalanını bu adama bağlı olarak geçireceksem, en azından bana orgazm yaşatabilir, değil mi? Onu sevmem gerekmez ki bana zevk versin. Sadece burada uzanıp Süpermen'i düşünerek orgazmların beni sarmasına izin vermem yeterli.

Hissedebiliyorum. Çok yaklaştım. Orada. Neredeyse uzanıp dokunabilirim. Ve sonra...

Duruyor. Hiçbir şey söylemiyor, sadece duruyor. Parmakları hala beni açık tutuyor. *Ne oluyor?*

Başımı kaldırıp ona sertçe bakıyorum. "Ne oluyor Carlo?" diye soruyorum yüksek sesle. "Neden durdun?"

"Gözlerini açık tut, Antonia. İzlemeni istiyorum. Süpermen'i istediğin kadar çağırabilirsin, ama o bile beni senden uzak tutamaz." Carlo sırtıyor. "Gözlerini kapatırsan dururum," diyor ve dilini tekrar bana değdiriyor.

Bakışlarını yüzümden ayırmıyor. *Kahretsin, Superman dedim mi?* Sanmıyorum. Başım geriye düşüyor ve zevk tekrar vücudumu sararken yatağa çarpıyor. Sonra *tekrar* duruyor. Yüzüne bakıyorum.

"Gözlerini benden ayırma," diyor.

"Argh, ya başladığını bitir ya da beni rahat bırak da kendim bitireyim!" diye bağıyorum ona.

"Asla sormayacağını sanmıştım." Pislik herif sırtarak tekrar dalıyor. Ve bu sefer kendini tutmuyor. Ben parçalanana kadar yalamaya devam ediyor. Orgazm beni sarar, tüm vücudum zevkten titriyor. "Çok iyi," diyor, nefes almak için başını kaldırırken.

Dudakları dudaklarıma yapışıyor. Ona karşı koymuyorum, çünkü... Aslında nedenini bilmiyorum. Ama kendimi bu ana bırakıyorum. Bu öpücüğe. Carlo öpüşmeyi biliyor. Sarhoş edici, neredeyse uyuşturucu gibi. Başka hiçbir yerde bulamadığım bir coşku.

Farkına varmadan ellerim onun pantolonunu açıyor. Daha fazlasını istiyorum. Daha fazlasını istiyorum. Sonrasında ne kadar berbat hissedeceğim umurumda değil. Şu anda bana verebileceği zevki istiyorum. Kendime duyduğum nefretle sonra ilgilenirim.

Göğsüne bastırıp bizi ters çeviriyorum, fermuarını açarken sikini serbest bırakıyorum. Elimi etrafına sarıyorum. Sertleşmiş, ucundan ön sıvı akıyor. Her zaman benim zevkimden tahrik olurdu. Onun sevdiğim özelliklerinden biriydi. Yatak odasında asla bencil davranmazdı. Benim zevkim her zaman kendisinininkinden daha önemliydi.

*En azından öyle değildi, sanırım.*

Bu düşünceyi zihnimin arka planına iterek, kendimi hizalayıp onun üzerine çöküyorum. Penisi beni genişletiyor. Hafif bir acı var ama lanet olsun, çok iyi hissettiriyor. Başım eğiliyor ve ellerim göğsüne konarken, onun üzerinde yükselip alçalıyorum.

"Oh tanrım!" diye inerken, onu kendimi tatmin etmek için kullanmaya devam ediyorum.

Carlo kalçalarımı daha sıkı kavrar. Benim ritmime uyum sağlamak için yukarı doğru hareket eder. "Sik beni," diye inler.

"Sikişiyorum." Gülerek onu kullanmaya devam ediyorum. Yaptığım şey bu. Kendimi daha iyi hissetmek için onu kullanıyorum. Bunun onunla hiçbir ilgisi yok.

Carlo beni ters çevirir. "Bunu değiştirelim," der, bacaklarımdan birini kaldırıp ayak bileğimi omzuna dayar.

Diğer bacağım beline dolanır, topuğum onun kıkına batarken o içime girip çıkmaya başlar. Tam doğru noktaya vuruyor. Tekrar tekrar.

"Hatırladığımdan daha iyi," Carlo dişlerini sıkarak söylüyor. "Amin sikimi çok iyi sıkıyor."

Onun sesini duymak istemiyorum. Onun pis ağzının beni tahrik etmesine ihtiyacım yok. Eli aşağı inip boğazımı sıkıyor. Anında ısladığımı hissediyorum. O da fark ediyor. Parmakları hafifçe sıkıyor.

"Sen benimsin. Bu amcık benim. Ölüm bizi ayırana kadar," diyor.

*Ölene kadar.* Bu evlilikten kurtulmanın tek yolunun bu olduğuna inanmayı reddediyorum.

Başka bir yol olmalı. Henüz bulamadım, o kadar. "Kapa çeneni ve beni boşalt," diyorum ona.

Carlo sırtıyor. "Zevkle." Hızını artırıyor ve farkına bile varmadan boşalıyorum. Yine. O da öyle. Vücudu benimkinin yanına yığılıyor.

"Teşekkürler. Şimdi ellerimi bu pislikten kurtar." Ona kollarımı uzatıyorum.

Carlo bileklerimi çözüyor ve ben yataktan kalkıp telefonumu alıyorum. Banyoya girip kapıyı kilitliyorum. Seks sonrası sarılma ve yastık sohbeti burada yok.

Duşu açtım ve su ısınırken telefonum gelen bir mesajla aydınlandı.

BİLİNMEYEN:

Evliliğini paramparça edecek bir şeyim var... Bedelini ödemeye hazır mısın?

BEN:

Fiyatı nedir?

BİLİNMIYEN:

Sevdiğiniz adam...

## On Üçüncü Bölüm

---



**A** Antonia banyoya girdi. Kapıyı arkasında kilitledi. Gülerek, "O kilit, girmek istersem beni dışarıda tutmaz" dedim. Ama ona ihtiyacı olan alanı verdim. Şu anda kafasının çok karışık olduğunu biliyordum.

Ş

Ama buna ihtiyacımız vardı. Ona birlikte ne kadar iyi olduğumuzu hatırlatmam gerekiyordu. Tekrar birlikte ne kadar iyi olabileceğimizi. Misafir yatak odasındaki duşu kullanıyorum ve eşofman altı ile tişört giydikten sonra dışarı çıkıyorum ve Antonia'yı boş odada dururken buluyorum.

Aramızda olanlardan sonra, her şeyi tamamen boşaltmıştım. Mobilyaları tutamadım. Geçen haftaya kadar buraya hiç gelmemiştim. Sadece tuvaleti kullanmak için.

"Neden boş?" diye soruyor.

Gözlerim vücudunda dolaşüyor. Kesik şort ve tişört giymiş. *Lanet olsun, sikim yine sertleşti.*

"Yeniden dekore edecektim ama bir türlü vakit bulamadım." Onun yanından geçiyorum. Burada olmak hoşuma gitmiyor. O gün yüzünde gördüğüm acıyı hatırlatıyor. Onun iyiliği için yapmış olsam da, bunu yapmaktan nefret etmişim.

Ofisime girip masanın arkasına oturuyorum ve bilgisayarımı açıyorum.

"Neden?" Antonia peşimden geliyor. Kendini evindeymiş gibi hissederek barın önüne geçiyor. Sonra iki bardak Cinque dolduruyor. Paranın satın alabileceği en iyi viski. Avustralya'dan ithal ediyorum. De Bellis kardeşlerle ara sıra iş yapıyoruz. Ama çoğunlukla sadece viskilerini ithal ediyoruz.

Antonia masama yaklaşır ve bardaklardan birini önüme koyar. "Teşekkürler," derim, bardağı alırken.

"Kısa evliliklere." Kadehini kaldırıp içindekileri yudumlamadan önce kadeh kaldırıyor.

"Uzun ömürlere ve daha uzun evliliklere," diye karşılık veriyorum.

Burnunu kırıştırır. "Neden fahişe odanı yeniden dekore etmedin?"

"Fahişe odam mı?" diye soruyorum.

"Misafir odası." Masamın önündeki sandalyeye oturur. "Biliyor musun, hep o odanın neden olduğunu merak etmişimdir. Neden kendi odana değil de o odaya birini götürürsün ki? Yani, bu çatı katında birçok kez seviştik, her yerde, ama misafir odasında hiç."

"Misafir odasında sevişmemi mi istiyorsun, Antonia?" diye soruyorum ona.

Çünkü yaparım. Belki yaparsam, tüm kötü anılar silinir.

"Hayır. Öncelikle beni neden aldattığını bilmek istiyorum. Ve neden o odada?"

"Aldatmadım," itiraf ediyorum. Bunu ona söylememem gerekirdi. Yalanıma uymalıydım. Zaten bana inanmayacaktı.

"Ne?"

"Seni aldatmadım. Görmen gerekeni gördün, Antonia. Benden uzak durmanı istedim ve... Eh, işe yaradı."

Omuz silkdim. Kızgın olmaması biraz canımı sıktı. Bizim için mücadele etmedi. Öylece çekip gitti.

"Tamam, tabii." Gülerek.

"Bana inanmak zorunda değilsin." Dikkatimi bilgisayara verip yazmaya başlıyorum. Jazzy'nin Louie'nin ofisinde söyledikleri kafamı kurcalıyor. Onun annesini bulmam lazım, ya da en azından ona ne olduğunu öğrenmem lazım.

"Ne yapıyorsun?" diye sorar Antonia.

Ona bakıyorum. *Neden buraya geldi ki?* Taşındığından beri hiç konuşmadık, en azından ciddi bir konuşma yapmadık. Şimdi de sanki eski arkadaşlar gibi sohbet etmek mi istiyor? Sormamaya karar veriyorum. Belki bu bir tür dönüm noktasıdır.

"Jasmine'in annesini arıyorum," diyorum.

"Kızının annesinin kim olduğunu gerçekten bilmiyor musun?" "Bilseydim, onu aramazdım, Antonia." Diye iç çekiyorum. "Tanrım, peki. Onun hakkında ne biliyorsun?" diyor.

"Jazzy'nin okul kayıtlarına göre adı Penelope Eve Morrison. Yirmi beş yaşında, bir karavanda yaşıyormuş. Kızımı lanet olası bir karavanda yaşatmış, Antonia. Bunca yıldır nerede olduğumu biliyordu. Neden bana yardım istemeye gelmedi?" Jazzy kapıma geldiğinden beri bu sorunun cevabını bulmak için kafamı yoruyorum.

"Sen her zaman bu kadar yaklaşılabılır değilsin." Antonia gülüyor. "Yani, sen ve bu Penelope denen kadın, ikiniz de gençken birlikte miydiniz?"

"Çocukken çok aptalca şeyler yaptım. Ama birini hamile bırakacağımı hiç düşünmemiştim. Dikkatliydim."

"Belli ki o kadar da dikkatli değildin." Diye burun kıvrıdı. "Peki, onu sevdin mi?"

Karımı dikkatle izleyerek ona tüm dikkatimi veriyorum. "Hayatımda tek bir kadını sevdim, Antonia. İkimiz de onun kim olduğunu biliyoruz."

Yutkunur. "Onu bulduğunda ne yapacaksın? Jazzy'nin annesini?"

"Bilmiyorum. Bunu kendim için değil, Jazzy için yapıyorum. Şahsen, o kadın bir daha ortaya çıksa umurumda bile olmaz. Kızımı geri vermeyeceğim."

"İyi," dedi Antonia. "Bak, ben anne olabilecek biri değilim, ama aklı başında hiçbir anne çocuğunu terk etmez. Hem de bir gangsterin eline."

"Neden anne olamayacağını düşünüyorsun?" Onunla çocuk sahibi olmayı düşünmedim, ama Antonia harika bir anne olurdu.

"Kızına bir içki getirmeme bile güvenmiyorsun, Carlo," diyor. "Bu seninle alakalı değil," diyorum ona.

"Gerçekten mi? Peki o şimdi nerede? Jazzy?"

"Sammie ile. Onu dondurma yemeye götürdü," diyorum.

"Yani Sammie, Louie, hatta Emmanuel bile ona bakabilir. Ama bana güvenmiyorsun?" diye soruyor Antonia.

Bunun onu rahatsız ettiğini bilmiyordum. Dürüst olmak gerekirse, umursadığını bile düşünmemiştim.

"Seni, evde bakıcı olarak istediğim için evlendiğimi düşünmeni istemiyorum. Bu yüzden Jazzy'yi seninle bırakmadım. Bu yüzden onun için bir şeyler yapmanı istemiyorum," diye itiraf ediyorum. Bir de kendime ve herkese bunu başardığımı kanıtlamak isteyen bir yanımda var. Onun için yeterli olduğumu.

"Senin gibi bir babası olduğu için çok şanslı. Benim senin gibi bir babam olsaydı, şu anda içinde bulunduğum durumda olmazdım."

"Ne tür bir çıkmaz bu, Antonia?" diye ısrar ettim.

"Sevmediğim biriyle evli kalmış olmam." Ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdü.

*Siktir, bu çok acıttı.*

"Sen her zaman berbat bir yalancıydın."

Elini kapı koluna koyar, ama kapıyı açmadan ve dışarı çıkmadan önce duraksar.

Bir saat sonra, asansör kapısının zil sesi ve küçük ayak seslerinin antreden geldiğini duyarım. "Carlo, evde misin?" Jazzy'nin sesi duyulur.

"Buradayım," diye cevap verip oturma odasına doğru yürüdüm. Annesini bulamadım. Bu Penelope her kimse, lanet olası bir hayalet.

"Lailani, Louie amcanın evine yemeğe geliyor ve Tío E bana bir sürprizi olduğunu söyledi," diyor Jazzy.

"Gerçekten mi, sürpriz mi?" diye soruyorum Jazzy'ye, Sammie'ye bakarken, o da omzunu kaldırıyor.

"Jazz, unutma, söyleyemesen de ikimiz de en iyi amcanın ben olduğumu biliyoruz, değil mi?" diye hatırlatıyor.

En iyi üç arkadaşımın en iyi amca olmak için kavga ettiği günü göreceğimi hiç düşünmemiştim. Ama işte buradayız.

"Bilmiyorum, Sammie Amca. Önce Tío E'nin sürprizinin ne olduğunu bekleyip görmeliyiz," diyor Jazzy ve sonra koridorda koşmaya başlıyor. "Odama gidiyorum!"

"Sürpriz ne ve yaşına uygun mu?" diye soruyorum Sammie'ye.

"Ne yapacağını hiç bilmiyorum. Ama o herifi tanıyorsam, abartılı bir şey olacak, yaşına uygun olmayacak ve muhtemelen bir çocuğun isteyeceği bir şey olmayacak," diyor. "Hiç endişelenmiyorum."

"Tamam. Lailani, ha? Akşam yemeğine geliyor. Bu büyük bir adım. Bu kadar ciddi bir ilişkiye hazır olduğuna emin misin?" diye onu dürtüyorum.

"Siktir git. Onu senin kızın davet etti. Ne yapmam gerekiyordu? Gelemez diyebilirdim mi?" diye homurdanıyor.

"Evet. Neden olmasın?"

Koridorda topuk sesleri duyulunca ikimiz de başımızı çeviriyoruz. Antonia, daracık kırmızı bir etek, altında kırmızı dantelli sütyen görünen şeffaf kırmızı bir bluz ve ayak bileklerine kadar uzanan siyah deri çizme giymiş. Dudakları parlak kırmızı ve saçları omuzlarına dökülmüş dalgalar halinde.

"Oh, hey, ben çıkıyorum. Sonra görüşürüz," diyor ve beni geçmeye çalışıyor.

Kolumu uzatıp belinden tutuyorum. "Bir saniye bekle. Bu kılıklarla nereye gidiyorsun?" "Ne kılıklarla?"

Beni itiyor.

"Sokak köşesinde yirmi dolar kazanmaya gidiyormuş gibi," diyorum.

"Bana fahişe demedin, Carlo!" diye nefes nefese sorar. "Hayır, demedim."

"Tamam, burada her şeyi kontrol altına almışsın. Akşam yemeğinde görüşürüz. İyi şanslar, Antonia." Sammie asansöre geri döner ve düğmeye parmağını bastırır.

"Sen kendini kim sanıyorsun Carlo, bana ne yapıp ne yapamayacağımı söyleyemezsin," diye tıslar Antonia.

"Aslında söyleyebilirim. Ben senin kocam, unuttun mu?" diye hatırlatıyorum.

"Nasıl unutabilirim? Bu benim bekçim olduğun anlamına gelmez. Çekil," der.

Sammie asansöre girer ve içinden kıkırdar. *Pislik.*

"Hayır." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Bu evden fahişe gibi giyinmiş halde çıkmasına izin veremem, pahalı bir fahişe olsa da fahişe sonuçta.

"Oh, çok güzelsin Antonia. Dudaklarımı da öyle boyayabilir misin?" Jazzy birdenbire ortaya çıkarak sorar.

"Kesinlikle olmaz," diyorum.

"Neden?" Diye dudaklarını büküyor. "Güzel olmuş. Öyle değil mi, Carlo?"

"Güzel ama o makyaj yetişkinler için. Belki elli yaşına geldiğinde yapabilirsin," diyorum.

"Ama Antonia elli değil," diye tartışır Jazzy.

"Pembe parlaticım var. Denemek ister misin, Jazzy?" Antonia teklif ediyor.

"Evet, lütfen. Bu akşam yemeğinde giyebilir miyim? Belki kırmızı bir elbise bulurum da eşleşiriz?" diye önerir kızım.

"Ya da senin elbiselerinden birine uyan pembe bir elbise bulursam?" diye sorar Antonia ve Jazzy'nin yüzü aydınlanır. Eşleşecekleri için çok heyecanlıdır. "Bekle... Hangi akşam yemeği?" Antonia bana döner.

"Louie ve Charlotte'ta akşam yemeği yiyeceğiz. Git de o pembe elbiseyi bul, bebeğim." Sırıttım. Jazzy ile dudak parlaticısı konusunda kavgayı kaybetmiş olabilirim, ama Antonia ile kırmızı elbise konusunda kavgayı kazandım ve o henüz bunun farkında bile değil.

"Senden nefret ediyorum," diye dudaklarını hareket ettirerek bana bakıyor, sonra Jazzy'ye dönüyor. "Bana bir tane seçmeme yardım eder misin?"

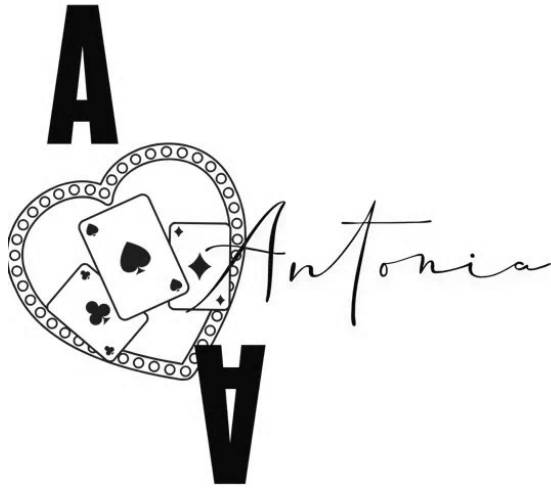
"Evet." Jazzy uzanıp Antonia'nın elini tutar ve onu koridordan yatak odasına doğru çekmeye başlar.

Onların gitmesini izlerim. Peşlerinden gitmek isterim. Gitmeliyim. Sonra Antonia'nın sözleri kafamda yankılanır. Kızımı ona emanet edemediğimi düşünüyor. Onu rahat bırakmalıyım. Belki ona tamamen güvendiğimi görürse, o da bana tekrar güvenmeye başlar.

*Ve domuzlar gerçekten uçabilir.* Pencereden Vegas silüetine bakıyorum. Tabii ki, gökyüzünde domuz yok.

## On dördüncü bölüm

---



Çok gerginim, o kadar gerginim ki, arabadan inerken Carlo elimi tuttuğunda içgüdüsel olarak çekilmiyorum ve Royal Flush Casino'ya doğru ilerliyoruz. Jazzy onun diğer tarafına sıkışmış durumda.

"İyi misin?" diye soruyor.

"Uh-uh." Başımı sallıyorum. Ama iyiyim değilim.

"Sen berbat bir yalancısın, unuttun mu? Ne oldu?" diye ısrar ediyor.

Haklı. Berbat bir yalancıyım. Bu her zaman kusurlarımdan biri olmuştur. Keşke bunu düzeltebilseydim. "Ya beni sevmezlerse?"

"Kim?"

"Arkadaşların, Carlo. Ya beni sevmezlerse?" diye açıklıyorum. "Kimin umurunda? Ben seni seviyorum."

"Onlar senin arkadaşların. Öyle demek istemedin," diyorum.

"Seni seviyorum Antonia. Sen Cinderella'nın kötü üvey annesi gibi değilsin," diye araya girer Jazzy.

"Teşekkürler." Ona gülümsüyorum. "Ben de seni seviyorum." O gerçekten çok iyi bir çocuk. Yani, karşılaştıracak bir deneyimim yok ama o çok tatlı bir kız.

"Ayrıca, onları sevmezsen, onlara seni sevmeleri gerektiğini söylerim, çünkü sen benim babamın karısısın," diyor çok doğal bir şekilde. "Ve tüm amcalar benim dediklerimi yapar." Bu kısmı sanki büyük bir sırmış gibi fısıldıyor.

"Gördün mü? Halloldu. Seni sevmezlerse, Jazzy arkada. Hadi, her şey yoluna girecek, Antonia. Seni sevmeyen tek bir kişi bile tanımadım," diyor Carlo.

"Tabii." Gözlerimi deviriyorum. Beni sevmeyen bir sürü insan olduğuna eminim. Hatta buna para bile bahse girerim, ve ben kumarbaz değilim.

Carlo'nun normalden daha sık kumarhane salonunu taradığını görünce, içgüdülerim devreye girer. "Bir şey mi oldu, yoksa bir şey mi bekliyorsun?" diye sorarım.

Daha önce aldığım mesajı düşünmeden edemiyorum. Ona bir şey olmasını mı istiyorum? Özellikle de Jazzy varken? Hayır, ama bu evlilikten çıkmanın bir yolunu bulmaya hazır mıyım? Evet, çünkü kalırsam, sonunda gardımı indireceğim. Bu adama kalbimin geri kalanını da vereceğim. Ve dediğim gibi, o kalbimi tekrar kırarsa hayatta kalamam.

"Şu anda elimde benim için en değerli iki şey var. Sadece çok dikkatli davranıyorum. Endişelenecek bir şey yok," diyor. "Sana asla bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Onun buna inandığını biliyorum. Ama ben de o kadar aptal değilim ki buna kanmayayım. Bu hayatta büyüdüm. Tehlikeleri biliyorum. Düşmanların eline geçen kadınlara ne olduğunu biliyorum. Babam bunu bana iyice öğretti.

Jazzy'ye bakıyorum. Carlo'nun ona verdiği sözü tutmasını, onu canavarlardan korumasını gerçekten umuyorum. Hiç şüphem yok ki, ona hiçbir şey olmaması için her şeyi, ama her şeyi yapacaktır. Ve eğer bir şey olursa, o zaman şeytanın korkudan titrediğini göreceğiz, çünkü Carlo ona zarar verenlere ne yapacağını biliyorum...

En kötü kabuslarınızla bile kıyaslanamaz.

Asansöre vardığımızda sinirlerim hala yatışmamıştı. On kat daha fazla gerilmişti. Genelde bu kadar endişeli olmam. Ve dürüst olmak gerekirse, onun arkadaşlarının beni sevmemesi neden umurumda ki? Ben *onu* sevmiyorum bile.

Asansöre bindiğimizde, Jazzy Carlo'yu bırakıp bana doğru geliyor. Elimi tutuyor. "Her şey yoluna girecek, Antonia," diyor, beni teselli etmek için.

Bu çocuk gerçekten çok iyi kalpli. "Biliyorum."

"Zorbalar beni okula gitmekten korkuturken ben ne yapardım bilmek ister misin?" diye soruyor.

Şu anda çenesini sıkmış olan Carlo'ya bakıyorum. *Zorbalar mı? Biri ona zorbalık mı yaptı? Hayır, olamaz. Bu kabul edilemez.* "Ne yaptın?"

"Mutlu anlarımı düşünürdüm. Annem beni dansa götürürdü ve bu beni hep mutlu ederdi, ben de onu hatırlardım," diye açıklıyor. "Ve zorbaları görmezden gelmeye çalışırdım."

"Harika bir fikir," diyorum. "Sonra bana bu zorbaların kim olduğunu söyle. Ben gidip hallederim."

"Carlo da öyle demişti." Jazzy gülüyor. "Zorbaları zorbalıkla yenemezsin. Bu doğru değil."

"Belki," diye kabul ediyorum, çünkü onun haklı olduğunu *biliyorum*. Ama bu, o küçük pislikleri yerlerine koymak istemediğim anlamına gelmez. Carlo'ya dönüyorum. "Onlarla ben ilgilenirim."

"Onlar çocuk, Antonia. Ne yapacaksın?" diye fısıldadı.

"Bir yolunu bulurum. Kimsenin onu zorbalığa maruz bırakmasına izin veremezsin," diyorum ona. "Vermem."

Carlo bana gülümser ve kapılar açılır. Jazzy odaya koşarak girer ve beni peşinden sürükler, ben de Carlo'nun elini bırakırım.

"Çocuklar, bu Antonia, babamın karısı. Onu sevmelisiniz çünkü ben öyle dedim," diye bağıyor. Tüm gözler bana dönüyor ve Carlo'nun arkamızda güldüğünü duyabiliyorum.

"Uh, merhaba?" diyorum, bu tanıtımın ardından ne yapacağımı bilemeden.

"Ve onu sevmezseniz, o zaman siz kötü insanlarsınız. Ben kötü insanları sevmem," diye ekler Jazzy.

"O zaman, sanırım yeni en iyi arkadaşımı buldum," diyor Sammie.

"Aileye hoş geldin, Antonia. Elbisen çok güzel." Gülüyor.

"Teşekkürler." Onun hatırlatmasına ters bakmamaya çalışıyorum, ama yüzümü gerektiği kadar iyi kontrol edemediğimi düşünüyorum. "Jazzy uyumlu olmak istedi,"

diye cevap veriyorum, bu şekilde neden değiştirdiğimi  
açıklamaya çalışıyorum. "Tabii."

"Bak! Dudak parlatıcısı aldım, Tío E," diyor Jazzy, Carlo'nun arkadaşına koşarak. O da Meksika kartelinin lideri. Ama bu küçük kıza karşı yumuşayan tavırlarına bakılırsa, bunu kimse tahmin edemez.

"Almışsın. Kim verdi sana? Makyaj için çok kksn," diyor Emmanuel.

"Ama çok güzel," diye sızlanıyor Jazzy.

"Bence çok güzelsin, Jazzy," diye Louie'nin karısı Charlotte araya girer. "Bu arkadaşım Evie. Hafta sonu için buraya geldi."

"Evie," diye tekrarlar Jazzy. "Tío E ile evlenecek misin? Çünkü bileğinde senin adın yazıyor. Babamın da Antonia'nın adı yazıyor ve o da onunla evlendi."

"Ah... hayır, o başka bir Evie olmalı," Charlotte'un arkadaşı, Emmanuel'e çoğu insanı rahatsız edecek bir bakış atarak cevap verir. Ama o değil. Hiç tepki vermez.

"Huh, peki, tanıştığımıza memnun oldum,"

diyor Jazzy. "Ben de," diye cevaplıyor Evie.

Carlo'nun eli belime konar.

"Antonia, hoş geldin. Sonunda hepiniz akşam yemeğine gelmenize çok sevindim. Son dakika karar oldu, o yüzden eksiklikler varsa özür dilerim." Charlotte beni kucaklayarak sarılır. Tatlı güney aksanı beni glmsetir. Onda beni çeken bir şey var. Ne olduğunu bilmiyorum ama içtenlikle onunla arkadaş olabileceğimi düşünüyorum.

"Davet ettiğiniz için teşekkür ederim," diyorum.

"Hadi içecek bir şeyler alalım. Jazzy, sen de geliyor musun?" diye sorar Charlotte.

"Evet!" Jazzy koşarak gelir ve elimi tutarak beni şaşırtır. Hoşuma gider. Bir çocuktan teselli almamalıyım. Ama o bunu sunuyor ve ben onun sevgisini reddedemem.

"Beyaz ya da kırmızı var. Hangisini istersin?" Charlotte mutfağa girerken soruyor.

"Ah, kırmızı olsun lütfen."

"Hemen." Charlotte bana bir kadeh kırmızı şarap uzattı. "Ee, evlilik hayatı nasıl?"

"Farklı..." diyorum, kelimelerimi dikkatlice seçerek.

"Carlo ile ıkıyordun, değil mi?" diye soruyor Evie.

"Ah, evet, uzun zaman önce," diye itiraf ediyorum.

"Carlo onu seviyor. Bana söyledi. Ve bana asla yalan söylemez," diyor Jazzy.

*Kahretsin, ona mı söyledi?* Carlo'nun beni sevdiğini *düşündüğünü* sanıyorum. Ancak yıllar önceki davranışları bunun aksini kanıtlıyor. Hiçbir şey söylemiyorum.

"Tío E bana Evie'yi de sevdiğini söyledi. Bu yüzden adı bileğinde yazıyor," diye devam ediyor Jazzy.

Charlotte ve arkadaşı arasında bir bakış alışverişi görüyorum. "Emmanuel hakkında ne biliyorsun?" diye Evie'ye doğrudan soruyorum.

"Yeterince," diyor. "O ben değilim. O başka bir Evie." Ya kendine yalan söylüyor ya da genel olarak yalan söylüyor. Her halükarda, bunu ona söylemek bana düşmez.

"Bana her zaman iyi davrandı. Yani, babamın evine geldiğinde birkaç kez karşılaştık," diyorum.

"Babanın önünde tüm erkekler sana saygılı ve nazik davranmaz mı?" diye sorar Evie.

"Öyle düşünürsün, ama hayır." Ben burun kıvrarak cevap veriyorum.

"İnsanlar sana kötü mü davrandı, Antonia?" Jazzy elbisemi çeker.

Ona bakıyorum. "Kötü sayılmaz. Sadece... olması gerektiği kadar nazik değiller."

"Bence insanlar berbat," diyor Jazzy. "Carlo ve amcalarım ya da sizler değil, ama diğer insanlar berbat."

Katılıyorum ama muhtemelen onu insanlardan nefret etmeye teşvik etmemeliyim.

"Bence hayatta *kendine uygun* insanları bulman gerekiyor. Ve sen, tatlım, bizi buldun. Biz senin insanlarız, her zaman," Charlotte nazikçe söylüyor.

"Carlo'ya bakacağım." Jazzy odadan koşarak çıkar.

"İyi olup olmadığını kontrol edeceğim," diyorum ve onun peşinden gidiyorum. "Jazz, bekle!"

Durur ve arkasını döner. Gözleri hafifçe nemlenmiştir.

"Aman Tanrım, tatlım, ne oldu?" diye soruyorum ve onun önünde dizlerimin üzerine çöküyorum.

"Annem benim her şeyimdi. Ama artık yok. Ya siz de giderseniz?" Gözyaşları yanaklarından akıyor.

"Oh, tatlım, hayır. Böyle bir şey asla olmayacak," diye cevap veriyorum ve onu kendime çekiyorum. Jazzy'nin minik kolları boynuma dolanıyor ve ben onu sıkıca sarıyorum. "Ben

Söz veriyorum, hiçbir yere gitmeyeceğim ve baban... *Carlo* seni asla terk etmeyecek.

## On Beşinci Bölüm

---



**E** Jazzy'yi kontrol etmeye gidiyorum ve onu koridorda buluyorum. Yerde, kollarını Antonia'nın boynuna dolamış. *Ne oluyor lan?*

Antonia'nın gözleri benimkilere bakarak, "Söz veriyorum, hiçbir yere gitmeyeceğim ve baban... *Carlo* seni asla terk etmeyecek."

**E** "Ne oldu?" diye soruyorum.

"Hiçbir şey." Jazzy, Antonia'nın kollarından kurtulur ve yanaklarını siler.

"Jazzy, ne oldu? Neden üzgünsün?" Onun seviyesine çömeliyorum.

**r**

"Sadece... Ben de sizin beni terk etmenizi istemiyorum," diyor.

"Tatlım, seni terk etmeyeceğiz. Söz veriyorum." Onu kollarıma alıyorum.  
"Sen benimsin ve ben her zaman benim olanı korurum."

"Peki Antonia? O da senin, değil mi? Ona da bakacaksın, değil mi?" diye sorar Jazzy.

"Antonia da," diye onaylarım.

"Tamam," der Jazzy ve hiçbir şey olmamış gibi mutfağa koşar. "Ah, Charlotte teyzemin içeceğini unuttum. Hemen gelirim."

"Neler oluyor?" Antonia'ya bakıyorum.

"Charlotte, bizim onun ailesi olduğumuzu söyledi ve Jazz, annesi onun ailesi olduğu için onu terk edeceğimizi düşünerek üzüldü."

Daha önce hiç bir kadını öldürmek istememiştim, ama Jazzy'nin annesi her geçen gün beni daha da sinirlendiriyor.

"Zamanla düzelecektir. Bence biz... ona sürekli hatırlatmalı ve onu terk etmeyeceğinizi göstermelisiniz," diyor Antonia.

"Biz," diye düzeltiyorum.

"Biz." Antonia hafifçe gülümser. "İçeri girmeliyim."

"Onu eve götürsek mi?" Jazzy'nin insanları memnun etmek için mutlu numarası yapmasını istemiyorum. Onu eve götürüp onunla vakit geçirmeyi tercih ederim.

"Gitmek çok isterdim ama bence kalmalıyız. O senin aileni çok seviyor Carlo," diyor Antonia.

"Bizim ailem," diye onu tekrar düzeltirim.

"Tamam, hadi yiyelim. Açlıktan ölüyorum." Charlotte, Jazzy ve Evie'nin arkasında yürürken gelir.

Jazzy'yi tutup kaldırıyorum. "İyi misin? Söyle, buradan gidelim. Eve gidip prenses filmlerinden birini izlerken pizza yeriz."

"Ben iyiyim. Tío E'nin sürprizini görmek istiyorum," diyor.

"Doğru, neredeyse unutuyordum." Onu yere indiriyorum ve o da Charlotte ve Evie'nin peşinden koşarak uzaklaşıyor. "Ruh halinin bu kadar çabuk değişmesi beni endişelendirmeli mi?" diye soruyorum Antonia'ya.

O gülüyor. "O bir kız. Ergenliğe girene kadar bekle. Henüz hiçbir şey görmedin, baba."

Sadece penisim seğirmiyor. Karımın bana öyle demesi üzerine sertleşiyor. Kendimi uyum sağlamam gerektiğini saklamaya bile çalışmıyorum.

"Aman Tanrım, bunu normalden fazla sevdin, seni sapık," diye nefes nefese söylüyor.

"Bilmiyorum. Belki de teorisini test etmek için bir daha söylemelisin?"

"Hayatta olmaz." Antonia yüzünü buruşturur. "Senin Cidden bir sorun var sende," diyor ama yanımdan geçerken fısıldıyor, "Baba."

İnlerim, onu yakından takip ederek. *Siktir beni.* "Bir dahaki sefere seni sikerken, bunu bağırmanı istiyorum."

"Evet, yapmayacağım."

"Beni sikmek mi, yoksa bana *baba* demek mi?" diye soruyorum.

"İkisini de," diye tısladı Antonia. Ona inanmıyorum. Bunu tekrar yapacağımızı biliyorum. Ve çok yakında.

Charlotte akşam yemeğini catering şirketine yaptırdı. Kendisi yemek yapmak istemişti ama Louie izin vermedi. Hâlâ silah yarasından iyileşiyor olduğu için fazla yorulmasını istemiyor. Ayrıca hâlâ biraz gergin.

Jazzy, ağzını yemekle doldurup, son derece gergin ve şu anda bu yemek masasından başka bir yerde olmak isteyen Lailani ile sohbet ederek, bulutların üzerinde gibi görünüyor. Sammie ona bakmaya devam ediyor. Sanırım bu, çoğu insanı gergin yapmaya yeter.

"Tío E, sürprizimi alabilir miyim? Sebzelerimi hepsini yedim," diyor Jazzy.

"Tabii, burada." Emmanuel ceketinden bir zarf çıkarır. "Bu senin için."

"Nedir?" Jazzy koltuğunda zıplıyor. Masadan uzanıp zarfı alıyor, açıyor ve bir kağıt çıkarıyor.

"Bu bir emanet," diyor.

"Emanet ne?" diye soruyor.

"Büyüdüğünde kullanmak için para."

Kızımın omzunun üzerinden belgeye bakıyorum. "Ciddi olamazsın, Emmanuel. Bu senin için bile fazla," diyorum ona. "Onun buna ihtiyacı yok. Kızımın mali işlerini halledemeyeceğimi mi sanıyorsun?"

"Yapabileceğini biliyorum, ama artık daha fazlası var." Omuzlarını silkiyor.

"Bu, bir insanın hayatı boyunca ihtiyaç duyacağı paradan daha fazla," diyorum. O hesapta on milyon dolar var.

"Faiziyle birlikte, yirmi bir yaşına geldiğinde daha da fazla olacak." Sırıttı.

"Sana bir midilli alacağım ve onun için bir çiftlik," diyor Louie, Jazzy'ye. "Bir midilli, gerçek mi?" diye soruyor Jazzy, nefesini tutarak.

"Gerçek bir tane, hatta iki ya da üç tane. Kaç tane istiyorsun?"

"Hiç almayalım mı?" diye öneriyorum. "Pony ile ne yapacak ki Louie?"

"Binmek, sevmek. Bilmiyorum. Bütün küçük kızlar midilli istemez mi?" diye Charlotte'a sorar.

"Ben istedim," diyor.

"Senin var mıydı?" diye soruyorum.

"Hayır, ailem bana asla almazdı," diye cevaplar. "Sana midilli alacağım, bebeğim," der Louie.

"Şu anda istemiyorum." Charlotte gülüyor, ama hafta sonuna kadar yepyeni bir midilli sahibi olacağından hiç şüphem yok.

"Lütfen Carlo, midilli alabilir miyim?" Jazzy bana sorar. "Ne istersen alabilirsin," derim.

Antonia'ya döner. "Midillilerin var mıydı?"

"Vardı. Hala bir atım var. Adı Tyson," der Antonia ve Jazzy'nin gözleri büyür.

"Onunla tanışabilir miyim?" "Tabii ki."

"Ne zamandan beri at severler olduk?" Sammie homurdanır. "Atlar en iyi evcil hayvanlardır," diye bilgilendirir Jazzy.

"Köpek yavrusu istemez misin?" diye sorar.

"Yapma..." diye onu uyarırım. Hepsi kızıma hayır diyemeyeceğimi bilirler. Eğer köpek yavrusu istiyorsa, alacağız. Ve farkına bile varmadan, lanet olası bir çiftlikte yaşıyor olacağız.



"Çok yorulduğum," Antonia'ya kendi dairemize geri dönerken söylüyorum.

"Eğlenceliydi," diyor.

"Mm-hm." Eminim eğlenceliydi. O pisliklerin kızıma hediye etmeye çalıştığı tüm saçmalıkları engellemeye çalışmamı izlemekten keyif aldığına şüphem yok.

"Jazzy, neden yatmaya hazırlanmıyorsun? Birazdan seni yatırmaya geleceğim."

"Antonia bu gece bana hikaye okur mu?" diye soruyor.

Gözlerim yuvalarından fırladı. *Kızım beni şimdiden yerime mi koyuyor?*

*Ne oluyor lan?*

Antonia'ya bakıyorum. Jazzy'ye kitap okumayı seviyorum. "Ona kalmış," diyorum.

"Hayır, olmaz!" demek yerine. *Bu benim işim.*

"Tabii, gidip ayakkabılarımı çıkarayım ve üstümü değiştireyim. Odanda görüşürüz," diyor Antonia.

Kızım birkaç hafta önce geldiğinden beri uyumadığım yatak odasına karımın peşinden giriyorum. "İstemiyorsan gerek yok."

"Biliyorum." Antonia kendini örtmeye çalışmadan elbisesini çıkarır ve bir pijama çıkarır.

"Yarın ne yapacaksın?" diye soruyorum.

"Okul var," der ve banyoya girer. Yüzündeki makyajı yıkarken onu izlerim.

"Okulu asabilir misin?"

"Neden?"

"Ev bakmaya gitmemiz lazım."

"Kimin için?" Aynadaki yansımadaki bana bakar.

"Bizim için. Jazzy'nin bir eve ihtiyacı var. Kumarhanede büyüyemez," diye açıklıyorum. "Bir yuvaya ihtiyacımız var."

"Oh." Yüzünü temizlemeye devam ediyor.

"Kendi evine taşınmakla ilgili tüm düşüncelerin. Bu asla gerçekleşmeyecek," diye hatırlatıyorum ona. "Hangi evi almamı istediğin umurumda değil, ama o evde birlikte yaşayacağız."

Antonia arkasını dönüyor. "Öncelikle, sana hiçbir şey almanı istemiyorum. Param var. İkincisi... Aslında, hepsi bu."

"Birincisi, sen benim karımsın, Bayan Bianchi. Evimizi ben alacağım. İkincisi, *sen benim karımsın*. Benim param senin paran," diye karşılık veriyorum.

"Senin paran istemiyorum, Carlo."

"Çok yazık." Banyodan çıkıp dolaba girerek kendim giyinmeye başlıyorum.

Giysilerimi giyindiğimde Antonia'yı Jazzy'nin yatağında oturmuş kitap okurken buldum.

"Bir fikrim var," diyorum ikisine birden.

"Ne?" diye sorar Jazzy.

"Benimle gel." Parmaklarımı "beni takip et" hareketiyle kıvrıp arkamı dönüyorum. Yatak odasına girip uzaktan kumandayı alıyorum ve televizyon ekranının tavandan aşağı inmesini sağlayan düğmeye basıyorum.

"Vay canına." Jazzy hayranlıkla izliyor.

"Film gecesi. Atla," derim ve yatağın üstündeki battaniyeleri geri çekerim. Antonia kapının eşiğinde durur, dişlerini alt dudağına geçirir.

"Hadi," diyorum ona. Jazzy ortada kıvrılıyor ve Antonia sonunda diğer tarafa tırmanıyor. "Ne izlemek istersin?"

"Güzel ve Çirkin," diyor Jazzy. En sevdiği filmlerden biri.

Film başladıktan yaklaşık on beş dakika sonra uykuya dalar. Filmi kapatıp rahat bir pozisyon alırım. *Lanet olsun, bu yatağı özlemişim.*

Antonia bana dönük yatıyor. "Sen çok iyi bir babasın Carlo," diye fısıldıyor.

"O kolaylaştırıyor," diyorum, bu iltifata kimsenin bilemeyeceği kadar çok minnettarım.

Kolumu Jazzy'nin üstüne atıyorum ve karımın elini tutuyorum. Elini çekmediğine şükrediyorum. O da elimi tutuyor ve gözlerini kapatıyor.

## On Altıncı Bölüm

---



**A** Carlo ve Jazzy ile sabahı ev alışverişiyle geçirdikten sonra, günün son dersine yetişmek için yeterli zamanım vardı. Okulu çok özlemişim. Mezun olmak istiyorsam gerçekten derslerime odaklanmam gerekiyor.

Ve *mezun olmamak* hiçbir zaman bir seçenek olmadı. Yine de bir parçam merak ediyor... Artık babamın evinde yaşamadığım için farklı bir yol seçebilir miyim? Carlo'nun umursayacağını sanmıyorum. Ona sormalıyım.

*Boş ver. Onun iznine ihtiyacım yok.*

Kendi başıma düşünmeliyim. Onunla evli kalmak zorunda olabilirim. Ama bu yeni yarı özgürlüğümün tadını çıkaracağım. Carlo

babam değil. Bana bağırıp ağırmayacak. Jazzy etrafta olduğunda sesini bile yükseltmiyor, ki çoğu zaman Jazzy etrafta oluyor. Onun okulunu ve bu konuda ne yapmayı planladığını sormayı düşünüyordum. Çocuğun okula gitmesi gerekiyor.

Bunu yapmamamın tek nedeni, haddimi aşmak istemememdir. O, benimle onun arasındaki ilişkiler konusunda oldukça geri çekilmiş görünüyor. Onu koruduğunu anlıyorum ve benimle onun dadısı olmak için evlendiğini düşündüğüm için takıntılı olduğunu biliyorum. Ama ben öyle düşünmüyorum. Neden benimle evlendiğini bilmiyorum. Bu evlilikten ne kazandığını henüz keşfedemedim. Babamın bu evlilikten ne kazandığını bile bilmiyorum. Tek bildiğim, benim bir piyon olduğum.

Hayatının bir para birimi olduğunu, iki güçlü aile arasındaki bir takas olduğunu ve bu konuda yapabileceğin hiçbir şey olmadığını bilmek gibi bir şey yok.

Dünkü mesaj hala aklımda. Carlo'nun incinmesine izin veremem, çünkü onun incinmesi Jazzy'yi incitecek ve o küçük kızın daha fazla incinmesini istemiyorum. Ayrıca ona hiçbir yere gitmeyeceğime söz verdim. Bu evlilikten çıkmak istiyor muyum? *Evet*. Ama onun yüzünden değil. Carlo'nun kalbimi tekrar kırmayacağına güvenmiyorum. Yeminine sadık kalacağına güvenmiyorum.

Ve ben lanet olası bir iş anlaşmasına dayalı bir evlilik istemiyorum. Bunun benim için asla gerçekleşmeyeceğini kabul etmeliyim. Etmeliyim, ama bu hayali bırakmak çok zor.

Ders bittiğinde çantamı topluyorum. Her zaman ders salonundan son çıkanlardan biriyim. Acele etmemek hoşuma gidiyor ve arkamda iki kaslı adamın olması, herkes çıkıncaya kadar beklememi sağlıyor. Böylece kalabalıkla uğraşmıyoruz.

Bir kadın koridorda ilerliyor. Onu daha önce hiç görmedim. Kırılgan görünüyor. Sanki rüzgar eserse düşecekmiş gibi. Yüzünü gizlemek için beyzbol şapkasını aşağıya indirmiş. Gözlerini göremiyorum. Ama benim oturduğum sıraya gelip, benden iki koltuk ötedeki masaya bir şey düşürüyor. Bana doğru bakıp, aceleyle kapıdan çıkıyor.

"Durun! Bunu düşürdünüz..." Ayağa kalkıp çantamı ve kadının düşürdüğü zarfı alıyorum. Peşinden koşmak üzereyim ki, zarfın üzerinde el yazısıyla yazılmış ismimi fark ediyorum.

"Ne oldu?" Kaslı adam bana soruyor.

"Bilmiyorum," diyorum ve zarfı çantama koyuyorum. "Eve gitmem lazım."

İkinci adamı takip ediyorum, birinci adam da *beni* takip ediyor. SUV'ye doğru ilerliyoruz. İnsanlar bize bakıyor ama ben buna alışkınım. Her zaman bana bakarlardı. Ben her zaman bir mafya patronunun kızıydım, ya da en azından öyle olduğumdan şüpheleniliyordu.

Penthouse'a geri döndüğümde ev sessizdir. Carlo ve Jazzy'nin nerede olduklarını bilmiyorum. Onlara sormak da niyetinde değilim. Çantamı oturma odasına bırakıyorum. Kilerden bir soda ve bir paket cips alıp kanepeye yerleşiyorum ve dizüstü bilgisayarımı çıkarıyorum. Yapmam gereken ödevler var.

Çantama tıktırdığım mektup cebimden çıkıyor. Çıkarıp açıyorum.

*Sevgili Antonia,*

*Beni tanıımıyorsunuz, ama size ne kadar minnettar olduğumu bilmenizi istiyorum. Jasmine'i kendi kızınız gibi seveceğinizi umuyorum. Onun hayatınızı benim hayatım kadar dolu hale getirmesi için ona bir şans vermenizi diliyorum.*

*Carlo'nun onu seveceğini, koruyacağını ve ona dünyayı vereceğini biliyorum, ama her küçük kızın bir anne figürüne ihtiyacı vardır ve Jazzy'nin de buna sahip olmasını diliyorum.*

*Bana hiçbir borcun yok, ama yine de rica ediyorum. Lütfen ona göz kulak ol. Onu yönlendir. Senin rehberliğinle harika bir kadın olacağına eminim. Seni geçen hafta izledim.*

*. İyi kalpli olduğunu biliyorum. Gördüm.*

*Küçük kızımın Carlo ve senin tarafından  
bakılacağı ve sevileceği bilinciyle rahatça  
gidebilirim.*

*Sonsuza kadar  
minnettarım, P*

*Aman Tanrım. Bu Jazzy'nin annesi. O kadın Jazzy'nin annesiydi. Kahretsin.*  
Telefonumu alıp Carlo'yu arıyorum. "Bayan Bianchi?" diye cevap veriyor. "Neredesiniz?" diye soruyorum.  
"Zemin kattaki ofisteyim. Neden? Bir sorun mu var?"  
"Jazzy orada mı?"  
"Evet, neden? Ne oldu?"  
"Onu birine bakmasını söyleyebilir misiniz? Konuşmamız gerek," diyorum. "Tabii, neredesiniz?"  
"Çatı katındayım. Annesi hakkında. Hiçbir şey duymadan üzülmesini istemiyorum," diye açıkladım.  
"Hemen geliyorum." Telefon kapanır ve ben telefonuma bakakalırım. Ne yapmam gerektiğini biliyorum.  
Bilinmeyen numaradan gelen mesajı açtım, bu evlilikten kurtulmam için bir yolu olduğunu söyleyen mesajdı.

BEN

İlgilenmiyorum.

BİLİNMEYEN:

Pişman  
olacaksın.

Numarayı engelliyorum. Gerçekten bir şey yapabileceklerini sanmıyorum. Asansör kapısının açıldığını duyduğumda ayağa kalkıp Carlo ile lobide buluşuyorum. Elimde mektup var.

"O benim dersimdeydi. Çıkarken bunu düşürdü. Az önce açtım," diyerek notu ona uzattım.

O okur ve kaşları çatılır. "Seni izliyor mu? Ne oluyor lan?" Kağıdı elinde buruşturuyor. "Yapma," diyorum.

"Neden?"

"Çünkü Jazzy annesinin onu sevdiğinden şüphe duyarsa, bu mektup aksini kanıtlar." Notu ondan alıp kırıksıklıklarını düzeltmeye çalışıyorum.

"Seni terk etti. Sana notlar yazıyor, seni takip ettiğini itiraf ediyor, Antonia. Bu kadının nesi var, kim bilir? Neler yapabilir? Sana bu kadar yaklaşmış. Kahretsin." Carlo koridordan fırlayıp ofisine girer.

"Kötü niyeti olduğunu sanmıyorum. İyi görünmüyordu, Carlo."

"Ne demek istiyorsun?" Dönüp bana bakar.

"Hasta görünüyordu, çok zayıf," diyorum.

Masasındaki telefonu alır. "Antonia'nın az önce çıktığı konferans salonunun güvenlik kamerası kayıtlarını istiyorum. O odadaki herkesin kim olduğunu ve yüzlerinin fotoğraflarını istiyorum." Telefonu kapatır. "Üzgünüm. Güvenliği artıracağım," der bana.

"Bana zarar vermeyecek. Kızına göz kulak olmamı istiyor. Bunlar beni ortadan kaldırmak isteyen birinin sözleri değil," diyorum.

"Muhtemelen." Carlo kanepeye oturur. Yanına gidip otururum.

"Bilmen gereken başka bir şey var." Telefonumu açıp bilinmeyen numaradan gelen mesajları açıyorum. Bu kişi her kimse, Jazzy'nin annesinden daha büyük bir tehdit.

Carlo mesajları okur ve bana bakar. "Tekliflerini düşündün mü?"

Kafamı sallarım. Bir an için düşündüm, ama aptal değilim. Ne istiyorlarsa, bana yardım etmek için değil. "Jazzy'ye hiçbir yere gitmeyeceğime söz verdim. Bu sözümü tutacağım," diyorum ona. "Durumumuz hakkında ne hissedersen hissedeyim, aramızda ne olursa olsun, o küçük kıza verdiğim sözü tutacağım."

"Biz mi? Antonia, bize hiçbir şey olmuyor. Biz evliyiz. Öldüğümüz güne kadar evli kalacağız."

"Bunu bilemezsin," diyorum. "Başka birini bulacaksın ve bu normal."

"Başka birini aramıyorum. Seni seviyorum. Seni hep sevdim." "Birbirini seven insanlar aldatmaz, Carlo," diye bağıyorum. Onun boş aşk sözlerini Onun boş aşk sözlerini duyamıyorum. Kendimi onlara kaptırmaya izin veremem.

"Tamam, madem her şeyi açıkça konuşuyoruz, sana bir şey göstermem gerek." Ayağa kalkıp duvara doğru yürüdü. Bir resmi kenara çekip kasayı açtı ve içindeki belgeleri karıştırdıktan sonra bir tanesini çıkardı. "Bu üç yıl önce bana teslim edildi. Senin gördüklerinden *bir hafta* önce," diyerek dosyayı bana uzattı.

"Nedir bu?"

"Bunu görmeni hiç istemedim. Seni incitmek istemedim, Antonia. Başka seçeneğim yoktu. Seni korumak için senden uzak tutmam gerekiyordu ve bunu yapabilmenin tek yolu, seni aldattığıma inandırmaktı," dedi.

Oturup klasörü açtım. Resimleri tek tek incelerken ellerim titriyordu. Sonra belgelere baktım. Tapular, evlilik cüzdanları, doğum belgeleri. "Ne? Bunları nereden buldun?"

"Tehditleri aldıktan sonra, en altta yazanları, bunların gerçek olup olmadığını araştırmaya başladım."

Carlo'ya gönderilen mektupları bulana kadar sayfaları çeviriyorum. Mektuplarda, benimle görüşmeyi kesmesi gerektiği, aksi takdirde fotoğraflardaki kadın ve çocuklarının öldürüleceği yazıyor.

Mesele şu ki, fotoğraflardaki kadın çoktan ölmüş olmalıydı. Hayatım boyunca *onun* öldüğü söylendi. Çünkü bu kadın annemin tıpatıp aynısı. Biliyorum, çünkü babamın evinin her yerinde onun fotoğrafları var. Her zaman onun hayatının aşkı olduğunu söylerdi ve dünyadaki iyiliği hatırlamak için fotoğraflarını saklardı. O anlar, onun bir kalbi ya da kalbe benzer bir şeyi varmış gibi görüldüğü tek anlardı. Annemi seviyordu, sadece benden nefret ediyordu.

"Annenin ve kardeşlerinin ölümünün sebebi olmak istemedim, Antonia, o zamanlar sen onları bilmesen bile," diyor Carlo.

"Onlar... hayatta mı?" diye soruyorum. "Evet."

"Peki ya tehditler?"

"Onları gönderen pislik gitti," diyor.

"Gitti ve bana bunu söylemeyi düşünmedin mi? Aramızı düzeltmeyi denemedin mi? Bizi kırık halde bıraktın? Ne kadar süre, Carlo?"

"Onu bulmak bir yılımı aldı. Ve ondan sonra, benden uzak kalmanın senin için daha iyi olacağına karar verdim," diyor. "Tüm varlığımla yemin ederim... Ben yapmadım. Seni asla aldatmadım, Antonia."

## On Yedinci Bölüm

---



Bu gece dışarı çıkacaktım, ama Antonia'ya o bombayı patlattıktan sonra evde kalmaya karar verdim. Louie'ye gelemeyeceğimi söyledim. Antonia ve Jazzy oturma odasında masa oyunu oynuyorlar, ben de akşam yemeği hazırlıyorum.

Spagetti. Jazzy makarnayı çok sever.

Telefonum tezgahın üzerinde titriyor. Antonia'nın konferans salonunun CCTV görüntülerini inceleyen teknik ekibimden biri olduğunu görünce, cevap düğmesine basıyorum.

"Ne buldun?" diye soruyorum.

"Onu bulduk. Yüz tanıma sistemi çalışıyor. Birkaç saat içinde kimliğini öğrenmiş oluruz."

"İyi. Beni haberdar et," derim ve telefonu kapatırım. *Penelope*'nin gerçek adı olmadığını düşünüyorum, bu yüzden kadını bulamıyorum ve onu hiç hatırlamıyorum.

Antonia'yı izlediği gerçeği hakkında ne düşüneceğimi bilmiyorum. Bu çok ürkütücü. Antonia bunun zararsız olduğunu düşünüyor, bir annenin kızının iyi insanlarla birlikte olduğundan emin olmak istemesinden başka bir şey değil. Eğer kadın Jazzy için o kadar endişeleniyorsa, hamile olduğunu öğrendiğinde benimle iletişime geçmeliydi. Ona yardım ederdim. Hiçbir şeye ihtiyacı olmazdı, benim kızımın da olmazdı.

Onun hayatının neredeyse yedi yılını kaybettim. İlk adımlarını göremedim, ilk kelimelerini duyamadım. Bu beni çok kızdırıyor. Karavanda birkaç bebek albümü buldum. Onları annesinin bir fotoğrafını bulmak için didik didik aradım, ama hepsi Jazzy'nin tek başına olduğu fotoğraflarla doluydu. Annesi hakkında birkaç kez konuştu, güzel şeyler söyledi. Mutlu anılar. O kadının ona hiç kötü davrandığını sanmıyorum.

Üç tabak makarna servis ettikten sonra oturma odasına geçtim. "Yemek hazır!" diye seslendim.

"Evet! Çok güzel kokuyor Carlo," diyor Jazzy, yemek odasına koşarak.

"Kim kazanıyor?" diye Antonia'ya soruyorum.

"Öyle," diye homurdanıyor Antonia. Ben sırtıtıyorum. Karımın eskiden ne kadar kötü bir kaybeden olduğunu hatırlıyorum. Bu yüzden kumar oynamıyor. Kaybetmeye dayanamıyor.

"İyi misin?" diye soruyorum. Bugün... çok yoğun bir gündü.

"Annemin hayatta olduğunu ve başka bir ailesi olduğunu öğrendim.

Babam biliyor mu? Onun hayatta olduğunu bilemez," diyor.

"Bence bilmiyor," diyorum. "O adam... şey, o senin baban için çalışmıyordu."

"Doğru."

"Aramız iyi mi?" Aldatma olayının gerçek olmadığını öğrenince Antonia'nın bana karşı daha az... temkinli davranacağını umuyordum.

"Bilmiyorum," diyor. "Aldattın ya da aldatmadın, fark etmez. Kalbimi parçaladın Carlo. Paramparça ettin ve düzeltmeye bile tenezzül etmedin. O acıyı öylece unutamam. Yıllardır yaşadığım gerçeği unutamam."

"Şimdi düzeltiyorum."

"Ya çok geç kalırsan?" diye sorar Antonia.

"Öyle değil." Elini tutup kendime çekiyorum, kollarımı onun etrafına doluyorum. "Seni seviyorum. Güvenini geri kazanmak için ne gerekiyorsa yapacağım. Sadece bana bir şans ver, gerçek bir şans. Zorunda olduğun için değil, istediğin için." Dudaklarım alnına yapışıyor ve kokusunu içime çekiyorum.

"Deneyeceğim," diye fısıldadı.

"Teşekkür ederim." Tek isteyebileceğim buydu. Elini tutup onu yemek odasına çektim. "Hadi, soğumadan yiyelim."



Jazzy ve Antonia'yı yatakta uyurken bıraktım. Sanırım bu artık bir alışkanlık haline geliyor. Yerde yatmaktan daha iyi olduğunu itiraf etmeliyim.

Şu anda ofisimde oturmuş, teknik elemanımın az önce gönderdiği e-postayı okuyorum.

**Adı: Wendy Penelope Cruz Yaş:**

**Yirmi beş**

**Şu anki adresi: Bilinmiyor**

Onun bir fotoğrafı var ama ihtiyacım yok. Kim olduğunu biliyorum. Neden daha önce bağlantıyı kuramadım ki? Wendy benim üvey kız kardeşlerimden biriydi. Gençken birkaç kez flört etmiştik. Ama sonra başka bir eve taşındı ve bir daha hiç görmedim.

En azından artık kim olduğunu biliyorum. Kızımın, annesini tanımadığını düşünerek büyümesini istemiyorum. Biz de çocuktuk. Neden benden yardım istemediğini anlamıyorum. Tabii, o zamanlar şimdi kadar varlığım yoktu. Ama bana gelmek için yıllarca vakti vardı.

Hastane veritabanlarında adını aradım. Antonia'nın dediği gibi Wendy hasta ise, bir şeyler çıkması gerekir. Tıbbi kayıtları falan.

*Bu yüzden mi Jazzy'yi bana bıraktı? Onu bakamayacak kadar hasta mı?*

Mektupta, artık kızımıza bakamayacağını yazıyordu. Ben bunu, fiziksel olarak yapamadığı için değil, uğraşmak istemediği için yazdığını düşündüm.

Programı çalıştırıp, kalkıp yatağa geri dönüyorum. Yorganın altında uzanmış iki siluete bakıyorum. Jazzy bir tarafta, Antonia kolunu onun omzuna atmış. Karımın arkasına uzanıyorum. Louie ve Sammie'ye aldığı mesajlardan bahsetmedim. O lanet olası herifin kim olduğunu da bulmam lazım.

Çok yorgunum. nce uyumam lazım. Yarın, ne yapacağımı bulacağım. Ne pahasına olursa olsun, bu kızları koruyacağım. Hiçbir şey onları benden alamaz.



"Bunu kim gönderdi?" Louie, mesajların ekran görüntüsüne bakarak soruyor. "Ve neyi aldıklarını sanıyorlar?"

"Hiçbir fikrim yok. Numara engellenmiş. Teknik elemanımız Antonia'nın telefonunu verdim, kullanıcının izini sürmeye çalışacak."

"Ona cevap yazmalıyız. Fikrini değiştirmiş ve onlarla buluşmak istiyormuş gibi gösterelim," diyor Sammie.

"Karımı yem olarak kullanmayacağım," diye homurdandım.

"yle demedim. Sadece mesaj at ve buluşma yerini öğren," diyor. "Fena fikir değil. Onları ortaya çıkarmak için hızlı bir yol olabilir," diyor Louie kabul ediyor.

"Bunların hiçbiri ona ulaşmamalı." Onları işaret ediyorum. "Yardım etmek için aptalca bir şey yapmasını istemiyorum." Antonia'yı tanıyorum. Kim olduklarını öğrenmek ve bize haber vermek için onlarla buluşacaktır. Daha büyük bir iyilik için olduğunu düşünürse kendini tehlikeye atacaktır.

"Tamam. Mesajları kimin gönderdiğini öğrenince bana haber ver. Toplantı düzenlemekle uğraşmamıza bile gerek kalmayabilir," diyor Louie.

"Tabii patron." Ayağa kalkıp kanepeye doğru yürüyorum. "Ayrıca, kıza bir şey almayı bırakın. Bu eyalette hepsini saklayacak kadar büyük bir ev yok," diyorum ve Jazzy'nin kafasından kulaklıkları çıkartıyorum. "Gitmeye hazır mısınız?" diye soruyorum.

"Uh-huh." Başını sallayıp iPad'ini bana uzatıyor. Onu çantasına koyup pembe askısını omzuma atıyorum ve elini tutuyorum. "Hoş kalın, Louie amca ve Sammie amca."

"Görüşürüz prenses," diyor Louie.

"Ben de sizinle çıkayım. Patron, çok çalışmayın." Sammie ayağa kalkar ve Jazzy ile beni takip ederek kapıdan çıkar. "Haftaya hayır galası var, biliyorsunuz," der.

"Ne tür bir hayır işi?" diye soruyorum.

"Hayvan barınağı gibi bir şey. Bilmiyorum." Omuzlarını silkiyor. "Lailani'yi de götürüyor musun?"

"Hayır." Başını salladı.

*Nedenini* sormak üzereyim ki, lastiklerin çığlık attığını duyuyorum. Dönüp, eski bir sedanın yolcu tarafındaki pencereden dışarı sarkan yarı otomatik bir silahın namlusuyla göz göze geliyorum. Jazzy'yi yakalayıp yere atıyorum ve vücudumu onun üzerine atıyorum. Üstümüzden ateş edildiğini duyuyorum. Yukarı baktığımda, Sammie hızla uzaklaşan bir arabaya ateş ediyor.

"Plaka numarasını aldın mı?" diye soruyorum.

"Evet."

Ayağa kalkıp Jazzy'yi de ayağa kaldırıyorum. Vücudunu kontrol ediyorum. İyi görünüyor. Ama sessiz, tek kelime etmiyor, sesini bile çıkarmıyor. "Jazzy? İyi misin? Yaralandın mı?"

Kafasını sallar. "Ben iyiyim, baba," der.

Kalbim durur. Bana ilk kez böyle seslendi. Benden bahsederken hep Carlo der ya da babacığım diye hitap eder, ama hiç doğrudan *babacığım* dememişti.

*Kahretsin.* Onu göğsüme çekiyorum. "Olanlar için üzgünüm."

"İyi misin?" diye soruyor.

"Evet, tatlım, iyiyim. Hadi eve gidelim." Onu kucağıma alıp arabamızın arkasına oturtuyorum ve onun ardından arabaya biniyorum.

Sammie ön yolcu koltuğuna atlar. "Geliyorum," der ve şoför trafiğe çıkar.

## On sekizinci bölüm



**L** En yakın iki arkadaşşıma bakıp hikayelerini dinlerken, son birkaç hafta içinde hayatımın ne kadar değıştiğini fark ettim. Artık evliyim ve bir üvey çocuğum var. Ve bunu düşündüğüm kadar nefret etmiyorum.

Carlo'nun bana anlattığı her şeyi hala tam olarak sindiremedim. Hayatım boyunca öldüğünü sandığım annem hayatta. Bu bilgiyle ne yapacağımı bilmiyorum. Onunla ilgili hiçbir anım yok. Onun hakkında tek bildiğim, babamın anlattığı az sayıdaki hikayeler.

Hiç sahip olmadığın bir şeyi özleyebilir misin? Belki de kavram olarak. Küçükken bir annem olmasını dilerdim. Bir annem olsaydı, babam bu kadar acımasız olmazdı diye düşünürdüm. Onun ölümünden dolayı da hep biraz suçluluk duyardım. Babam beni suçlamadı. Onun ölümünün benim suçum olduğunu bir kez bile söylemedi.

Şimdi düşününce, bu çok garip. Beni kontrol etmek ya da kendime ve başkalarına karşı hislerimi kontrol etmek için elindeki tüm araçları kullandı. Annemi seviyordu, en azından öyle söylüyordu. Öyleyse neden onun ölümünün sebebi benim olduğunu söylemedi ve her fırsatta bunu yüzüme vurmadı? Tabii annemin gerçekten ölmediğini bilmiyorsa.

Ama bu da beni, neden sevdiği kadını bırakıp yeni bir hayata başlamasına, başka bir adamla evlenip bir aile kurmasına izin verdiğini merak etmeye itiyor. Anlamıyorum ve ona sorabileceğimden bile emin değilim.

Ve bir de Carlo var. O bu bilgiyi yıllardır biliyordu ve kendine sakladı. İkimizin de hiç tanımadığı bir kadının hayatını kurtarmak için bilerek kalbimi kırdı. Neden? Yani, o tehditleri görmezden gelseydi, annemin hayatta olduğunu ama artık öldüğünü bana söylemek zorunda kalacaktı, bunu anlıyorum. Bunun nasıl sonuçlanacağını da bilmiyorum.

Hâlâ başka bir yol bulabileceğini düşünüyorum. Bana tehditlerden, annemden bahsedebilirdi. Ayrılmış gibi yapabilirdik. İlişkimizi farklı bir şekilde bitirebilirdik. Kalbimi parçalamasına gerek yoktu.

Her şey hakkında ne hissedeceğimi bilmiyorum. Ona evliliğimize gerçek bir şans vereceğimi söylediğimi biliyorum. Ve vereceğim. Sadece onu tamamen affedebileceğimden veya kalbime tekrar girmesine izin verebileceğimden emin değilim.

"Tamam, dökül. Aklında ne var?" Luna omzuma dokundu.

Onu ve Georgia'yı çalışmak için davet ettim. Bu penthouse'a ilk kez birini davet ediyorum. Carlo'nun evinde arkadaşlarımla olması garip geliyor. Ama ya buraya ya da aşağıdaki kumarhaneye ya da kütüphaneye gidecektik. O yerlerde bu kadar açıkça konuşamayız, o yüzden burayı tercih ettim.

"Hiçbir şey," diye yalan söyledim.

"Tabii. Peki... Carlo hala o sihirli noktayı bulabiliyor mu?" diye sordu Georgia. "Yani, artık yaşlandı. Yeteneğini kaybetmiş olabilir."

Yanaklarımla kızardığını hissediyorum. Yıllar önce Carlo'nun yatakta nasıl olduğunu biraz fazla açıkça anlatmıştım.

"Yüzünün renginden anladığım kadarıyla, bence seviyor." Luna kaşlarını yukarı aşağı anlamlı bir şekilde hareket ettirir.

"Yapma. Aptal gibi görünüyorsun. Tabii ki seviyor. O yaşlı değil," diyorum onlara. Asansörün sesi duyulur ve arkadaşlarıma bakarım. "Tek kelime etmeyin."

"Antonia!" Carlo'nun sesi dairede yankılanır. *Bir terslik var.* Hiç böyle sesini yükseltmez.

Koltuğumdan fırladım. Kapıda belirdi, oturma odasını taradı ve yalnız olmadığını fark etti.

"Ne oldu?" diye soruyorum, yanına yapışan Jazzy'ye bakarak. "Ne oldu?"

Carlo kolunu bana doladı. Dudakları alnıma değdi, sonra kulağıma doğru indi. "Kapıları kilitlemeliyiz," diye fısıldadı, arkadaşlarım duymasın diye.

*Kilitleyin.* Bunun tek bir anlamı olabilir. Geri adım atıp ona daha iyi bakıyorum. Pantolonu yırtık ve Jazzy'nin giydiği beyaz elbise kir içinde. "Tamam," diyorum ona.

"Ver onu bana. Sen gidip üstünü değiştir." Jazzy'nin elini tutuyorum, Carlo'nun kollarından isteyerek çıkıp bana gelmesine şaşıyorum.

Oturma odasına bir göz atar ve tavırları birden değişir. "Oh, merhaba." Elimi bırakıp Luna ve Georgia'nın yanına yürür. "Antonia'nın arkadaşları mısınız? Ben Jasmine, ama bana Jazzy diyebilirsiniz," diye kendini neşeli bir sesle tanıtır.

Carlo'ya bakıyorum. İkimizin de aynı sorusu var. *Ne oluyor?* Ne olduğunu bilmiyorum ama her neyse, iyi bir şey değil. Bu çocuk, yabancıların önünde cesur ve mutlu bir yüz takınmak için kaç tane zor durumdan geçmiş olabilir? Çocuklar hakkında pek bilgim yok ama bu normal ya da sağlıklı olamaz.

"Merhaba! Senin hakkında çok şey duydum. Sonunda tanıştığımıza çok sevindim.

Ben Luna."

"Ben Georgia. Sonunda tanıştığımıza çok sevindim. Antonia'nın söylediği kadar tatlısın."

"Antonia benim sevimli olduğumu mu söyledi?" diye sorar Jazzy. "Tabii ki söyledi," diye cevaplar Luna.

"Kızlar, Carlo ile yapmam gereken bir iş olduğunu tamamen unutmuşum. Çalışmaya birkaç gün sonra devam edebilir miyiz?" Arkadaşlarıma söylüyorum. Onları buradan çıkarmam lazım ki neler olduğunu öğrenebileyim.

"Tabii. Zaten Jasper'la buluşmam lazım," diyor Georgia, ortamı okuyarak. Kitaplarını toplamaya başlıyor.

"Jasper kim?" Bu soru, hala arkamda duran Carlo'dan geliyor. Eli kalçamı sıkıca tutuyor.

"Bu ayın erkek arkadaşı. Okulun futbol oyuncusu," diyorum ona.

"Benim de erkek arkadaşım olabilir mi?" Jazzy bu soruyu Carlo'ya yöneltiyor. "Kesinlikle olmaz," diye homurdanıyor.

"Erkekler iğrenç ve mikroplu," diye ekliyorum.

"Bence bu doğru değil. Senin erkek arkadaşının mikropları var mı?" Jazzy Georgia'ya soruyor.

"İyi soru. Ona sormalıyım, değil mi?" Georgia gülüyor.

"Onun herhangi bir insanın sahip olması gereken bakteriden daha fazla bakterisi olduğuna şüphem yok," diye mırıldanıyorum.

Kızları asansöre kadar geçirip kapıların kapanmasını bekledikten sonra geri dönüyorum.

"Hey, Jazz, o elbiseyi çıkar da, ben de onu kirden kurtarmak için hemen yıkayayım mı?" diye öneriyorum.

O odasına koşar.

"Ne oldu?" Carlo ile yalnız kalır kalmaz soruyorum.

"Kapıları kilitlemeliyiz. Sen ve Jasmine bu daireden çıkamazsınız," diye soruma cevap vermeden söylüyor.

"Neden?"

Bir an sözlerini düşünür gibi görünüyor. "Royal'in önünde saldırıya uğradık."

"Nasıl saldırıya uğradınız?"

"Önemli mi? Biz iyiyiz. Endişelenmeni istemiyorum, Antonia. Sadece burada kalmanı istiyorum. Benimle birlikte olmadıkça dışarı çıkma," diyor.

"Nasıl saldırıya uğradınız, Carlo?" Onu yatak odasına kadar takip ediyorum. "Bize ateş açıldı." Diye iç çekiyor.

Kalbim bir an durur, midem düğümlenir ve vücudum buz gibi olur. "Vurulmuşsun..." diye tekrarlarım. *Vurulmuş. Jazzy vurulmuş. Ne oluyor lan?*

"Bebegim, biz iyiyiz. O piçi bulacağım ve kızımın hayatını tehlikeye atanlara ne olacağını tüm şehre göstereceğim."

"Jazzy, aman Tanrım, Carlo! Nasıl hiçbir şey olmamış gibi davranıyor?" diye fısıldıyorum.

"Bilmiyorum." Gömleğini çıkarıp yere atıyor. " ığlık atmadı. Tek bir ses bile çıkarmadı."

"Ne? Nasıl?" Babamın arabasına ilk kez ateş edildiğinde ben de içindeydim.  ığlık attım. Araba kurşun geçirmezdir. Hiçbir şey geçmedi. Ama yine de öleceğimi sandım. On    yaşındaydım.

"Bilmiyorum," diyor. "Ama iyi görünüyor, değil mi?"

*Hayır.*

"Eminim olacaktır" diyorum, gerçekte düşündüğüm şeyin yerine. Şu anda ek strese ihtiya ı yok. "Belki biriyle, bir uzmanla konuřmalđ. İyi olduğundan emin olmak için."

"Evet, muhtemelen," diyor. Ama bizim dünyamızda terapistte gitmeyiz. En derin, en karanlık düşüncelerimizi yabancılara a mayız.

"Ne yapmamđ istersin?" diye soruyorum. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Lailani'yi çağırıp Jazzy'nin yanına oturtacağım. Dışarı çıkmam lazım," diyor.

Katilin peşine düşüyor. Anlıyorum. Yapması gereken bu. Ama hoşuma gitmiyor.

"Ben ona bakabilirim," diyorum.

"Emin misin?"

"Evet," diyorum ona. "Kızlar günü yapacağız." İçimde endişe dolu bir enerji yumağı olmama rağmen gülümsüyorum. Ona doğru yürürüm, uzanır ve yanaklarını avuçlarını. Dudaklarım dudaklarına değiyor. Bu hareketin ikimizi de şaşırttığını biliyorum. "Eve gelmeyi unutma. Tercihen üzerinde delik delik olmadan." O anda bir şeyin farkına varıyorum... ve bu beni çok korkutuyor. Bu adamdan kalbimi koruyamam, çünkü o zaten kalbimin sahibi. Her zaman sahipti.

Yerimden kalkıp odadan çıkıyorum, çünkü biraz yalnız kalmam lazım. Telefonumu alıp babamdan gelen mesajđ görüyorum.

BABA:

G r lmemiz gerek. Yarın  ğle yemeğinde. Yalnız gel.

## On Dokuzuncu Bölüm

---



"Tabakları bulabildin mi?" Louie'nin ofisine girerken Sammie'ye soruyorum. Odayı gözden geçiriyorum. Burada bir düzine adam var.

"Henüz yok," diyor Sammie. "Jazzy nasıl?"

"İyi görünüyor. Bu muhtemelen iyi olmadığı anlamına gelir, değil mi?"  
Ondan Louie'ye bakıyorum.

"Hiçbir fikrim yok dostum. Çocuklar hakkında hiçbir şey bilmiyorum," diye cevapladı Sammie.

"O iyi olacak. Biz bunu sağlayacağız," diyor Louie bana. "Şimdi, seni öldürmeye çalışanları, bunu gerçekten yapmadan önce bulalım."

"Evet, muhtemelen iyi bir plan." Başımı sallayarak ıslak bara doğru ilerliyorum. Bir bardağa Cinque dolduruyorum, altın rengi sıvıyı yudumluyorum ve bardağı masaya sertçe bırakıyorum.

Penthouse'a çıkan asansörün dışında beş adam görevlendirmişim. Yine de yetmez. Onlarla birlikte olmadığımda kızıma veya karıma bir şey olacağı düşüncesinden kurtulamıyorum. İnsanlar başkalarını bu kadar önemseyerek nasıl yaşayabiliyorlar? Hiç bu kadar kaybedecek şeyim olmamıştı.

"Ön taraftaki kameralardan kimlik bilgisi alabildin mi?" diye soruyorum. "Kim olursa olsun, yüzleri kapalıydı. Bu amatör işi değil," diyor Louie.

"Ama onları bulacağız ve kim olduklarını onlara göstereceğiz." Bana attığı bakış ölümcül. Daha önce de görmüştüm. Telefonu çalınca bakışını kaçırıyor. Ekranı kaldırmadan önce aşağıya bakıyor. Ekranın üstünde Emmanuel'in adı yanıp sönüyor. "E, şimdi uygun değil," diyor hoparlöre.

"Saldırı altındayken genelde iyi zaman değildir. Ateş eden hakkında ne biliyorsun?"

"Biz hallediyoruz," diyor Louie.

"Ben öyle sormadım. Biri yeğenime ateş etti. Kim olduğunu bilmek istiyorum." Emmanuel'in sesi sert. Kızgın.

*Ama ben de öyleyim.*

"Plakayı takip ediyoruz," diyorum. "O pisliği bulacağız." "Ben önce bulursam bulamazsınız," diyor ve telefonu kapatıyor.

Louie gülümser. "Oyun başladı," der. "Onu bulacağım. Sen eve git. Kızının iyi olduğundan emin ol." Bana doğrudan bakar. "Aklını mı kaçırdın? Ben gitmiyorum. Bu lanet olası pisliği bulup onu parçalara ayıracağım!" diye bağırırım.

Louie sakinliğini korur. Her *zamanki gibi*. "Carlo, kızının iyiliği en önemli şey, olması gerektiği gibi. Biz hallederiz. Sen eve git."

İkisinin de o pisliği bulana kadar uyuyamayacağından eminim, ama biri kızımı öldürebilirdi, ben nasıl oturup bekleyebilirim?

"Ona çarpabilirdi," diyorum.

"Biliyorum," diye cevaplıyor Louie.

"Onu bulacağız," diye tekrarlar Sammie. "Bulur bulmaz seni ararım. Ayrıntılar için buraya gelmene gerek yok. Sadece sonucu söyle."

"Tamam, ama onu bulur bulmaz haber verin." İkisini birden işaret ediyorum.

Louie, Emmanuel'den önce bu adamı bulmak için kişisel bir görev üstlendi. Ancak E'nin bizimkinden çok daha fazla kaynağı olduğu için patronun ne kadar başarılı olacağını bilmiyorum.



Antonia'yı oturma odasında, etrafına ders kitapları dağılmış halde buluyorum. Jazzy ise karşı kanepede uyuyor. "Ne zamandır uyuyor?" diye soruyorum, sesimi alçaltarak.

"Uzun değil." Antonia kucağındaki kitabı kapatıp ayağa kalkıyor. "Onları buldun mu?"

"Henüz bulamadık," diyorum.

"Neden geri döndün? Bir şey mi oldu?" diye soruyor.

"Louie ve Sammie hallediyorlar. Onu ve seni kontrol etmek için geri geldim."

Antonia oturma odasından çıkar. Onu mutfağa kadar takip ederim.

"İşletme okumayı seviyor musun?" diyorum, konuyu cinayet girişimi kadar ağır tutmamaya çalışarak.

"Fena değilim. Notlarım iyi," diye cevaplar.

"Ben öyle sormadım. Seviyor musun diye sordum," diyorum. "Eskiden bir tür bilim okumak istediğini hatırlıyorum."

"O çok uzun zaman önceydi ve bilim pek işe yarar bir bölüm değil." Omuzlarını silker.

"Bunu dünyadaki tüm bilimsel gelişmelere söyle," diyorum gülerek.

"Sevmiyorsan neden işletme okudun?"

"Seninle evlenmeyi seçtiğim için, Carlo, çünkü babam öyle yapmamı söyledi." dedi.

"Ah." Elimle göğsümü ovuşturuyorum. Onun sözleri beni rahatsız etmiyor. İkimiz de gerçeği biliyoruz. "Sen beni yine de seçerdin. Biz birbirimiz için yaratılmışız, bebeğim. Her zaman öyleydi."

Beni duymazdan geliyor.

"Biliyorsun, şimdi bölümünü değiştirebilirsin ya da hiç okumayabilirsin. Ne istersen yapabilirsin, Antonia. Babanın sana söylediği şeyi yapmak zorunda değilsin."

"Çünkü şimdi senin dediklerini yapmak zorundayım, değil mi?" diye karşılık veriyor.

"Ne yapmak istiyorsan onu yapmalısın," diyorum. Tabii yapmak istediği şey beni terk etmek değilse, çünkü bu kesinlikle olmayacak. Bu kısmı ona söylemiyorum. Tamamen aptal değilim.

"Ya hiçbir şey yapmak istemediğimi söylersem? Ya tek istediğimin bebek sahibi olmak ve anne olmak olduğunu söylersem?" diye soruyor bana.

Ona doğru yaklaşıyorum. Elimi boynunun arkasına dolayarak vücudunu kendime doğru çekiyorum. "O zaman seni hamile bırakmak için çalışmalıyız. Hayallerini gerçekleştirmene engel olmak istemeyiz." Sırıtiyorum.

Antonia'nın gözleri büyür. "Aman Tanrım, sen ciddi misin?"

"Ölümcül." Dudaklarım dudaklarına değiyor. Ellerim kalçalarına kayıyor, onu kaldırıp tezgahın üzerine oturtuyorum.

"Tanrım. Ben... Hamile kalmak istemiyorum, Carlo," diyor.

"Tamam, o zaman hamile kalana kadar pratik yaparız." Bacaklarını açtım. "Ciddiyim, bebeğim. Mutlu olmanı istiyorum. Daha önce yapamadığın seçimleri yapmanı istiyorum."

"Oh tanrım," diye inliyor, parmaklarım külotunu yana itip amının ortasına kayarken.

"Ama sessiz olmalısın. Rahatsız edilmek istemiyoruz." Kızım diğer odada uyuyor. Karımı sikebilmem için onun uyanmaması gerekiyor.

Parmaklarım Antonia'nın deliğine giriyor. Islak ve ben onun içine girmek için can atıyorum. Diğer elim kemerimi çözüyor, sonra pantolonumu indirip sikimi serbest bırakıyorum.

"Bunu istediğini söyle," diye kulağına fısıldıyorum.

"İstiyorum," diye inliyor yine.

"Aferin kızım." Dudaklarım dudaklarına yapışıyor, sesini yutarken sikimi onun girişine hizalıyorum. Parmaklarımın yerini alıp onu dolduruyorum. Onun içine girmek her zaman eve dönmek gibi hissettiriyor. "Siktir, amını seviyorum," diye aceleyle öpüşürken söylüyorum.

Antonia'nın kolları boynuma dolanıyor ve bacakları sırtıma sarılırken ben onun içine girip çıkmaya başlıyorum. Yeterince yaklaşamıyorum. Penisimi yeterince derine sokamıyorum. Daha fazlasına ihtiyacım var. Her şeye ihtiyacım var. Kendini tutmayı bırakmasını istiyorum. Dudaklarım boynunda kayarken kulağına doğru öperek yukarı doğru ilerliyorum.

"Bu amcık benim," diyorum ona. "Onu dolduracağım. Onu tohumlarımla kaplayacağım. Bunu istiyor musun, Antonia? Seni doldurmamı istiyor musun?"

"Ah, evet." Kolları bana daha sıkı sarılır.

"Söyle."

Cevap vermezse, hareket etmeyi bırakıyorum. Başımı kaldırıyorum, gözlerim onunla buluşuyor. "Söyle," diye tekrar ediyorum.

"Seni içimde istiyorum," diyor. "Lütfen, Carlo, durma."

Gülümsüyorum. "Ne istersen, Bayan Bianchi."

Antonia'nın amı bu isimle sıkılaşır. Sesli olarak itiraf ettiğinden çok daha fazla hoşuna gidiyor. Ama vücudu yalan söyleyemez. Tekrar girip çıkmaya başlarım. Daha yavaş. Gözlerimi ondan ayırmadan.

"Senin her yerime boşalmanı istiyorum. Karımın sikimi boğmasını, içimdeki her şeyi emmesini istiyorum. Bayan Bianchi, benim için boşalacaksın, değil mi?"

Amcığı etrafımda fışkırıyor ve kasılmalarla titriyor. Ağzı açıldığında dudaklarımı dudaklarına yapıştırıyorum, vücudu gevşeyip boşalırken çıkardığı sesleri boğuyorum.

"Evet, sik beni." Onu üç kez daha içime alıp boşaldıktan sonra ellerimle yüzünü kavradım. "Seni seviyorum." Onun da aynı şeyi söylemesine gerek yoktu. Beni sevdiğini biliyordum. Her zaman sevmiştir. İyi günde, kötü günde, bizim aşkımız öyle kolay kolay bitmezdi.

"Seni seviyorum," diye cevaplar. Sözleri fısıltıdan ibarettir, ama oradadır. Açıkça ortadadır. Yanaklarından süzülen gözyaşları da öyle. "Lütfen beni bir daha kırma, Carlo."

Islaklığı siliyorum. "Sana söz veriyorum, seni bir daha asla incitmeyeceğim.

Artık sadece sen ve ben varız, Antonia. Bizi seçme sırası bizde."

## Yirminci Bölüm

---



**M** Kalbim göğsümde çarpıyor. Az önce ona onu sevdiğimi söyledim. Ama bu doğru. Onu seviyorum. Sevmemek istesem bile. Ne kadar aptalım.

Mantıken, bu adamı sevmenin benim için güvenli olmadığını biliyorum. Ayrıca bunu kontrol edemeyeceğini de biliyorum. Ya da seçemeyeceğini.

"Her şey yoluna girecek," diyor Carlo, dudaklarını alnımın ortasına bastırarak.

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü sonunda istediğim her şeye kavuştum ve hiçbir şeyin ya da *hiç kimsenin* bunu benden almasına izin vermeyeceğim."

"Sence annemin gitmesi kendi tercihi miydi?" diye soruyorum. Çünkü bu beni rahatsız ediyor. Beni terk etti. Yeni doğmuş bir bebeği. Bir anne bunu nasıl yapabilir? Jazzy'nin annesinin ona da aynısını yaptığını düşünüyorum.

Her zaman annenin seni koruyacak ve senin için savaşacak tek kişi olduğunu düşünmüştüm. Çocukları için savaşacak. Tabii ki bu teori, hiç sahip olmadığım bir şey hakkındaki hayal ürünüydü. Uzun zaman önce öldüğünü sandığım bir şey.

"Bilmiyorum," diyor Carlo. "Onun olduğunu doğruladıktan sonra araştırmayı bıraktım."

"Babamın onu öylece bırakacağına inanamıyorum." Diye iç çekiyorum. "Onun hakkında sanki ona tapıyormuş gibi konuşuyor."

"Öyle olabilir." Carlo kollarını bana doluyor. "Ne olursa olsun, bu senin suçun değil, Antonia. Kendi isteğiyle gitti ise, eminim seni de yanında götürmek istemiştir. Kim istemez ki?" Gülümsüyor. "Ama ebeveynlerimizin seçimleri bizim suçumuz değil."

"Sen hiç aileden bahsetmedin." Ona bakıyorum.

"Konuşacak bir şey yok. Ben yatak altında saklanırken evimize saldırı oldu ve öldürüldüler." Omuzlarını silkiyor.

"Saklandığın için sevindim. Saklanmasaydın, hiç tanışamazdık."

"Belki. Jazzy'yi uyandırmalıyım. Gün boyu uyursa, gece uyuyamaz."

"Okul ne olacak?" diye soruyorum. "Hangi okul?"

"Jazzy için. Okula gitmesi gerekiyor Carlo."

"Onu evde eğitecek birini arıyorum. Okula gitmek istemiyor," diyor.

"Hiçbir çocuk okula gitmek istemez. Özel okulları araştırırsan nasıl olur? Yeni bir başlangıç hoşuna gidebilir."

"Benimle birlikte değilse onu koruyamam," diyor.

"Onun deneyimlerini de elinden alamazsın. O daha çocuk. Arkadaşları olmalı. Yaşlılarıyla eğlenmeli. Bir grup yaşlı gangsterle takılmamalı." Gülerek söylüyorum.

"Bana yaşlı mı diyorsun?" Carlo kaşlarını kaldırarak bana bakar. "Evet." Ona gülümserim.

"Vay canına... Tam bir ilerleme kaydettik derken, birdenbire konuyu açtın." Başını sallar. "Onunla konuşacağım. Eğer bazı özel okulları gezmek isterse, onu götüreceğiz."

, onu görmeye götürürüz," diyor. "Eğer olmazsa, ona evde ders verecek birini bulurum."

"Tamam."



Carlo dün öğleden sonra eve geldiğinden beri daireden çıkmadı. Bunu, tetikçiyi bulamadıklarının işareti olarak alıyorum. Çünkü onu bulduklarında onunla kendisinin ilgilenmek isteyeceğinden hiç şüphem yok.

Öğle yemeğinde babamla buluşmam gerektiği için görünüşümün düzgün olduğundan emin olduktan sonra yatak odasından çıkıp Carlo ve Jazzy'yi aramaya koyuluyorum.

"Hey." Kart oyunlarını keserek araya girdim. "Bekle... Ona poker mi öğretiyorsun?" diye Carlo'ya sordum.

"Tabii ki. O doğuştan yetenekli," diyor gururla. Gözleri vücudumun her yerini süzer. "Bir yere mi gidiyorsun?"

"O reşit değil," diye hatırlatıyorum. "Öğle yemeğinde babamla buluşmam lazım." "Neden?"

"Çünkü o istedi."

Carlo bir an bana bakar. "Seni ben götürürüm," der.

"Beni götürmene gerek yok. Ayrıca, Jazzy'yi henüz evden çıkarmamalısın."

"Bir sonraki turda sen dağıt, tatlım." Kart destesini Jazzy'ye uzatır.

"Antonia'yı kapıya kadar geçireyim."

"Tamam. Hoşça kal, Antonia." Bana el sallar.

"Görüşürüz." Ben de el sallar.

"Hoşuma gitmedi," Carlo, duyulmayacak kadar uzaklaştığımızda diyor. "Neyin hoşuna gitmedi?" diye soruyorum.

"Babanla öğle yemeği yemen."

"O zaman ikimiz de aynı fikirdeyiz. Ama bunu yapmak zorundayım. *O* hala benim babam," bariz olanı söylüyorum. "Hemen girip çıkacağım."

"Neden seninle görüşmek istiyor?"

"Hiçbir fikrim yok." *Gerçekten yok.*

Carlo asansör düğmesine basar. İçinde iki kaslı adam durmaktadır. "Karımı babasıyla buluşturun. Dikkatli olun," der ve bana döner. Elini boynumun arkasına koyar. "Dikkatli ol."

"Her zaman." Gülümser ve eğilip dudaklarına öperim. "Seni seviyorum," diye fısıldar ağzımın içine.

"Seni seviyorum," diye cevap veriyorum ve asansöre giriyorum.

İki kaslı adam beni arabaya kadar eşlik ediyor, orada on kadar silahlı adam nöbet tutuyor. Carlo, bu kadar önlem alıyorsa, silahlı saldırıdan gerçekten korkmuş olmalı. Öğle yemeğimi erteleyip penthouse'a geri dönmeyi kısa bir süre düşünüyorum. Yapmıyorum çünkü bu işi halletmek daha kolay. Aksi takdirde, babamın ne istediğini günlerce merak edeceğim.

Düğünden beri bana tek bir mesaj bile atmadı. *Neden şimdi?* Beni kontrol etmek için olmadığını biliyorum. Tek çocuğunu düşündüğü için de değil.

"Bana bir iyilik yapar mısın? Benden uzak dur. Babam tanıdığım herkesten daha hızlı tetiği çeker," Carlo'nun adamları beni restorana götürürken onlara söylüyorum.

Babamı her zamanki masasında beklerken buluyorum. Ayağa kalkıp yanağıma bir öpücük kondurarak selam veriyor. "Yalnız gelmeni söylemiştim," diyor homurdanarak.

"Beni asla güvenlik olmadan evden çıkarmazsın. Neden kocama farklı davranacağını düşündün?" diye otururken söylüyorum. Babamın arkasında duran Brian'a gülümsüyorum. Eski korumamı özlüyorum. Küçük sohbetlerimizi özlüyorum. Carlo'nun adamları benden beklenen nezaketle selam veriyor ve konuşma burada bitiyor.

"Nasılsın?" diye sorar babam.

"İyiyim. Sen?" diye cevap veriyorum, umursadığımdan değil, benden beklendiği için.

"İyi. Sen yokken ev çok sessiz," diyor.

"Sanmıyorum." Gülümsüyorum. O ev, gelen giden insanlarla her zaman kalabalıktır.

gelip giden insanlarla doludur.

"Bianchi sana nasıl davranıyor?"

"Umurunda mı? Beni bir iş anlaşması için takas ettin, baba. Umarım karşılığında aldığın şey buna değerdi." Bu yeni keşfettiğim özgürlük hissini nereden geldiğini bilmiyorum, ama içimi dökmek iyi geliyor. Biraz. Brian'ın dudakları seğiriyor. Ona bakmamaya çalışıyorum.

"Benim seni önemseydiğimi biliyorsun, Bianchi ile daha önce bir ilişkin olduğunu inkar etme. İkincinin ilişkisini biliyorum," diyor babam.

"Eğer biliyordun, neden onunla evlenmemi istedin?" diye karşılık verdim. "Çünkü sana karşı zaafı var."

*İşte bu.*

"Ondan bir şey istiyorsun." Bu bir soru değil. *Bol şans.* Carlo'nun bana zaafı olabilir, ama kızı dışında, arkadaşlarına olan sadakatini bozacak hiçbir şeyin onu etkilemeyeceğini sanmıyorum.

"Onun sahip olduğu bir şeyi istiyorum," diye açıklıyor babam. "Ve sen onu benim için alacaksın."

"Ya hayır dersem?"

Garson gelip bizi bölüyor. Şu anda daha ağır bir şey yiyemediğim için Sezar salatası sipariş ediyorum. Babamın masanın üzerinden uzanıp bana karşılık verdiğim için tokat atmasını bekliyorum. Ama şaşırtıcı bir şekilde, bunu yapmıyor.

"Bana karşı gelmenin hala sonuçları var, Antonia. Bir kocan var diye dokunulmaz değilsin," diye uyarıyor.

"Ne istiyorsun ki?" diye soruyorum, daha çok meraktan.

"Bir flash bellek var. Onu istiyorum."

"Bir flash bellek mi? Flash bellek gibi sıradan bir şeyi nereden bulacağım? İstedğin flash bellek olduğunu nereden bileceğim? İçinde ne var?" diye ısrar ediyorum.

"İçinde ne olduğu seni ilgilendirmez. Bul ve bana getir. Bianchi onu kilit altında tutacak. Böylece benim istediğim şey olduğunu anlarsın."

"Tabii, çok kolay. Gizemli bir flash bellek bulup sana getireyim.

Sonra ne olacak?" Diye iç çekiyorum.

"Bir gün daha evcilik oynamak için yaşarsın," diyor babam. "Ya yakalanırsam?" Ona kaşlarımı kaldırıyorum.

"Yakalanma." Omzunu kaldırır.

Garson siparişlerimizi getirir. Salatama bir göz atıp masadan kalkarım. "Aç değilim."

"Otur ve ye." Babamın sesi sert ve tartışmaya açık değil, koltuğu işaret ediyor.

"Benden kocamı ihanet etmemi istiyorsun," diyorum ona.

"Sadece birkaç yıl önce kalbini kıran bir kocayı mı? O zaman onun ilgisini çekemedin, Antonia. Şimdi neden farklı olacağını düşünüyorsun? Sana sadık kalmayacak. Bu onun doğasında yok."

Babamın sözleri kalbimi delip geçiyor. "Ne olduğunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü sen benim kızsımsın. Yaptığın her şeyi biliyorum." Nadir pişmiş bifteğini kesiyor ve etten kan damlıyor. Midem bulanıyor. Bu manzaraya dayanamıyorum. O da bunu biliyor. Bu yüzden böyle sipariş etti.

Annemin yaptıklarını da biliyor mu diye sormak dilimin ucunda. Bilmiyorum. Onu hiç konuşma konusu yapmadım. Şimdi de başlamayacağım. Eğer annem ondan kaçtıysa, babam onun nerede olduğunu bilmiyor. Onu bulmasının sebebi ben olmayacağım. Kendini kurtarmak için beni terk etmiş olsa bile.

Penthouse'a dönerken, Carlo'ya babamın benden istediğini söylemekle, flash belleği bulmaya çalışmak arasında gidip geliyorum. İçindekileri görüp ona vereceğime karar vereceğim.

Bir yandan, Carlo'ya söylemek, onun bu konuyla ilgileneceği anlamına gelir. Muhtemelen bir savaş başlatarak. Ancak, söylemezsem ve o beni yakalarsa, bana bir daha asla güvenmez. Ve şu ana kadar kaydettiğimiz küçük ilerlemeler, bizi yüz adım geriye götürür.

O benim kocam. Ona söylemeliyim. Artık sadakatim ona ait. Ama babamın öfkesinden duyduğum korku beni hep boğazlamış durumda. Ona karşı gelmenin cezası ne olacak? Bunu öğrenmek istediğimden pek emin değilim. Ayrıca Carlo'nun arkasından iş çevirmek de istemiyorum.

Babamı hiç bu kadar nefret etmemiştim. Beni bu duruma düşürdüğü için onu asla affetmeyeceğim.

## Yirmi Birinci Bölüm

---



Yıllar boyunca bana pek çok isim takıldı. Ama en sevdiğim isim Jazzy'nin bana "*baba*" demesi. Birkaç ay önce bana çocuk isteyip istemediğimi sorsaydınız, cevabım kesin bir "hayır" olurdu.

*hayır olurdu.* Şimdi ise, onun bana verilebilecek en mükemmel şey olduğunu düşünüyorum.

Dünden beri penthouse'dan çıkmadım. Louie ve Sammie hala dışarıda, bana ateş eden pisliği arıyorlar. O lanet herifin eline geçmek için sabırsızlanıyorum. Bütün şehre bir mesaj vermek istiyorum, onlara ne olduğunu göstermek istiyorum.

Kızımı tehlikeye atarsan ne olacağını biliyorsun. İstedğin kadar peşimden gel, ama sakın kızımın peşine düşeceğini sanma.

"Baba, korkuyor musun?" diye soruyor Jazzy. Ben dizüstü bilgisayarında çalışırken, yanımda kanepede kıvrılmış, prenses filmi izliyor. Şu anda yapmam gereken milyonlarca işi gözden geçiriyorum. Yapılacaklar listesi gittikçe uzayıp gidiyor.

"Neden korkuyorsun?" diye soruyorum. "Ölmekten mi?"

Ölüm beni hiç rahatsız etmemişti. Bu konu hakkında hiç fazla düşünmemiştim.

"Ölmekten korkmuyorum," diyorum. Ama ölürsem ona ne olacağı konusunda çok korkuyorum. Onun tek ebeveyni benim. Sisteme giren çocuklara ne olduğunu biliyorum. Jazzy'nin kaderi bu olmayacak. Ben artık yok olursam, Louie'nin ona bakacağından şüphem yok. Bunu kanıtlayan belgelerim var.

"Annem daha iyi bir yer olduğunu söyledi. Öldüğümüzde gideceğimiz yer. Ve bir gün orada onu tekrar görebileceğimi söyledi," diyor Jazzy.

"Bunu istiyor musun?" diye soruyorum ona. "Onu tekrar görmek mi?" "Çok uzun süre beklemem gerektiğini söyledi."

Bu konuşmayı bitirmek istemiyorum. Kızım annesi hakkında nadiren konuşur ve onun adını bulmuş olsam da, kadını hala bulamıyorum.

"Nereye gittiğini biliyor musun, Jazzy?" diye ısrar ediyorum. "Cennete," diyor.

Antonia, kadının hasta görüldüğünü söylemişti. *Wendy gerçekten ölüyor mu?* O ölmeden onu bulmam lazım. Lanet olası cevapları öğrenmek istiyorum.

"Nesi vardı, biliyor musun?"

Jazzy başını sallıyor. "Sadece hastalandı. Ama sana da aynısı olmaz, değil mi?"

"Sanmıyorum," diyorum.

"Tamam," diyor ve dikkatini ekrana geri veriyor.

E-postalarımı açıp özel dedektifime bir mesaj göndererek, morglarda Wendy'nin tarifine uyan Jane Doe'ları aramasını söyledim. Onu alacak kimsesi var mı bilmiyorum.

Asansörün zili çaldığında Antonia'nın geldiğini biliyorum. Şoför geri döndüklerini haber vermişti. Koridordan yatak odasına doğru giden ayak seslerini duyuyorum.

"Antonia ile bir dakika konuşacağım. Sen burada iyi misin?" diye soruyorum Jazzy'ye.

Başını sallıyor ama gözlerini ekrandan ayırmıyor.

"Ben yatak odama geçiyorum," diyorum, dizüstü bilgisayarımı kapatıp önümdeki sehpayı koyuyorum.

Antonia'yı banyoda buluyorum. Yüzünü bir bezle ovuşturuyor.

"Öğle yemeği nasıldı?" Onun bensiz babasıyla buluşmaya gitmesinden nefret ediyorum, ama Jazzy'yi bu penthouse'dan çıkarma riskini de alamam.

"Şey..." Antonia derin bir nefes aldıktan sonra havluyu bırakıp arkasını döndü. "Babam hakkında ne buldun?"

"Ne demek istiyorsun?" Daha açık konuşması gerekiyor.

"Yani, babam benden senin sahip olduğun bir şeyi bulmamı istedi. Bir flash bellek. İçinde ne var? Ve neden istiyor?" diye sordu.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. *Babası ondan benden çalmasını mı istemiş? Ve bunu bana mı söylüyor?*

Joey Marciano'nun isteyebileceği tek bir şey olabilir.

"Sana göstereceğim." Topuklarımı döndürerek ofisime doğru gittim ve kasayı açtım. Masama oturup bilgisayarı açmadan önce küçük metal sürücüyü çıkardım. Antonia'nın yanıma gelmesini izledim. "Merak ediyorum ama. Neden bana soruyorsun ve onun istediğini yapmaya çalışmıyorsun?"

"Düşündüm. Ama bunu gerçekten denemeye karar verdik. Bu, yalan yok, ihanet yok, aldatma yok demek," diyor.

"Tamam, bu sürücüde yıllar boyunca onun hakkında topladığım tüm bilgiler var. Kanıtlar. Bu tek dosya yanlış ellere geçerse... Senin babana pek iyi gelmez diyelim," diye açıklıyorum.

"Ne kanıtı?"

"İnsan ticareti, haraç, uyuşturucu." Babasının suçlarını saymaya başlarım.

"İnsan ticareti mi? Ne ticareti yapıyor Carlo?" diye sordu Antonia.

"Kadınlar," diyorum. "Burada annen hakkında bulduğum tüm bilgiler de var. Eğer onu arıyorsa, o zaman onun hayatta olduğunu biliyor demektir."

"Bu kadar uzun süre saklanmayı nasıl başardı?"

"Şansla mı?" diyorum. "Eğer mümkün olsaydı, onunla tanışmak ister miydin?"

"Hayır." Antonia başını sallar. "O beni terk etti. Onunla birlikte bıraktı. Onun ne olduğunu biliyordu ve beni onunla bıraktı."

"Biliyorum." Uzanıp onu kucağıma çekiyorum. "Teşekkür ederim," diyorum ve alnını öpüyorum.

"Ne için?"

"Bana güvendiğin için."

"Bunu ne yapacağız?" Diye iç geçirdi.

"Ona ver. Annenle ilgili her şeyi sildikten sonra. Birkaç gün bekle ve ona bulduğunu söyle."

"Neden?"

Omuz silkiyorum. "Çünkü ona ihtiyacım yok. Babanın sahip olduğu ve benim istediğim tek şey bende."

"Nedir o?" Gülümsedi.

"Sen." Dudaklarım dudaklarına yapışır.

Sonra Jazzy'nin çığlık attığını duyarım, "Tío E!"

"Tanrı aşkına... Burada değil, Meksika'da yaşadığını bilmiyor mu?" diye inlerim.

"O senin arkadaşın olması gerekiyordu." Antonia, Emmanuel'in kapıdan girip gümüş kapaklı bir servis tabağıyla içeri girerken ayağa kalkar.

"Catering işine mi girdin, Emmanuel? Zamanların bu kadar zor olduğunu bilmiyordum." Ona kaşlarını kaldırarak bakıyorum.

"Senin komedyen olduğunu bilmiyordum," diye karşılık verdi ve Antonia'ya gülümsedi. "Bayan Bianchi, her zamanki gibi çok memnun oldum."

"Emmanuel, seni tekrar görmek ne güzel," diye cevaplar. "Evie dışarıda onunla birlikte," der Emmanuel.

"Evie'yi de mi getirdin?" diye soruyorum.

"Sadece kısa bir mola verdik. Havaalanına gidiyorduk ama bunu vermek istedim." Tepsiyi masanın üzerine koyar. "Karın odadan çıkana kadar açmasan iyi olur," diye fısıldar.

"Bebeğim, Jazzy'nin akşam yemeğinde ne istediğini öğrenebilir misin?" Antonia'ya dönüyorum.

"Tabii," diyor ve odadan çıkıp kapıyı kapatıyor.

Bizim dünyamızda büyümüş biriyle evlenmenin en iyi yanı nedir? Hiç soru sormaması. Bu, soruları olmadığı anlamına gelmez. Sadece beni özel olarak sorguya çekmek ister. Babası onu gerçekten

mükemmel bir mafya karısı olarak yetiştirmiş. Ve ben bunu tamamen değiştirmek istiyorum. Onun özgürce konuşmasını istiyorum. Kendi evinde kendini güvende hissetmesini istiyorum. Ama en çok da bana güvenmesini istiyorum.

Servis tabağının kapağını açtığımda, marul yapraklarının üzerinde kesik bir kafa buldum. "Sanatsal," dedim Emmanuel'e, yüzü tanıyıp tanımadığımı hatırlamaya çalışarak.

"Teşekkürler. Ben de öyle düşünmüştüm," diyor gururla. "Kimdi o?"

"Çocukları ara. Onları videoya al. Hepinizin bunu duymasını istiyorum." Sırıttı.

Telefonumu alıp grup sohbetindeki video simgesine basıyorum. "Ne haber?" Sammie ilk cevap veren oluyor.

"Emmanuel'in size söylemek istediği bir şey var," diyorum.

Birkaç saniye sonra Louie de bize katılır. "Carlo?"

"Evet, Emmanuel burada. Bir hediye getirdi." Kamerayı çevirip kesik kafayı gösteririm.

"Yaratıcı." Sammie, Louie'nin "Kim o?" diye sorduğu anda gülümsedi.

"Sorduğuna sevindim. Bu, Jazzy'ye ateş eden adam." Emmanuel sıırıttı.

"Onu önce bulacağımı söylemiştim."

"Kafasını kesmeden önce ondan bir şey öğrenebildin mi?" Louie homurdanır.

"Evet, aldım," diye cevaplar Emmanuel ve bana döner. "Bu kısmı pek hoşuna gitmeyecek."

"Ne?" diye soruyorum.

"Bana verdiği isim. Joey Marciano," diye açıklıyor Emmanuel.

"Lanet olsun." Tabağın kapağını *gürültüyle* kapatıyorum. "Teşekkürler," diyorum Emmanuel'e. "Ama bundan sonrasını ben hallederim."

"Sence o biliyor mu?" diye sorar bana.

"Hiç de değil. Bana söylerdi," diyorum kendinden emin bir şekilde. "Bundan ne kadar eminsin?"

"Az önce onunla öğle yemeği yedi, eve geldi ve hemen o pisliğin benden bir şey çalmasını emrettiğini söyledi."

"Ne istiyor?" *Bu soru* Louie'den geliyor.

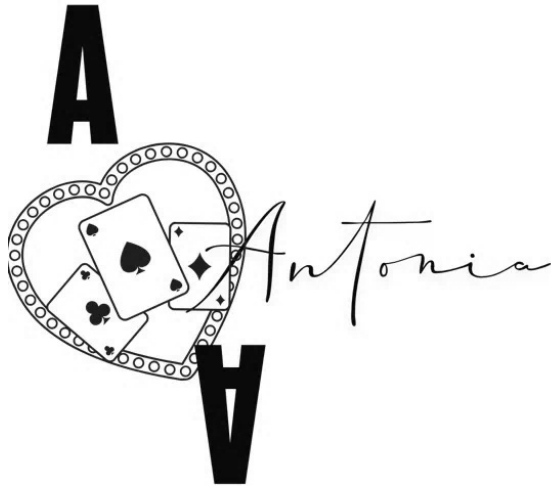
"Bunu," diyorum ve flash sürücüyü kameranın önüne tutuyorum. "Bu, o pislige beş kez ömür boyu hapis cezası verecek kadar yeterli kanıt içeriyor."

"Hain mi oluyorsun?" diye soruyor Emmanuel.

"Hayatta olmaz," diye ona tısladım. "Onun kızını istiyordum ve onu ne pahasına olursa olsun elde edecektim." Bu, arkadaşlarım için yeni bir haberdi, çünkü Antonia ile evlenmeyi kabul etmeden *önce* ona hiç bahsetmemiştim.

## Yirmi İkinci Bölüm

---



**C** Carlo'nun, bölümümü tamamen başka bir şeye değiştirmemle ilgili yorumu beni çok düşündürdü. *İş hukuku okumuyor olsaydım ne yapmak isterdim?*

Bir zamanlar kimya ile ilgilenirdim. Şimdi o *günler* çok uzaklarda kalmış gibi geliyor. Her şey çok değişti. Carlo'ya kalbimi bir kez daha kırması için ikinci bir şans vereceğimi asla düşünmezdim. Ama işte buradayım, bu evliliğin içinde, onun da benim kadar bu evliliğe bağlı olduğunu umarak.

"Ne düşünüyorsun?" Luna karşımda oturur.

Şaşkınlıkla başımı kaldırıyorum. Kimsenin geldiğini duymadım. Bir saatten fazladır kampüsteki küçük kahve dükkanının arka köşesinde oturuyorum. Geleceğimi düşünüyordum. Carlo'nun silahlı kaslı adamları iki masa ileride, buraya ait olmadıkları çok açık olmasına rağmen buraya aitmiş gibi davranıyorlar.

Elimi uzatıp arkadaşşıma gülümsedim, kesintiye memnun oldum. "Önce öde, sonra düşüncelerimi söylemek zorunda kalabilirim."

Luna çantasından bir kuruş çıkarır ve avucuma bırakır. "Umarım parasına değer."

"Evrendeki en iyi arkadaşlara sahip olduğumu düşünüyordum." Ona gülümserim.

gülü

msü "Yalancı!" diye bağırır. "Benim kuruşumu alıp yalan söyledin."

yor "Yalan söylediğimi bilmiyorsun. Ne düşündüğümü bilmenin imkanı yok." um.

Ne düşündüğümü bilemezsin." Gülererek bozuk parayı masaya atıyorum.

"Öyleyse, geçen gün olanlar sona erdi sanırım, ortalıkta dolaşıyorsun." Luna kafeye doğru elini salladı.

Detayları bilmiyorum ve sormadım. Sormak bana düşmez, hayatımdaki erkeklere güvenmek benim görevim. Bu düşünce midemi bulandırıyor. Farkında olmadan kendimi rahat bırakıyorum. Carlo, sorunun halledildiğini ve bu sabah okula dönebileceğimi söylediğinde, ona hiç soru sormadım.

Bu değişmeli. Ona ne olduğunu sorabilirim. Bana söylemeyebilir. Ama bu, soramayacağım anlamına gelmez.

Omuzlarımı silkiyorum. "Ne olduğunu hiç bilmiyorum." Arkadaşıma kaçamak cevaplar vermek ilk kez olmuyor. Hayatımın *o tarafını* çok bilmemeleri onlar için daha iyi.

"Tamam, anladım. Üvey anne olmaya alıştın mı?" diye sordu. "Jazzy çok tatlı. İşimi kolaylaştırıyor." *Bu doğru.* Gerçekten öyle.

Altın kalpli tatlı bir kız. Umarım bunu asla kaybetmez. Girdiği dünya insanları sertleştirip yorgun düşürüyor. Jazzy hala insanlarda iyiliği arıyor, kaçması gereken insanlarda bile.

"Bu iyi. Mutlu görünüyorsun, ben geldiğimde düşündüğün şey dışında," diyor Luna.

"Carlo bana ne okumak istediğime karar vermemi söyledi. Ve bunu yapmamı," diye açıklıyorum. "Bu harika. Ne yapacaksın?"

"Sorun da o... İş hukuku okumazsam ne yapacağımı bilmiyorum. Bu konuda iyiyim. Belki de devam etmeliyim." Soğuyan kahvemi alıp fincanın dibindeki son damlaları içiyorum.

"Bugün karar vermek zorunda değilsin. Sonunda hep istediğin özgürlüğü elde ediyorsun. Baban asla senin bölümünü seçmene izin vermezdi. Kocan daha... yirmi birinci yüzyıl insanı gibi görünüyor."

Keşke Carlo'nun bazı konularda ne kadar gelenekçi olduğunu bilseydi... Mesela ona ayrı bir daire istediğimde. Gerekirse aynı çatı altında ayrı odalarda yaşamayı, benim yalnız yaşamama tercih ederdi. Şimdi öyle bir şey istemiyorum ama.

"Evet, sanırım. Gitmeliyim. Beş dakikaya dersim var." Ayağa kalkıp çantamı omzuma atıyorum.

"Sonra konuşuruz," der Luna el sallayarak.

Beefcake bir ve iki, beni kahve dükkanından dışarıya kadar takip ediyorlar. Üç adım atabiliyorum, sonra bir tuğla duvara çarpıyorum. O tuğla duvar, benim kocam.

"Carlo? Burada ne yapıyorsun? Bir şey mi oldu? Jazzy nerede?" Etrafıma telaşla bakarak soruyorum.

"Hiçbir şey olmadı. Jazzy iyi. Charlotte'la birlikte. Karımı almaya geldim. Sana bir şey göstermek istiyorum." Elimi tutuyor.

"Dersim var."

"Kaçabilir misin?" Yalvaran gözlerle bana bakar.

"Son zamanlarda çok ders kaçırdım." Dişlerimi alt dudağıma batırıyorum. *Her şeyi boş* verip onunla gitmek istiyorum. Ama okulu daha fazla kaçırmak da istemiyorum.

"Tamam, önce dersine gidelim. Sonra sana göstermek istediğim şeyi gösteririm." Kolunu uzatarak önümden geçmemi işaret ediyor. "Önden buyur."

"Benimle sınıfa gelemezsin Carlo," diye fısıldayarak yanından geçiyorum.

Elimi bırakmadı. Bunun yerine adımlarıma uydu. "Neden olmasın?"

"Çünkü sen burada öğrenci bile değilsin." Diye iç çekiyorum. "Bu yasak."

"Kimse bana karımı sınıfa götüremeyeceğimi söyleyemez," diye homurdanıyor.

Gözlerimi deviriyorum. Akli başında hiç kimse Carlo Bianchi'ye ne yapıp ne yapamayacağını söyleyemez. "Peki, ama sessiz olmalısın."

"Tek kelime bile etmeyeceğim," diyor ve parmaklarıyla dudaklarını kapatıyor.

Profesör henüz gelmediği için asistanın başladığı dersin on dakikası geçmişti ki Carlo eğildi. Kolunu sandalyemin arkasına doladı. "Bu gerçekten ilginç mi?" diye fısıldadı.

"Fena değil," diye fısıldarım. "Ve konuşmaman gerekiyor." "Haklısın, özür dilerim. Devam et." Carlo sınıfın önünü işaret eder.

Kısa bir süre sonra profesör gelir ve geciktiği için özür diler.

Carlo sandalyesinde dikleşir. "Bu senin profesörün mü?" diye sorar. "Sana ders verecek yaşta mı bu adam?"

"Evet, evet," diye cevap verdim.

"Son ödevlerinizin notlarını az önce yükledim. Çoğunuz iyi çalışmışsınız. Hepinizin bildiği gibi, Nevada'nın en büyük davalarından birinde benimle birlikte çalışacak bir kişi aranıyor. Bu pozisyona Bayan Marciano'yu seçtim. Ders bittikten sonra lütfen bana gelin." Profesör George doğrudan bana bakıyor.

"Adım Bayan Bianchi," Carlo tüm sınıfın duyabileceği kadar yüksek sesle bağırır.

"Pardon? Sen kimsin? Sen benim öğrencim değilsin," diyor Profesör George, ayağa kalkan Carlo'ya. Onu oturtmak için ceketinin kolunu çekiyorum.

"Carlo Bianchi, karısının kocası," diyor ve beni işaret ediyor. "Ve karıma hitap ederken gerçek adını kullanırsanız sevinirim."

"Carlo, otur," diye fısıldarım. Yüzümün kızardığını hissediyorum. Eminim kızarmış.

"Doğru, özür dilerim, Bay Bianchi. Fark etmemişim. Değişiklik üniversiteye bildirilmemiş," diyor Profesör George.

Carlo sonunda oturur. Bana bakar. "Adını değiştirmedin mi?"

"Buraya yeni geldim," diye hatırlatıyorum. "Önemli değil. Sadece bir isim."

"Benim için önemli."

"Gidelim." Kitaplarımı çantama koyup sınıftan fırlayarak çıkıyorum. Bugünden sonra geri dönebilecek miyim, bilmiyorum. Ya da Profesör George'un hukuk ekibinde o yeri alabilecek miyim, onu da bilmiyorum.

Carlo'nun beni takip etmesini beklemiyorum. Takip edeceğini biliyorum. Binadan çıkıp dışarıya çıkıyorum. Carlo tek kelime etmeden bana yetişiyor. Elimi tutup beni otoparka götürüyor. O yolcu kapısını açtığında, içimden öfkeyle dolmuş halde sessizce arabasına biniyorum.

Nasıl cüret eder de gelip beni böyle utandırır! Her gün o insanlarla yüzleşmek zorunda olduğumu bilmiyor mu? Profesörümün artık benim hakkımda çok daha kötü düşüneceğini umursamıyor mu? Bütün sınıfın önünde kocamın benim adıma konuşmasına izin verdim. Kocamın önünde bile sesimi çıkaramayan bir avukat nasıl olurum?

## Yirmi Üçüncü Bölüm

---



**A** Antonia bana çok kızgın. Gülümsememi kontrol etmek zor, ama çok zor değil. Onun kızgın halini seviyorum. Sikim de öyle. "Ne oldu?" diye soruyorum, cevabı zaten biliyorum.

"Hiçbir şey." Pencereden dışarı bakmaya devam ediyor, bana bakmayı reddediyor.

Park yerinden çıkıp, onu düşünceleriyle baş başa bırakıyorum. Kafamda geri sayım yapıyorum ve beklendiği gibi, kendi kendine bana dönüyor.

"Bunun benim için ne kadar utanç verici olduğunu biliyor musun? Profesör George şimdi benim hakkımda ne düşünecek? Sınıfa geri dönüp, kocamın beni bir çocuk gibi, *hayır, daha da kötüsü*, bir eşya gibi davranmış gibi davranabilir miyim?"

"Birincisi, Profesör Dipshit'in senin hakkında ne düşündüğü kimin umurunda?"

İkincisi, sen benim karımsun. Benim soyadımı kullanmalısın," dedim ona.

"Yirmi birinci yüzyılda pek çok kadın kocalarının soyadını almıyor," diye homurdanıyor Antonia.

"Onlar için iyi. Onlar benimle evli değil. Sen evlisin," diyorum. "Ve sen benim soyadımı alacaksın."

"Neden?"

"*Neden* mi? Karımın benim soyadımı almasını istiyorum. Bu yüzden."

"Ben senin damgalayabileceğin bir inek değilim," diyor bana. "Ve şimdi beni nereye götürüyorsun?"

"Söyledim ya. Sana göstermek istediğim bir şey var."

"Sana ve Jazzy'ye ateş eden adam ne oldu? Kimdi o?"

Ve neden yaptı?" diye soruyor, birdenbire konuyu değiştirerek.

Kırmızı ışıktaki durduğumda ona dönüp baktım. "Bunu dert etmene gerek yok. Halledildi."

"Endişelenmem gerekmeyebilir, ama endişeleniyorum. Neden biri seni öldürmeye çalışıyor, Carlo?" diye sorar. "Ve o kimdi?"

"Düşük seviyeli bir gangsterdi. Emmanuel onu buldu ve kafasını bana getirdi." Omuz silkiyorum. "Halloldu."

"Sürekli bunu söylüyorsun. Ama ben sana bunu sormuyorum. Neden sana ateş etti?" diye ısrar etti.

Lanet olsun, Antonia daha önce hiç işlerim hakkında soru sormamıştı. Neden şimdi? Beni öldürmeye çalışan kişinin babası olduğunu söylersem nasıl tepki verecek?

Sokağa girerken, önümü işaret ettim. "Neredeyse geldik," diye sorusuna cevap vermek yerine söyledim. Neden bilmiyorum, ama bir şey bana henüz ona söylememem gerektiğini söylüyor. Marciano'yla nasıl başa çıkacağımı düşünmem lazım. Onu öldürmek zorunda kalırsam, karımın babasını öldürdüğümü bilmemesini tercih ederim.

Kodu girip kapının açılmasını bekledikten sonra uzun araba yoluna girdim.

"Bu kimin evi?" Antonia, üç katlı devasa binaya bakarak sorar.

"Bizim." Motoru durdurup arabadan atladım, kapısına doğru yürüdüm ve kapıyı açtım.

Antonia arabadan inerken elimi tutar. "*Bizim* ne demek?"

"Ben aldım. Bizim için. Sen, ben ve Jazzy için." Herhangi bir tepki bekliyorum... Açıkçası, ne tür bir tepki beklediğimi tam olarak bilmiyorum, ama o gülümsüyor.

"Bize bir ev mi aldın?"

Neden bu kadar şaşırdığını da anlamıyorum. İlk kez ev bakmaya gittiğimizde o da benimle gelmişti. Bu, onun hangi seçenekleri beğendiğini anlamak için iyi bir yoldu. "İçeri girmek ister misin?"

"Evet," diyor. "Ama önce soruma cevap ver, Carlo. *Evet efendim, hayır efendim* diyen güzel bir eş olmak istemiyorum. Görülüp duyulmayan türden bir kadın. Biri kocamı öldürmeye çalışıyorsa, nedenini bilmek istiyorum. Ve kim olduğunu da bilmek istiyorum."

*Kahretsin, konuyu kapatmasını umuyordum.*

"Seni duyuyoruz, Antonia," diyorum ona.

"O zaman soruma cevap ver. Seni kim öldürmeye çalışıyor?" diye ısrar ediyor.

Elini bıraktım, eve doğru döndüm ve parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirdim. Kararsızlık içimi parçalıyordu. Ona, onu duyduğumu söyleyip gösterebilirdim. Onun sıradan bir eş olmasını istemediğimi. Ya da yalan söyleyip onu gerçeklerden korumaya çalışabilirdim. Ama eğer öğrenirse, yine başa döneriz, bana güvenmediği noktaya.

Antonia'ya dönerek "Baban" diyorum. "Ne?" diye soruyor.

"O senin baban. Beni öldürmesi için o alçağı gönderdi. Adam Emmanuel'e babanın adını verdi," diye itiraf ettim. Bir kez daha, onun tepkisini bekledim. Babasının böyle bir şey yapmayacağını inkar etmesini bekledim.

"Tamam, o zaman onu öldürmelisin Carlo. Çünkü seni öldürmek istiyorsa, sen ölene kadar durmayacaktır," diyor.

Gözlerimi kırıpıyorum. Bana gerçekten babasını öldürmemi mi söyledi? Bu kadar kolay mı? İlişkilerinin gergin olduğunu biliyordum. Babası onu hep sıkı bir kontrol altında tutmuştu, ama onun bana öylece adamı öldürmemi söylemesi, bu biraz gerginlikten öte bir şey.

"Babanı öldürmemi mi istiyorsun? O senin tek ailen, Antonia." "Başka seçeneğimiz yok ki? Sen ve o arasında seçim yapmam gerekirse, seni seçerim," diyor. "Ve onu tanıyorum. Bir kez başarısız olunca pes etmez

denemede durmaz."

O haklı. O gelmeyecek. Ama ben *onun beni seçmiş* olması kafama takıldı. "Ne olursa olsun, bunu birlikte atlatacağız." Kolumu beline dolayıp onu kendime çekiyorum. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diye cevapladı. "Ama bir daha benimle sınıfa gelme." Kabul etmek yerine onu öptüm. "Yeni evimizi görmek ister misin?"

"Evet," diyor. "Ama bekle... Jazzy'yi neden getirmedin? Ona gösterdin mi?"

"Önce sana göstermek istedim, çünkü beğenmezsen başka bir tane bulabiliriz," diyorum.

"Tamam, ama başka bir eve ihtiyacım yok. Bu... çok büyük bir ev," der, tekrar malikaneye bakarak.

"Şey, onu doğacak bebeklerimizle doldurabiliriz." Onu merdivenlerden yukarı, ön kapıya kadar götürdüm.

"Evet, tabii." Antonia güldü.

Kapıyı açtım, belimden eğildim ve onu omzuma attım. "Lanet olsun, ne yapıyorsun?" Antonia çığlık attı.

"Seni eşikten geçirmek. Gelenek bu. Bilirsin, karının kocasının soyadını alması gibi." Avucum onun poposuna konuyor.

Eve girince Antonia'yı yere indiriyorum ve dengede durana kadar onu tutuyorum.

Dönerek, üstümüzdeki dekoratif tavana bakar. "Aman Tanrım, burası çok güzel."

"Gerçekten öyle." Gözlerimi karımdan ayırmıyorum. Hala onun benim olduğuna inanamıyorum.

İçerideki diğer odaları gezerek ilerliyoruz. Antonia heyecanlı görünüyor.

"Bir tasarımcı tutmak ister misin? Yoksa kendin mi yapacaksın?" diye soruyorum.

"*Biz* mi? Bu evi ben döşeyeceksem, sen de yardım edeceksin," diyor.

"Birini tutalım," diyorum. Bu kadar büyük bir evi döşemek için alışverişe çıkmak

düşüncesi bana cehennem azabı gibi geliyor.

"Tamam, ama yatak odamızı birlikte yapabilir miyiz? Jazzy de bizimle olsun. Kendi eşyalarını seçmek hoşuna gider."

Kızımı düşündüğü gerçeği benim için çok önemli. Antonia'nın bir çocuğum olduğunu öğrenince nasıl tepki vereceğini pek bilmiyordum. Ama şaşırmadım. Bu kadın her zaman iyi kalpli biri olmuştur.

"Anlaştık." Gülümsüyorum.

Antonia da gülümsüyor. "Bu evi çok iyi seçmişsin Carlo." "Teşekkür ederim Bayan Bianchi. Bence bunu resmileştirmeliyiz." Onu göğsüme çekiyorum, yumruğumu saçlarına dolayarak başını yukarı doğru eğiyorum.

"Öyle mi? Nasıl yapmayı öneriyorsun?" diye sordu.

Dudaklarım boğazına iner. "Adımı o kadar yüksek sesle bağırarak, sesi duvarlara sonsuza kadar kazınacak şekilde."

"Bu büyük bir meydan okuma. Yapabileceğinden emin misin?" Bir adım geri çekiliyorum.

"Yapamayacağımı mı düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Sen daha yaşlısın." Bana gülümsüyor.

"Soyun. Hemen, Antonia." Sesim sert. Ceketimi çıkarıp gömleğimin düğmelerini açmaya başlıyorum. Beni onu çığlık attıracak kadar genç bulmuyor. Ona yanıldığını kanıtlayacağım.

Emirlerimi yerine getirmek yerine, Antonia burada patronun kendisi olduğuna karar verir ve önümde dizlerinin üzerine çöker. Kemerimi, sonra pantolonumu çıkarır ve eli boxerimin içine girerek sikimi serbest bırakır. Dili dışarı çıkar ve dudaklarını yalar.

"Senin de çığlık atmanı sağlamak adil olur," diyor ve ağzını ucuma kapatmadan hemen önce.

"Siktir." Elim saçlarına dolanıyor, yüzünden çekiyorum. Beni tamamen içine alırken ağzının etrafında nasıl gerildiğini görmek istiyorum.

Antonia tekrar ucuna kadar geri kayıyor. Dilini daireler çizerek gezdiriyor, sonra tekrar aşağıya doğru kayıyor. Ve ben yıldızları görüyorum.

"Ağzın çok harika," diyorum ona.

"Mm," diye mırıldanıyor, titreşimler doğrudan sikime ulaşıyor. Boğazının arkasına ulaştığımda, yutuyor.

*Kahretsin. Bu... daha önce hiç yapmadığı bir şey.*

En azından biz birlikteyken yapmamıştı. Bu da onu nerede öğrendiğini ve kimin üzerinde pratik yaptığını merak etmeme neden oldu. Gözlerim kızardı. Kim olursa olsun, onu bulacağım ve öldüreceğim. Karımın ağzının ve amının nasıl olduğunu başka hiç kimsenin bilmesini istemiyorum.

## Yirmi Dördüncü Bölüm

---



**S** Carlo'da bir değişiklik olur. Beni yukarı doğru çeker. Penisi ağızımdan çıkar ve farkına bile varmadan beni döndürür ve duvara iter. Bir eli boğazımın önünü sarar, diğeri eli ise iç çamaşırımı çıkardığından emin olana kadar çılgınca çeker.

parmakları deliğime giriyor.

Ben çoktan sıırıslıklam olmuşum. Kabul edelim. Heyecanlanmak için kocama bakmam yeterli.

"Bu benim için mi?" Carlo kulağımın hemen yanında homurdanıyor, nefesi boynumu gıdıklıyor.

"E-evet," diyorum zorlukla, dizlerim titriyor, o parmaklarını içime sokup çıkarmaya başlıyor. Parmaklarını çekene kadar, beni boşlukta ve daha fazlasını isteyen bir halde bırakıyor. Ama uzun sürmüyor.

Carlo hızla kalçalarımı duvardan uzaklaştırırken, vücudumun üst kısmını daha sert bir şekilde duvara bastırıyor. Penisinin ucunu girişimde hissediyorum. Ve sonra, sert bir itmeyle, içime giriyor.

"Ahh!" diye bağırdım, acı ve zevkin karışımı içimi kapladı.

"Hepsini öldüreceğim," diye kulağıma fısıldadı, omurgamdan aşağı titreme yayıldı.

Sözleri beni bu kadar etkilememeliydi. Kesinlikle daha fazla tahrik olmamalıydım. Ama az önce ona babamı öldürmesini söyledim. Cehenneme tek yön biletimi çoktan kazandım. Belki de şimdi bu karanlığı kucaklamanın zamanı gelmiştir. Onun karanlığını. Kimden bahsettiğini bile bilmiyorum. Umurumda da değil. Tek odaklandığım şey, her içime girdiğinde sikişinin o sihirli noktaya çarpması.

"Aman Tanrım!" Çığlıklarım, inlemeler ve vücutlarımızın çarpışan sesleriyle karışarak boş odanın duvarlarından yankılanıyor.

"Tanrı değil. Ben. Senin kocan," diyor Carlo. "Sen benimsin, Antonia. Sen benim karımsın." İtmeleri sertleşiyor. Daha hızlı ve daha acımasız. Beni mi yoksa kendini mi ikna etmeye çalıştığını bilmiyorum.

"Ben seninim," diyorum, şu anda tam da duymak istediği şeyin bu olduğunu hissederek. "Sen benimsin, ben de seninim, Carlo."

"Siktir." Eli vücudumun önüne uzanır ve o yetenekli parmakları klitorisimi bulur.

Vücudum sertleşir, orgazmın eşiğine yaklaşıyorum.

"Sikimi ıslatmanı istiyorum, Antonia. Üzerime boşal. Sikimi ne kadar istediğini, seni sikmemi ne kadar sevdiğini göster bana." Boynumun yanlarına nazik öpücükler konduruyor, bu hareket ağzından çıkan pis sözlerle tam bir tezat oluşturuyor. "Onları öldürdüğümde, siklerini bir kavanozda sana getireceğim," diyor.

Amım onun etrafında sıkışıyor. Orgazmım üzerime çöküyor. Hızlı. Yoğun. Dizlerim titriyor ve Carlo beni tutmasaydı, yere yığılırdım.

"Evet, sik beni!" diye dişlerini sıkarak iki kez daha içime girer ve kendi boşalmasını sağlar.

Çekildiğinde yüzümü buruşturuyorum.

"Canını acıttım mı?" diye soruyor Carlo, beni döndürerek.

Kafamı sallıyorum. "Hayır."

"Siktir. Özür dilerim." Parmakları derime batmış olan boğazımı eliyle okşadı. Morluk olacağına şüphem yoktu, ama *buna kesinlikle değdi*.

"Özür dileme. Hoşuma gitti." Ona gülümserim. "Bunun farkındayım." O kıkırdar.

"Tuvalete gidiyorum," derim ve külotumu çıkarırım. Onu almak için eğilirim ama Carlo benden önce davranır.

"Buna ihtiyacın yok," diyor ve onu cebine koyuyor.

Omuzlarımı kaldırıp banyoya doğru yürüdüm. "Sen bilirsin. Bu etek oldukça kısa olduğu için arabana binerken ve inerken tüm erkeklerin vajinamı görmesini istiyorsan, bu tamamen senin seçimin."

"Bekle! Sözümü geri alıyorum. Bunları giy," diyor.

Arkamda onu gördüm, elime külotumu sıkıştırıyordu. "Teşekkürler." Parmak uçlarına basarak yanağına öpücük kondurdum. "Hemen gelirim," dedim ve banyoya girerek kapıyı kapattım.

Kapıya yaslanıp derin bir nefes alıyorum, ona kızgınken nasıl da onu duvara dayayıp hayvan gibi becermesine izin verdiğimi merak ediyorum.



Evden çıkarken Carlo ile aramızda bir şeylerin değiştiğini hissediyorum. Ona daha bağlı hissediyorum. Sanki biz bir bütünüz. Garip ama kendimi rahat hissediyorum.

"Burası gerçekten mükemmel. Jazzy çok sevecek." Koltuğumda dönüp Carlo'ya bakıyorum. Bir eli direksiyonda, diğeri bacağımda. "Umarım," diyor.

"Ona karşı bu kadar sıcak davrandığın için minnettarım, Yol. Sen bir çocuk için kaydolmadın.

"Ben de senin için evlenmedim," diye hatırlatıyorum ona. "Ama senin için mutluyum.

O da senin bir parçan, Carlo. Seni seviyorum ve onu da seviyorum."

"Seni seviyorum," diye cevapladı, bir anlığına bana dönüp baktıktan sonra dikkatini tekrar yola verdi. "Sabaha kadar o isimleri masamda görmek istiyorum."

"Ne?"

"İsimler. Hepsini istiyorum," diyor.

"Hangi isimler?"

"Biz birlikte değilken seni sikmesine izin verdiğin her erkeğin. Hepsini öldüreceğimi söylemiştim," diye açıklıyor.

*Ondan bahsediyordu.* Gülererek, "O liste çok uzun, asla alamayacaksın," diyorum.

Carlo'nun başı bana doğru çevirir. "Ne? Kaç tane?" diye bağırır.

"Sayısını unuttum." Omuz silkiyorum. Unutmadım ama onun bilmesine gerek yok. Yıllarca beni aldattığını düşündürdü. Kendime olan güvenimi sarsmıştı. Kendi gözleriyle görmediği ve onu hiç ilgilendirmeyen insanlara duyduğu kıskançlık, onun için çok küçük bir bedel.

"Antonia, bu şaka değil. Kaç tane oldu lan?" diye ısrar ediyor.

"Son iki yılda kaç kadınla yattın, Carlo? Benim yattığım yerde kaç kadın yatağını ısıttı? Benim olmam gereken yerde, sanki dünyanmış gibi kaç kadını öptün?" Onun tonuna uyararak soruyorum.

"O..." Ben ona sert bir bakış attığımda sözünü keser.

"Geçmiş konuşmamamız ikimiz için de en iyisi Carlo. Sana, bize inanmak için gerçekten çok uğraşıyorum. Sürekli o güne dönmek hiç yardımcı olmuyor." Diye iç çekiyorum.

"Haklısın. Özür dilerim." Elimi tutar, ağzına götürür ve bileğimin arkasını nazikçe öper.

"Ben de," diye fısıldadım.

"Yarın bir okul bakmak için randevu aldım. Jazzy ile birlikte gelmek ister misin?" diyor, duraksıyor, sonra ekliyor, "Lütfen gelir misin? Okullar hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Hiç iyi değildim, ama sen iyisin."

"Tabii ki gelirim. O biliyor mu?" diye soruyorum.

"Birazdan öğrenecek. Okulu gezdikten sonra ona evi gösterebiliriz diye düşündüm."

"İyi plan," diyorum.

Penthouse'a döndüğümüzde Carlo, Jazzy'yi almaya gider. Ben de bu fırsatı değerlendirip banyoyu hazırlayıp arkadaşlarımı aramaya karar veririm.

Georgia ilk cevap verdi. "Selam, ne yapıyorsun? Küvette misin?"

"Evet."

"Öğlen vakti mi?" Şaşkın bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı.

"Ne kadar kirlendiğimi bilseydin, neden banyo yapmam gerektiğini anlardın." Gülererek cevap verdim.

"Vay canına, merhaba Antonia. Çok güzel görünüyorsun." Jasper Reid'in yüzü ekranı doldurur.

Kamerayı tavana çeviriyorum. O hiçbir şey görmedi. Köpüklerle tamamen kaplıyım. "Jasper," diyorum. "Yapacak başka bir işin yok mu?"

"Yapıyordum, ama sen aradın ve böldün." Sırıttıyor. "Georgia, erkek arkadaşına, banyoda olduğumu bilse

"Lanet olsun. Jasper, telefonumu geri ver. Git bana bir sandviç ya da ."  
Jasper'ın cevabını duymuyorum ama Georgia'nın yüzü tekrar ekrana geliyor. "Kusura bakma. Gitti."

"Jasper Reid ne zamandan beri sandviç yapıyor?" diye gülererek soruyorum.

"Mucizeler her gün olur," diye mırıldanıyor Georgia. "Hadi, tüm pis ayrıntıları anlat bana."

"Bekle, Luna neden cevap vermiyor?" diye soruyorum.

"Ailesini ziyaret edeceğini söyledi," diyor Georgia. "Tamam, Carlo ev almış." Bununla başlıyorum ve sonra  
geri kalanını belirsiz ayrıntılarla anlatmaya devam ediyorum.

"Mutlu görünüyorsun. Mutlu musun?" diye sorar Georgia.

"Öyleyim. Çılgınca, değil mi? Korkuyorum," diye fısıldarım, ama etrafta beni duyacak kimse yok.

"Neden korkuyorsun?" diye soruyor.

"Beni aldattığını düşündüğünde, bu beni mahvetti Georgia. Sen de oradaydın. Bu, kendime olan güvenimi sarsmıştı. Gerçekten sorun bende olduğunu düşünmüştüm. Yeterli olmadığımı. Ya hala yeterli değilsem?"  
diye soruyorum ona.

"Oh, tatlım, sen fazlasıyla yeterlisin ve eğer o bunu göremiyorsa, seni hak etmiyor," diyor.

"Evet. Haklısın," diyorum, ama içimden öyle hissetmiyorum.

## Yirmi Beşinci Bölüm

---



“ Bu, kendi değerimi sorgulamama neden oldu. Gerçekten sorun bende olduğunu düşündüm. Yeterli olmadığımı. Ya hala yeterli değilsem?” Antonia'nın sesi banyo kapısından geliyor. Ama sözleri? Kalbimi bıçak gibi

lanet kalbimi delip geçiyor.

Bunu ona ben yaptım. Kendinden şüphe etmesine neden oldum. Nasıl yapacağımı bilmiyorum, ama bunu düzeltmenin bir yolunu bulmalıyım. Onunla hiçbir ilgisi yoktu. Yaptığım şey. Onu korumak için yaptım. Sonuçta ikimizi de incitmekten başka bir şey başaramadım.

Geçmişe dönüp geçmişi değiştiremem, ama şimdi daha iyi olabilirim. Ona onun yeterli *olduğunu* gösterebilirim. Onun fazlasıyla yeterli olduğunu. O benim için her şey.

Ŗu ana kadar sevdiğim ve seveceğim tek kadın. Bunu ona kanıtlamam gerekiyor. Bir şekilde.

Kapıdan uzaklaşarak Antonia'yı arkadaşıyla konuşmaya bırakıyorum. Zaten Ŗu anda ona ne diyebilirim ki? Uygun kelimeleri bulamıyorum. Ve içimden bir ses, bulsam bile bir işe yaramayacağını söylüyor. Onun benim için ne kadar önemli olduğunu ona göstermeliyim.

Cebimden titreyen telefonumu çıkarınca, ekranda özel dedektifimin adını görüyorum. "Onu buldun mu?" diye soruyorum, ona son verdiğim görevin Jazzy'nin annesini bulmak olduğunu bildiğim halde.

"Buldum," diyor. "Ama yeri hoşuna gitmeyebilir."

"Nerede?"

"Palm Memorial Park. Bir hafta önce yakılmış," diyor. "Mezar numarasını gönderiyorum."

"Öldü mü?" Cevap açık olsa da, netleştirmek için soruyorum.

Kendim için duyduğum rahatlama ve Jazzy için duyduğum üzüntü içimi kaplıyor. O kadının geri gelip kızımı benden almaya çalışmasından endişelenmem gerekmeyeceği için rahatladım. Ama Jazzy'nin bu kadar genç yaşta annesini kaybetmiş olması beni mahvetti.

Bunu ben yaptım. Ben de anne babamı kaybettim. Ve bu hiç de iyi bir şey değildi.

"Evet, üzgünüm. Duymak istediğin şeyin bu olmadığını biliyorum." Telefonun diğer ucundaki ses beni düşüncelerimden çıkarır.

"Teşekkürler." Telefonu kapattım.

Odasında oynarken mutlu görünen Jazzy'yi kontrol ettikten sonra yatak odama geri dönüp yatağa oturuyorum. Kızım annesinin öldüğünü ona nasıl söyleyeceğimi düşünmeye çalışıyorum. Banyo kapısının açılma sesi ellerimden başımı kaldırmamı sağlıyor ve karşımda Antonia'yı görüyorum. Vücuduna sarılmış beyaz bir havlu, omuzlarına sarkan ıslak saçları.

*Siktir, çok güzel.*

"Ne oldu?" diye soruyor, yanıma yaklaşıarak. "Jazzy'nin annesini buldum," diyorum.

"Bu iyi bir şey, değil mi? Onu bulmak istiyordun." "Ölmüş." Diye iç çekiyorum.

"Oh." Antonia bacaklarımın arasına giriyor. Kolları omuzlarımı sarıyor.

"Üzgünüm."

"Ben üzülmedim," itiraf ettim. "Ne?"

"Eğer öldüyse, gelip onu geri almaya çalışamaz," diyorum. "Biliyorum. Böyle düşündüğüm için ben bir pislğim."

"Aptal değilsin. Sadece... Jazzy'ye ne söyleyeceksin?" diye soruyor Antonia.

"Ona gerçeği söylemeliyim. Onu mezara götürmeliyim. Ceset yakıldı. Ama altı yaşındaki kızıma annesinin asla geri gelmeyeceğini nasıl söylerim?"

"Bilmiyorum." Antonia beni daha sıkı sarar. Başım göğüslerine yaslanırken, ellerim bacaklarında dolaşır ve havlunun altına ulaşır.

"Siktir, bu kıcı seviyorum." Kalçalarını avuçlayıp sıkarken dudaklarımla göğüslerinin üstüne küçük öpücükler konduruyorum. "Ve bu memeler."

"Eminim öyledir. Ama şimdi zamanı değil, Carlo." Antonia geri çekilir. "Jazzy nerede?"

"Odasında."

"Gidip giyineceğim. Onunla yalnız konuşmak için dışarı çıkmamı ister misin?" diye teklif eder.

"Neden bunu yapmanı isteyeyim ki?" diye soruyorum ona. "Ona söylediğimde yanında olmanı istiyorum, Antonia. Sana ihtiyacım var."

"Bana ihtiyacın yok, Carlo. Ama istersen kalırım." Dönüp dolaba giriyor.

"Yanılıyorsun, biliyorsun," diye sesleniyorum.

"Ne konuda?"

"Sana ihtiyacım olduğu konusunda. Seni hiç kimseye ihtiyaç duymadığım kadar çok ihtiyacım var, Antonia."

"Mm," diye mırıldanıyor ama başka bir şey söylemiyor. Bana inanmadığını biliyorum. Önemli değil, çünkü ona ciddi olduğumu gösterecek bir yol bulacağım.



Kızımın karşısında oturuyorum, karım yanımda ve söylemem gereken kelimeler aklıma gelmiyor.

"Jazzy, tatlım, annenin hasta olduğunu biliyor muydun?" diye sorar Antonia. Jazzy, Antonia'dan bana bakar ve başını sallar.

"Ben... O vefat etti, tatlım. Çok üzgünüm. Onu araması için birini tutmuştum ve onu bulmuş. Ölmüş," diye olabildiğince nazikçe açıklıyorum.

"Önemli değil, baba. Annemin öleceğini biliyordum. Bu yüzden beni sana getirdi." Jazzy ayağa kalkar ve bana sarılır. "Üzülmene gerek yok. O şimdi cennette. Annem orasının mutlu bir yer olduğunu ve bir gün onu orada göreceğimi söyledi."

Beni teselli etmeye mi çalışıyor? Onu teselli etmesi gereken benim. "Artık annen yok, bu yüzden üzgünüm, tatlım," diyorum. "Sen Mezarlığa gidip onu ziyaret etmek ister misin?"

"Çiçek götürebilir miyiz?" diye sorar Jazzy.

"Ne istersen götürebiliriz," diye cevaplar Antonia.

"Tamam. O papatyaları sever."

"O zaman ona bol bol alalım." Antonia başını sallar.

"Teşekkürler." Jazzy koşarak uzaklaşır, hiç rahatsız görünmüyor.

"Sence o iyi mi?"

"Bence annesinin ölümünü kabullenmek için yeterince zamanı oldu. Ama üzgün olduğunu bilmeni istemediğinden endişeleniyorum," der Antonia. "Gidip onunla konuşmalısın. Üzülmesinin normal olduğunu söyle. Korkması, kızması ya da ne hissediyorsa hissetmesinin normal olduğunu söyle."

"Ben bu iş için uygun değilim." Parmaklarım saçlarımı okşuyor. Kızımın ihtiyacı olan her şey olmak istiyorum. Ama onun kaybettiği tek şey olamam. Onun annesi olamam.

"Carlo, kendini küçümseme. Keşke benim de sana onun kadar şefkatli bir babam olsaydı," diyor Antonia.

Kanepeye yaslanarak dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum. "Teşekkür ederim." Sonra ayağa kalkıp koridora doğru yürüyorum.

Kızımın odasına girdiğimde, onu yerde oturmuş, önünde bir yığın oyuncak bebekle buluyorum. Ama onlarla oynamıyor. Yüzünü siliyor. Gözyaşları. Lanet olası gözyaşları.

"Tatlım?" Onu kollarımın arasına alıyorum. "Her şey yoluna girecek." "Özür dilerim, baba. Ağlamak istemedim," diyor.

"Ağlamak normal. İstedğin kadar ağla," diyorum. Onun gözyaşlarını görmek içimi parçalıyor olsa da. "Üzülme normal."

"Annem seninle birlikte olduğum için mutlu olmam gerektiğini söyledi. Ve ben mutluyum. Ama onu özlüyorum."

"Biliyorum. Sorun değil, Jazzy. Bana karşı rol yapmana gerek yok. Ne hissediyorsan bana söylemeni istiyorum. Ben hiçbir yere gitmiyorum," diye onu teselli ettim.

"Söz?" diye sordu.

"Söz."

"Şimdi onu ziyarete gidebilir miyiz? Annemin Antonia ile tanışmasını istiyorum. Onu seveceğini düşünüyorum. O hiç de kötü bir üvey anne değil." Jazzy gözleri yaşlı bir şekilde bana bakar ve ben başımı sallar.

"Tabii ki gidebiliriz."



Çiçekçide durup stoklarındaki tüm papatyaları satın aldıktan sonra, mezarlığın ortasında küçük, sade bir plaketin önünde duruyoruz. Plaketi değiştirmem gerektiğini aklımda not ediyorum. Penelope'nin daha güzel bir anıtı olmalı.

"Anne, sorun yok. Haklıydın. Babam iyi biri ve bana çok iyi bakıyor."

Jazzy'nin sözleri, Wendy'nin kızıma benim hakkımda ne anlattığını merak etmeme neden oldu. Bunca yıldır çocuğu benden uzak tutmasının bir nedeni vardı, onu bana bırakmasının *tek nedeni* ise çaresizlikti. Kızını en az kendisi kadar sevecek birinin çıkmasını umut ediyordu.

"Antonia da çok iyi bir kız. Sanırım biz iyi olacağız. Belki bir gün bir erkek ya da kız kardeşim olur."

Antonia'ya bakıyorum ve genişlemiş gözlerini fark ediyorum. Henüz çocuk sahibi olmaya hazır değil ve onu aceleye getirmeyeceğim. Ama hamile kalırsa, buna karşı çıkmayacağım.

"Ve anne, okula geri dönmek zorunda kalmadım," diye fısıldadı Jazzy.

Bu konuda gerçekten çalışmam gerek. "Aslında Wendy, yarın çok güzel bir okula bakacağız," diyorum, kadın nerede olursa olsun beni duyabilir diye.

"Gidiyoruz mu?" Jazzy bana bakarak sorar. "Wendy kim?"

"Evet." Başıımı sallarım. "O, annenin adının eski haliydi."

"Tamam. Anne, umarım artık acı çekmiyoursundur ve seni seviyorum." Jazzy eğilip mezar taşına öpücük kondurur. "Yıldızlara ve geriye milyonlarca öpücük," der.

"Arabada buluşuruz. Jazzy ile kız kıza konuşmak istiyorum," Antonia kızımın elini tutarken bana söyler.

Onların uzaklaşmasını izledim. Yalnız kalmaya ihtiyacım olduğunu biliyordu. Karımın beni bu kadar derinden tanıması korkutucu.

"Wendy... ya da, ah, Penelope, sanırım. Neyle hitap etmemi istersen... Keşke daha önce söyleseydin. Sana yardım edebilirdim." İç çekiyorum. "Orada olamadığım ve bunu tek başına yapmak zorunda kaldığın için üzgünüm. Bu arada, iyi iş çıkardın. Jazzy harika bir çocuk." Etrafıma bakıyorum. Oyulmuş bir taş parçasına konuşuyormuşum gibi hissediyorum, ama işte buradayım. "Ona çok iyi bakacağım. Endişelenmene gerek yok. O iyi olacak. İkimiz için de onu yeterince seveceğim."

Arabaya geri dönerken omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi hissettim. Kendim için ne kadar kapanmaya ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. Jazzy için o kadını aradığımı sanıyordum. Elbette cevaplar istiyordum, artık asla alamayacağım cevaplar. Ama bununla sorunum yok. Kızım var. Karım var. Dünyada ihtiyacım olan veya istediğim başka bir şey yok.

## Yirmi Altıncı Bölüm

---



**C** Carlo bana çok yapıştı. Yani, ben hareket edersem o da yaklaşıyor. Kalkıp mutfağa bir şey almaya gidersem peşimden geliyor. Bu garip ve biraz endişe verici. Dün gecedan beri böyle.

Jazzy'yi annesinin mezarına götürdükten sonra eve dönüp pizza sipariş ettik. Televizyonu açıp bir film izledik. Ama Carlo yine bütün sabah ortalıkta dolanıp duruyordu.

"Ne oluyor?" diye sordum.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bana gölgem gibi yapışmışsın Carlo. Etrafımda dolanıp duruyorsun. Neden?"

"Çünkü yanında olmak istiyorum. Sen benim karımsın Antonia ve seninle birlikte olmayı çok seviyorum. Yani, etrafında dolanıyorsam, senden uzak olmak istemediğim içindir," diyor.

"Bu... çok tatlı. Sanırım. Ama senin de sürekli söylediğin gibi, ben senin karınım. Hiçbir yere gitmiyorum. Etrafımda dolanmana gerek yok."

Carlo'nun gülümsemesi genişler. "Peki, Bayan Bianchi, benim gölgeniz olmaya alışın, çünkü size yakın olmayı seviyorum." Kolunu sırtına dolayarak beni göğsüne çekiyor. Ona yakın olmaktan hoşlanmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum.

"Yakın olman umurumda değil, tabii bunu yapmak istediğin için yapıyorsan, mecbur olduğun için değil."

"İnan bana, nerede olursan ol, senin yanında olmak istiyorum, Antonia." Dudaklarını dudaklarıma bastırır.

"İğrenç, Antonia, erkeklerin mikropları vardır. Tío E, erkekleri öpersen hasta olursun demişti ve Louie amca da erkeklerin iğrenç olduğunu söylemişti," diyor Jazzy, gülümsemesi hızla kaybolmadan önce. "Hasta olmayacaksın, değil mi?"

"Hayır, tatlım, sanmıyorum. Amcaların aptal," diyorum ona ve Carlo'ya dönerek ekliyorum. "Ve onların onunla bu kadar çok vakit geçirmesine izin verme."

"Neden? Onlar haklı. Erkekler iğrenç, Jazzy. Onlardan uzak durman en iyisi," diye ekledi Carlo.

Gözlerimi devirdim. "Onları dinleme. Erkekler *o kadar da iğrenç* değildir. Sadece birazcık." Güldüm. "Hadi, okulu gezmeye hazır mısın?"

"Mm, sanırım." Jazzy başını sallar. "Ama ya kötü davranırlarsa?"

"O zaman ağzına yumruk atıp susturursun," Carlo ona ona.

"Hayır, eve gelip babana ya da bana söyle, biz hallederiz hallederiz. Kimsenin sana bir daha kötü davranmasına izin vermeyeceğime söz veriyorum." Elimi uzattım ve Jazzy elini elime koydu.

Genelde şiddet eğilimli biri değilim. Ama bu tatlı, masum küçük kız söz konusu olduğunda, onu incitmekten korumak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım. Bunun için bir grup sümüklü çocukla karşı karşıya gelmem gerekse bile.



Jazzy'nin çok sevdiği okulu gezdikten sonra, Carlo'nun satın aldığı evi gösterdik ve kendi yatak odasını seçmesine izin verdik. Ana odanın hemen yanındaki odayı seçti ve Carlo'nun rahatladığını anlayabildim. Onu yakınında görmekten hoşlanıyor. Ne zaman taşınacağımızı sordu ve önce evin döşenmesi gerektiğini açıkladık. Hemen konuyu değiştirip dondurma yemek istediğini söyledi. Biz de ona dondurma almak için penthouse'a geri döndük.

Şu anda durumumuz bu. Carlo ve ben. Mutfaktayız. Jazzy oturma odasında oynuyor. Gölgem hala yanımdan ayrılmadı. Çok dikkatli davranıyor. Kesinlikle bir şey var. Ne olduğunu bilmiyorum.

"Akşam yemeği yapalım. Arkadaşlarıyla birlikte," diyorum ona. "Henüz onları davet etmedik."

"Sadece sen ve Jazzy ile akşam yemeği yemeyi tercih ederim," diye mırıldanıyor Carlo.

Gülümsemem kaybolur. "Arkadaşlarını ağırlamak istemiyor musun? Her şeyi kendim yapmak zorunda değilim. Catering hizmeti falan alabilirsin."

"Neden seni ağırlamak istemeyeyim ki Antonia? Arkadaşlarımdan dikkatini dağıtmasını istemiyorum, çünkü tüm dikkatini bana istiyorum," diyor.

"Tamam, özür dilerim. Aptalca bir fikirdi." Omuz silkiyorum. Onun sadece dikkatimi çekmek istediğine inanmıyorum. Şüphe yine zihnimin derinliklerine sızıyor.

*Ben yetersizim.*

"Aptalca değil," diyor Carlo, telefonunu çıkarırken. Ekranı birkaç kez dokunduktan sonra telefonu kulağına götürüyor. "Louie, karım bu akşam bizim evde akşam yemeği veriyor. Charlotte da davetli, sen de onun eşlikçisi olarak gelebilirsin," diyor, telefonu kapatıp tekrar arıyor. "Sammie, akşam yemeği, bizim ev, bu akşam. Karım ev sahipliği yapıyor. Geç kalma." Daha fazla açıklama yapmadan Carlo telefonu kapatıp bana döndü. "Buraya gelecekler."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Bu gece demek istemedim! Aman Tanrım, onlara ne ikram edeceğiz? Kahretsin. Ne yapacağım?" Dolapları karıştırmaya başladım. Yemek yapmayı pek bilmiyorum. Ben tam anlamıyla gümüş kaşıkla doğmuşum.

Mutfakta parmağımı bile kıpırdatmam gerekmedi. Babam beni bir eş olarak yetiştirdi, elbette. Ama bir mafya eşi olarak, ev hanımı olarak değil.

"Sakin ol. Aşağıdaki restoranlardan birini ara, şef bizim için bir şeyler hazırlar. İsteddiğini seç," diyor Carlo.

"Tamam, yapabilirim." Başımı sallıyorum. "Gümüş çatal bıçak var mı Carlo?" Çekmeceleri açıp kapatmaya başlarken mutfağa tekrar bakıyorum.

"Muhtemelen aradığın türden değil." O gülüyor.

"Komik değil," diyorum.

Tezgahın üstünden telefonumu alıp arkadaşlarımı arıyorum ve birinin cevap vermesini bekliyorum.

"N'aber, yakışıklı?" Georgia diyor.

"Hiçbir şey, sorun da bu. Acil yardım lazım. Luna'yla birlikte Aces'e gelmelisiniz. Akşam yemeği partisi veriyorum ve her şeyin mükemmel olması lazım. Tabii ki siz de geliyorsunuz," diyorum.

"Oh, eğlenceli. Geliyorum. Yirmi dakika sonra oradayım. Bir şeyi bitirmem lazım," diyor.

"Bu arada, o bir şey benim. Bu, iki gün içinde ikinci kez beni engelliyorsun, Antonia," diye Jasper araya girer.

Carlo kaşlarını kaldırarak bana bakar. "O da kim lan?" diye homurdanır.

"Gitmeliyim Georgia. Playboy'u öğrenci yurdunda bırak," diyorum ona. Luna neden cevap vermedi bilmiyorum ama Georgia onu bulup buraya getireceğinden eminim.



Tahmin ettiğim gibi, kırk beş dakika sonra Georgia, Luna'yı da yanında getirerek lobide belirir. "Aman Tanrım, geldiğin için çok teşekkür ederim. Ne yapıyorum ben? Neden bana bunu yapmama izin verdin?" Carlo'ya dönerim.

"Sen istedin," diyor. "Ama yapmak zorunda değiliz. Herkesi arayıp siktir etmelerini söyleyebilirim."

"Hayır, yapamazsın. Benim başa çıkamadığımı düşünecekler," diye inlerim.

"Kimse ne düşünür ki?" Carlo kolunu omuzlarıma doladı. "Sadece bir akşam yemeği, bebeğim. Fazla düşünüyorsun."

"Senin için kolay," diye mırıldanıyorum.

"Tamam, nefes al ve ver. Ne yapmamızı istiyorsun?" Luna sordu.

"Yemek takımı, çatal bıçak takımı ve bardaklar lazım."

"Anladım. Ben çıkıyorum. Bütçe var mı?" Carlo'ya bakarak bana dönüyor.

"Bütçe yok. Ne isterse al," der Carlo. Cebinden cüzdanını çıkarır ve kadına parlak siyah bir kart uzatır.

"Oh, ne şık, beğendim." Plastik kartı parmakları arasında çevirir.

"Teşekkürler. Şık bir şey al, çok abartılı olmasın. Ama çok ucuz da olmasın. İnsanların para sorunumuz olduğunu düşünmesini istemiyoruz," diyorum ona.

"Evet, kimse öyle düşünmez." Georgia gülüyor.

"Hey!" Jazzy koridordan koşarak gelir. "Baba, parti mi veriyoruz?"

"Evet, tatlım," Carlo ona cevap verdi.

"Georgia ve bana menü seçmemizde yardım eder misin?" diye soruyorum.

"Tamam. Dondurma ve krep olabilir mi?" Jazzy umutla cevaplar. "Ne istersen alabilirsin." Ona başımı sallayarak cevap verdikten sonra Carlo'ya yöneltiyorum. "Onu aşağıya indirip şefe konuşacağım." "Ben de sizinle geliyorum. Ofiste almam gereken birkaç şey var."

Asansörün düğmesine basar ve hepimiz içeri gireriz.

Luna alışveriş merkezine doğru gider. Georgia, Jazzy ve ben restorana, Carlo da ofisine gider.

O hissi bilir misiniz? Ensenizdeki tüylerin diken diken olduğu hissi? İzlendiğinizi hissetmek?

Asansörden indiğim anda anladım. Ama etrafa bakındığımda kimse bize bakmıyor. Burada güvendeyiz. Carlo, güvende olmasak bizi yalnız bırakmazdı. Her yerde adamları var.

Endişemi üzerinden atmaya çalışıyorum ama şefe yarım saat ayırıp akşam yemeği için yemekleri seçtikten sonra bile, izlendiğimi hissetmekten kendimi alamıyorum.

Carlo'ya Georgia ve Jazzy'yi yukarıya götüreceğimi mesaj atıyorum. On dakika sonra yukarıda olacağını yazıyor. Telefonumu cebime koyup asansör düğmesine basıyorum.

"Onun sana aşık olduğunu biliyorsun," diye fısıldadı Georgia.

"Kim?"

"Carlo." Sırılarak gülümsüyor. "Sana aşık olmuş, tatlım."

"Durumu en iyi şekilde değerlendiriyor," diyorum ona.

"Babam seni çok sevdiğini söyledi, Antonia. Ve bir zamanlar sana kötü bir şey yaptığını, ama şimdi onu affettiğini ve sonsuza kadar mutlu yaşayacağınızı söyledi. Prenses ve prens gibi," diye ekledi Jazzy.

"Haklısın. Kendi küçük *Prenses Jasmine'imizle* sonsuza kadar mutlu yaşayacağız." Bekleyen asansöre girerken parmaklarım saçlarını okşuyor.

## Yirmi Yedinci Bölüm

---



Antonia'nın bu akşam yemeği partisini neden yapmak istediğini merak ediyorum, sonuçta tek yaptığı kendini strese sokmak. Neden açıkça hoşlanmadığın bir şeyi yaparsın ki?

Ona yardım etmeye çalıştım. Ama ne zaman yardım teklif etsem, bana hayal kırıklığıyla bakıyor. Sanki ona işe yaramaz olduğunu ve hiçbir şey yapamadığını söylemişim gibi. Onu kendinden şüphe ettirmeden ona yardım edemediğim için kendimi çok kötü hissediyorum.

Bu şüpheyi ona benim verdim. Her şeyi mahvettiğimi biliyorum ve bunun ne kadar büyük bir hata olduğunu şimdi anlıyorum. Yıllardır onu uzaktan izledim

ve iyi gidiyor gibi görünüyordu. Daha dikkatli bakmalıyım. Yaptığımı geri alamam. Sadece nasıl düzeltereğimi bulmam lazım.

Belki Charlotte'a sormalıyım? O bu tür şeyleri duygusal olarak kaldıracabilecek gibi görünüyor. Erkeklerle soramam. Kendi duygularını bile anlayamıyorlar, başkalarınınkini anlamaları imkansız.

"Bebeğim, bu harika görünüyor," diyorum, abartılı yemek masasını işaret ederek.

"Emin misin?" diye soruyor Antonia, alt dudaklarını ısırarak.

"Hayatımda daha güzel bir masa görmedim," diyorum. "Ama bir şekilde daha iyi hale getirilebilir."

"Nasıl? Neyi kaçırdım?"

"Sen, üstüne çıplak uzan." Sırıttım.

"Kartlarını doğru oynarsan, bu olabilir," diyor ve benim sikim anında sertleşiyor.

"Bilmiyor musun? Kart oyunlarında asla kaybetmem." Onu Jazzy'nin odasına kadar takip ediyorum.

"Hey, tatlım, benim yardımcı sunucum olmaya hazır mısın?" Antonia, büyük kabarık açık mavi bir elbise giyen kızıma soruyor.

"Bak baba, ben Sindirella," diyor Jazzy. "Ve cam ayakkabılarım da var."

"Harika. Ama o ayakkabıları kaybetme. Kapıyı arayan prensler olsun istemem," diyorum ona. "Eğer gelirlerse hepsini vurmak zorunda kalırım." Son cümleyi sadece Antonia duyacak şekilde fısıldıyorum. "Bu arada ikiniz de çok güzelsiniz. İki güzel kızım olduğu için nasıl bu kadar şanslı oldum?"

"Baba, Antonia bir hanımefendi. Kız değil," diye Jazzy beni düzeltir.

"Haklısın. O bir hanımefendi, benim hanımefendim, bu yüzden bunu yapabilirim." Kolumu Antonia'nın beline dolayarak onu geriye doğru eğip dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırıyorum. Jazzy çığlık atıyor ve sonra gülüyor. Onun kahkahasını duymayı seviyorum. Bu, daha önce hiç yaşamadığım bir mutluluk.

Antonia'yı ayağa kaldırdığımda yüzünde kocaman bir gülümseme var. "Tamam, hadi yapalım. İlk Bianchi akşam yemeği partisi."

"Artık adım Jasmine Bianchi mi olacak?" diye sorar Jazzy ve ben duraksarım. *Neden bunu düşünemedim ki?*

"Öyle," diyorum.

"Seçmesine izin vermelisin Carlo. Ya da en azından annenin adını ve senin adını birleştir," diye fısıldıyor Antonia.

*Haklı.*

"Sen olmasan ne yapardım bilmiyorum," diyorum karıma, sonra kızıma dönerek. "Bunu sonra konuşuruz, Jazzy. Adın ne olmasını istersen o olur." Aslında, avukatıma adının sonuna Bianchi'yi eklemesini söyleyeceğim.

Asansör kapısının açılma sesini duyan Antonia'nın gözleri fal taşı gibi açılır. "Başarabilirsin," diye onu cesaretlendiririm.

"Yapamayacağın hiçbir şey yok."

"Sarışın olamam. Bir kez denedim. Hiç yakışmadı," diye mırıldanarak dışarı çıkar ve ben sözlerinin gizli anlamını anlarım. Yıllardır ona sarışınları tercih ettiğimi düşündürdüğüm için, sarışınları sevdiğimi sanıyor. Kendime bunun zaman alacağını, ama başaracağımızı söyleyip duruyorum.

Louie ve Charlotte ilk gelenler. Hiç şaşırmadım. Louie dakikliğe çok önem verir.

"Merhaba, geldiğiniz için teşekkürler." Onunla tokalaşıp Charlotte'a sarılırım ve yanağına öperim. Ama Louie onu benden uzaklaştırır.

"İçeri gelin. Bir şey içmek ister misiniz? Ne istersiniz?" diye soruyor

Antonia. "Viski?" diye soruyor Louie.

"Tabii, elbette." Antonia başını sallar. "Charlotte?"

"Ah, su lütfen," der Louie'ye bakarak. "İyi misin?" diye sorarım Charlotte'a.

"İyiyim. Neden iyi olmayayım ki?" diye karşılık verir.

"Sebebi yok." Omuz silkiyorum. Bolca şarap varken su içmesi ona göre bir şey değil. "İçeri gelin, oturun." Onları yemek odasına götürüyorum.

Biz uzaklaşırken asansör kapıları açılır. Geri dönüp Sammie'yi görürüm. Yalnız değildir. Lailani'yi de getirmiştir. Ona sessizce soru sorar gibi kaşlarını kaldırırım, o da başını sallar.

*Hadi oradan.* Eğer birlikte değillerse, neden onu bu tür yerlere getirip duruyor?

"Jazzy, herkesi yemek odasına götür. Ben Antonia'ya yardım edeceğim," diyorum kızıma.

"Tamam, akşam yemeğine yardım ettim, Louie amca, beğenmelisin," diyor.

Başka ne söyleneceğini duymak için kalmıyorum. Antonia'yı mutfakta buluyorum. "Hey, Sammie Lailani'yle geldi. Geleceğini biliyor muydun? Mutfığa ekstra tabak istesem?"

"Onu ben davet ettim," diye cevaplar Antonia. "Jazzy onu burada görmek istedi. Umarım sorun olmaz."

"Burası senin evin. İsteddiğini davet edebilirsin, bebeğim."

"Bunu söylediğine sevindim, çünkü Profesör George yarın özel ders için uğrayacak," derken birkaç bardak viski doldurur.

*Özel ders mi?*

"Harika, ders planımı hazırlayayım. Okuduğum ortaçağ işkence tekniklerini birine öğretmek için can atıyordum. Pratik bir ders olacak." Sırıttım.

"Şaka yapıyordum, profesörlerimi öldüremezsin," diye Antonia sinirlenir. "Aslında öldürebilirim. Ama çok nazıkçe istediğin için öldürmeyeceğim. Tabii o bana bir neden vermedikçe." İçki tepsisini alıyorum. "Seni seviyorum. Bu akşam yemeği, ne kadar stresli olursan ol, her şey yoluna girecek."

"Sadece mükemmel olmasını istiyorum. Seni utandırmak istemiyorum," diyor. "Antonia, sen bana verilen en büyük hediyelerden birisin. seni karım olarak görmek bir onur. Senden asla utanmam."

"Teşekkür ederim. Bunun *seninle* ilgili değil, *benim* sorunum olduğunu biliyorum. Sadece... Bilmiyorum... Özgüvenim sarsıldı ve bazen bundan kurtulmak zor," diye açıklıyor.

"Bu benim sorunum. Benim hatam. Bunu sana ben yaptım. Ve özür dilerim. Gerçekten özür dilerim. Ne zaman bir şeyden şüphe duyarsan, sor Antonia. Sana bir daha asla yalan söylemeyeceğim. Söz veriyorum."

"Tamam."

"Şimdi, Vegas'ın gördüğü en muhteşem akşam yemeği partisini vermeye hazır mısın?" diye soruyorum ona.

"Hazırım." Gülümsüyor. "Charlotte, Evie'nin şehirde olduğunu söyledi. Onu da davet ettim. Charlotte ve Louie ile birlikte gelir diye düşünmüştüm ama."

"Fazladan bir yer ayarlamamız gerekecek." Evie buraya gelirse, Emmanuel'in de çok uzaklarda olmayacağını bildiğim için içimden inlerim.

"Neden?"

"Güven bana. Göreceksin."

Yemek odasına çıktığımızda, Jazzy herkese yeni okulunu ve üniforma giydiğini anlatıyor.

"Kız okulu mu?" diye sordu Louie.

"O ne demek?" Jazzy'nin sorduğunu duydum.

"Orada erkekler okunamaz demek," diye cevapladı Louie.

"Hayır, erkekler de vardı. Ama sorun değil. Antonia erkeklerin mikroplu olmadığını söyledi," diye açıklıyor Jazzy.

"Antonia mı söyledi?" Louie karıma bakıyor.

"Louie, kızım saçmalamayı kes." İçecek tepsisini masanın üzerine koyuyorum. Tepsi neredeyse dolmuş. Antonia'nın arkadaşları Luna ve Georgia masanın bir ucunda oturmuş, Charlotte ve Lailani ile konuşuyorlar.

"Saçmalık değil. Erkeklerin mikropları var. Ama endişelenmene gerek yok prenses, çünkü benim silahlarım var." Louie gülümsüyor. "Sana yaklaşan her erkek önce beni geçmek zorunda."

"Charlotte, şuna kendi çocuğunu ver artık, lütfen," diye inlerim.

"Tabii, hemen hallederim." Charlotte bana gözlerini devirir.

"Bunu yapmaya karşı değilim," diyor Louie. "Jazzy'nin biraz kuzenlere ihtiyacı var."

"Bana da olur," diye kızım da onayladı.

"Evie gelmeyecek mi?" diye sorar Antonia, Charlotte'a.

"Yakında gelir. Biz çıkarken mağazasını bakacağı kızla telefonda konuşuyordu." Charlotte bunu söylerken asansör kapısı açılır.

"Ben gidip onu çağırayım," diyorum Antonia'ya. "Sen otur."

"Teşekkürler." Antonia, Jazzy'nin yanına otururken ben fuayeye çıkıyorum. "Selam. Yalnız mısınız?" Evie'nin bana doğru yürüdüğünü görünce soruyorum. "Ah, evet, neden yalnız olmayayım ki?" diye cevaplıyor.

"Önemli değil." Sırıttım. Beş dakika bekledim.

Telefonumu çıkarıp Sammie ve Louie'ye mesaj attım.

BEN

E'nin beş dakika içinde geleceğine on bin dolar bahse girerim.

SAMMIE:

Ben üç derim.

LOUIE:

On.

Telefonumu cebime koyarken gülümser ve Charlotte'un arkadaşını masaya götürürüm. Bir çalışan Evie'nin yanına ekstra bir yer hazırlıyor.

"Başka biri mi bekliyorsunuz?" diye soruyor Georgia, Antonia'ya.

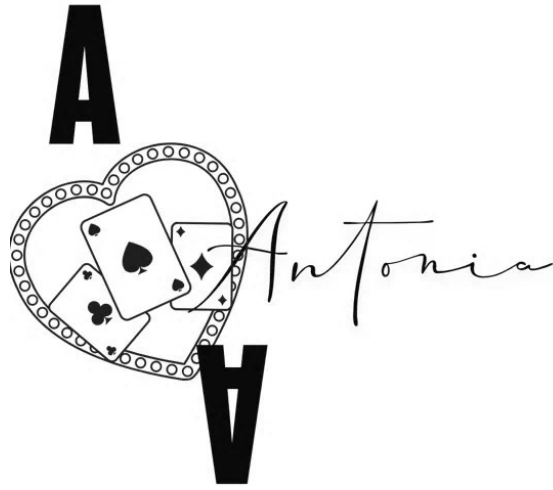
"Kesinlikle," diye onun yerine cevap veriyorum. "Kim aç? Ben açlıktan ölüyorum, karım ve kızımın hazırladığı bu masa ne kadar muhteşem?"

"Gerçekten harika görünüyor," diyor Charlotte.

"Teşekkürler. Çok yardım aldım," diyor Antonia, yanakları kızararak.

## Yirmi Sekizinci Bölüm

---



**T** Garsonlar ilk yemeği servis etmeye başlar. Ben güvenli bir seçenek olan sebze çorbasını seçtim. Carlo'nun tabağını önüne koyduklarında, kaseye baktım. Sebze çorbası değildi. Bir tür çorbası gibi ama rengi farklı. "Bu nedir?" diye garsona soruyorum.

"Şef, Bay Bianchi'ye havuç ve hindistancevizi seçeneğini getirin dedi," diyor adam.

"Ben öyle sipariş etmedim." Carlo'ya döndüm. "Değiştirebiliriz." Kaseleri değiştirdim. "Hindistan cevizi sevmediğini biliyorum."

O cevap veremeden, lobiden ağır ayak sesleri duyulur. Carlo'ya bakarım, o da saatine bakar. "Siktir," der fısıltıyla.

"Ödeyin, pislikler. Her biriniz on bin dolar." Louie, Sammie'den Carlo'ya doğru işaret eder.

"Neye bahse girdin?" Charlotte kocasına sorar.

"Emmanuel'in gelmesi ne kadar sürer diye," der. Ve tabii ki, tam da o anda kapıdan içeri giren kişi Emmanuel'dir.

"Davet için teşekkürler," der Emmanuel Carlo'ya.

"Postada kaybolur umuyordum," diye mırıldanır.

"Tío E! Bil bakalım ne oldu? Bil bakalım ne oldu?" Jazzy koltuğunda zıplayarak sevinçle bağırır.

"Ne, prenses?"

"Yeni bir okula gideceğim ve babam bize yeni bir ev aldı. Ayrıca bir erkek ya da kız kardeşim olacak," diyor yüksek sesle.

Şarap kadehimi boğazıma geçiriyorum. "Yakında olmaz," öksürük krizimden kurtulup zar zor çıkabiliyorum.

"İyi misin?" Carlo sırtımı okşayarak sorar. "Uh-huh."

Başımı sallarım.

"Ve Louie amcamdan kuzenlerim geliyor," diye ekledi Jazzy.

"Görünüşe göre herkes meşgul," diyor Emmanuel, karşımda ve Evie'nin yanında, tek boş yere otururken.

Kaşığımı alıp bir kaşık çorbayı ağzıma götürdüm. Düşündüğüm kadar kötü değildi. Carlo hindistan cevizini sevmez, ama ben havucu sevmem. Ona bunu yaptırmaktansa, korkunç bir başlangıç yemeği çekmeyi tercih ederim.

"Şehre geri taşıyor musun?" Sammie Emmanuel'e sorar.

"Olabilir." Emmanuel omuz silkiyor. "Beni buraya çeken bir şey olursa." Bunu söylerken, onu görmezden gelmeye çalışan Evie'ye bakıyor. Bu kolay bir iş değil. Emmanuel'in bakışları insanı kendine çekiyor.

*Ona çekici bulduğumdan değil. Daha çok, bakmazsam boğazımı kesmek için bıçağı eline aldığı anda kaçırabilirim diye bakıyorum.*

"Çorbada ne var, Antonia?" Emmanuel bana sert bir bakış attı. "Sebze," diye cevap verdim.

"Sebze sevmez misin?" diye sorar, turuncu renkli kaseye bakarak.

"Carlo'ya havuç ve hindistancevizi getirdiler. Ben değiştirdim." Gülümserim. "Carlo hindistancevizi sevmez."

"Ben de sebzeleri pek sevmem." Cevap vermemi beklemeden Emmanuel kâsemi alır ve kendi kâsesiyle değiştirir.

"Ah, ben biraz yedim," diyorum. "Ne kadar?"

"Birazcık." Omuz silkiyorum.

"Önemli değil. Ben kendime bir içecek alacağım. Louie, mutfak nerede?" Emmanuel ayağa kalkar ve çorba kasesini de alır.

Carlo'ya bakıyorum, o da arkadaşlarına bakıyor. "Ne oluyor?" diye soruyorum.

"Hiçbir şey." Carlo eğilip alnımın kenarına bir öpücük kondurdu. "Hemen dönerim." Sonra ayağa kalkıp diğerlerinin peşinden ıktı.

Masada tek erkek Sammie kalır. "Bir fikrin var mı?" diye ısrarla sorarım.

"Hayır, ama bu çorba gerçekten çok lezzetli, Antonia," der ve rahat bir gülümsemeyle.

Emmanuel'de kesinlikle bir şeyler dönüyor. Ne olduğunu bilmiyorum.

"Tamam, bunu düşünen tek kişi ben olamam," Luna öfkeyle söylüyor.

"Neyi düşününüz?"

"O orba zehirliydi," diyor. "Kimse film izlemiyor mu?" "Ben yedim. Bir şeyim yok." Kafamı sallıyorum. *Zehirli değildi.*

"Emin misin?" diye soruyor bana. "Bence doktora gitsek iyi olur."

Jazzy bacağıma yapışır, minik parmakları derime batar. Ona bakarım. Yüzü solgun. "Ne oldu tatlım?"

"Ölecek misin? Bir anne daha cennete gitmesini istemiyorum." Ağlamaya başlar.

Luna'ya sert bir bakış atıp sandalyemi geri çekiyor. Jazzy'yi kucağıma alıp oturuyorum. "Ben iyiyim. Yakında cennete gitmeyeceğim," diyorum ve yanaklarını silerek.

"Princesa, bu gözyaşları kimin?" Emmanuel'in sesi soğuk. Omurgamdan bir ürperti geçer.

"O iyi," diyorum ona.

"Sana sormadım. Jazzy, ne oldu?" diye homurdanıyor.

"Antonia ölecek mi, Tío E?" diye hıçkırarak soruyor Jazzy. "Onun da annem gibi ölmesini istemiyorum. Onu bir daha göremeyeceğim."

Bu küçük kız için kalbim parçalanıyor. Bir anda yabancıların olduğu bir ailenin içine atılmış. Bunun onun için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum. "Küçük hanımlar tuvaletine gidip yüzünü yıkayalım mı?" diye soruyorum ona.

Kafasını sallıyor. İkimiz de masadan kalkıyoruz ve Jazzy elimi tutarken onu yemek odasından çıkarıp yatak odasına, oradan da banyosuna götürüyorum.

"Üzgün ya da korkmuş olman normal, biliyorsun," diyorum ona.

"Annem bana cesur olmam gerektiğini söyledi. Babamı çok rahatsız etmemem ve ona sinir olmamam gerektiğini söyledi," diye açıklıyor.

"Bence annen senin için endişeleniyordu ve senin güvende olmanı istiyordu. Sen güvendesin. Burada babanla çok güvendesin Jazzy ve yaptığın hiçbir şey onu rahatsız etmez. Sadece kendin olman yeterli." Bir havlu alıp soğuk suyla ıslatıp sıkarak küçük yanaklarını tekrar siliyorum.

"Ama o beni terk edebilir," diye fısıldıyor.

"Bu asla olmaz."

"Nasıl biliyorsun?" diye sordu bana.

"Çünkü ben asla izin vermeyeceğim. Ve baban seni çok seviyor. Biliyorsun, eğer daha önce nerede olduğunu bilseydi, seni ziyarete gelirdi ama seni bulamadı," diyorum ona.

"Biliyorum," diyor.

"Çok cesursun. Keşke ben de senin kadar cesur olabilsem."

"Cesaretimi paylaşmak ister misin, Antonia?"

"İstiyorum. Geri dönmeye hazır mısın?" Ayağa kalkıp Jazzy'ye elimi uzattım.

"Evet." Başını sallıyor. "Üvey annem olduğun ve kötü olmadığın için teşekkür ederim."

Gülüyorum ve onu banyodan dışarı çıkarıyorum. Carlo'yu yatak odasında buluyoruz. "Her şey yolunda mı?" Carlo, benden Jazzy'ye bakıyor.

"Tamam. Sadece kız işleri." Jazzy'ye gülümserim.

"İkinizin sır paylaşması sorun olacak." Kolunu bize doğru uzatır.

"Alışsan iyi olur," diyorum ona.

Yemek masasına döndüğümüzde tabakların boş olduğunu görüyorum.

"Mutfakta bir sorun çıktı. Pizza sipariş ettim. Yakında gelir," diyor Carlo.

Odaya bakıyorum. "Aman Tanrım, çok üzüldüm! Ne oldu?"

"Aşçı kaza yaptı, parmağını kesti ve yemeğin içine kanı aktı," diyor. "Ama herkes pizza sever."

"Ben de pizza severim!" Jazzy heyecanla araya girer.

"Sadece canavarlar ve uzaylılar pizza sevmez, Jazz," der Sammie ona.



Gece tamamen felaket geçmedi. Herkes pizza yedi, sohbet etti ve güldü. Yine de herkes gittikten sonra rahatladım. Gecenin sonlarına doğru başım ağrımaya başladı. Carlo'ya Jazzy'yi yatırırken ben duş alacağımı söyledim. Yirmi dakikadır burada oturuyorum, midem bulanıyor. Kendimi güçsüz hissediyorum. Sanki ayağa kalkmaya çalışsam, başaramayacağım gibi.

Kalkmam lazım. Kalkmam lazım.

Uzanıp musluğu kapatarak suyun akışını durdurdum. Sonra kapı koluna tutunarak titrek bacaklarımla ayağa kalktım. Üzerime bir havlu sardım ve midemdeki içeriğin geri çıkmaya karar vermeden tuvaletin yanına dizlerimin üzerine çöktüm.

Kapı açılır ama ben bakmıyorum. Bakamıyorum.

"Kahretsin. Bebeğim?" Carlo yanıma çöküyor. Elleri yüzüme konuyor. "Ne zamandır miden bulanıyor?"

"Az önce başladı," diyorum ve tuvalete doğru eğiliyorum.

"Siktir. Sorun yok. İyileşeceksin," diyor ve telefonuna bağırmaya başlıyor. "Louie, doktora ihtiyacım var. Kızım hasta, kusuyor ve ateşi var. O çorbada ne vardı öğren!"

"Ne?" Hala üzerimde olan havluyla ağzımı silirim.

"Çorbada.

"Çorba. Bir kaşık yedin. Bilmeliydim. Çok üzgünüm,"

"Ne?" diye tekrarlıyorum.

"Ne?" diye tekrarlıyorum.

"Çorba zehirliydi galiba. Ama bir şey olmayacak. Doktor yolda. İyileşeceksin," diye tekrarlar.

"Kendimi iyi hissetmiyorum, Carlo." Kendi ağırlığımı taşıyamıyorum ve onun vücuduna yaslanıyorum.

"Ben buradayım. Seni seviyorum, Antonia. Lütfen, sakın pes etme. Beni terk etme," diye fısıldayarak kollarını belime doladı ve kendimi havaya kaldırıldığını hissettim.

Gözlerim ağırlaşıyor ve uykuya teslim oluyorum.

## Yirmi Dokuzuncu Bölüm

---



**S** Bunun bedelini biri ödeyecek. Beni zehirlemeye çalışan ve bunun sonucunda karımı da zehirleyen her kim ise, benim işim bittiğinde hızlı bir ölüm dilemeye başlayacak.

Antonia'yı yatağa yatırıp yanına oturdum. Bayılmıştı. Nabızı hızlıydı ama atıyordu. "Hadi, bebeğim, uyan." Omuzlarını hafifçe salladım, inledi ama gözleri açılmadı. "Uyumayın, Antonia. Seni tekrar kaybedemem," dedim.

Louie kapıdan içeri koşarak girene kadar, inanmadığım bir tanrıya dua ederken karımı kollarımda ne kadar süre oturduğumu bilmiyorum.

Sammie ve Emmanuel'in peşinden.

"O nasıl?" diye sorar Louie.

En yakın arkadaşına bakıyorum ve hiçbir kelime bulamıyorum. "Doktor yolda," diyor Sammie.

"Laboratuvar raporuna göre bu baldıran otu. Doktor biliyor," diye ekliyor Emmanuel. "O iyi olacak."

Louie banyoya girip ıslak bir bezle geri gelir ve Antonia'nın alnına koyar. Antonia hâlâ sadece bir havluyla sarılmış durumda. Normalde başka biri onu bu halde görse umurumda olurdu. Ama şu anda tek istediğim onun iyi olması.

"Onu kaybedemem,"  
diyorum Louie'ye.

"Kaybetmeyeceksin," diyor.

Sammie boğazını temizler. "Jazzy'yi bu gece benim eve götüreceğim. Lailani orada."

"O çoktan uyudu," diyorum. Ama muhtemelen yakında kabuslarından çılgık atarak uyanacak ve onu teselli edecek kimse olmayacak. Ben olmadan hiç uyanmadı. Benimle yaşamaya başladığından beri. *Kahretsin*. "Biri odasında oturmalı. Uyanacak. Kabus görüyor ve tek başına uyanamıyor."

"Ben giderim." Emmanuel çıkar.

"Tüm mutfak personelinin zincirleyin," diyorum Sammie'ye. Bunu yapan her kimse, bedelini ödeyecek.

"Tamam." Başını sallayıp odadan çıkar, Louie'yi geride bırakır. "Benim olmam gerekiyordu," diye fısıldarım.

"Biliyorum," der.

O yemeği değiştirmesine izin vermemeliydim. Mutfaktan farklı bir yemek gelmesi garip gelmişti ama son anda ekstra tabak istediğim ve şefin yeterli miktarda olmadığı için olduğunu düşünmüştüm. Birinin beni zehirlemek istediği için olduğunu düşünmemiştim.

"Onu öldürmemi söyledi," diyorum Louie'ye.

"Kim?"

"Babası. Beni öldürmeden önce onu öldürmemi söyledi," diye açıklıyorum. "Seni seviyor." O da başını sallıyor. "Ve haklı. Bunu bitirmeliyiz."

"Önce o sürücüde ne olduğunu bilmeliyim. Onu neden istediğini bilmeliyim." Dosyaları yavaşça inceliyorum. Şu anda pek bir şey göremiyorum.

Tüm bunlar onu hapse atmaya yeter. Ama bunun dışında, bizim dünyamızda hiçbir dalgalanma yaratmaz. Asla yetkililere teslim etmem. Ben birçok şeyim, ama ispiyoncu değilim.

Kapı çalıyor. Bir dakika sonra doktor odaya giriyor. "Bay Bianchi." Bana başıyla selam veriyor. "Ne kadar zamandır uyuyor?"

"Bilmiyorum. Yaklaşık on dakika," diyorum.

"Tamam, bana biraz yer açın," diyor ve çantasını yatağın üzerine koyuyor. "İyi olacak, değil mi? Bunu halledebilirsiniz, değil mi?"

"Sadece bir kaşık dolusu kontamine yiyecek yediğini söylediler, değil mi?" diye sorar doktor.

"Doğru." Başımı sallıyorum. *Bir kaşık bile çok fazla.*

"Vücudunu temizlemeliyiz. Toksinleri atmalıyız. Ona serum da vereceğim. Sanırım iyi olacak," diyor.

"Sence mi? *Sence* yetmez. İyileşmesi lazım!" diye bağıyorum.

"Carlo, sakın ol. Bırak doktor işini yapsın." Louie göğsüme iterek beni geriye doğru iter.

"*Sakinleş mi?* Karım zehirlenmiş." Onu geri itiyorum.

"Biliyorum. Durumu iyi olduğu anlaşılır anlaşılmaz, bu öfkeyi hak edenlere yönelteceğiz," diyor.

Jazzy'nin çığlığı kafamı sola çevirir. *Kahretsin.*

"Kızına bak. Ben burada kalacağım," diyor Louie.

"Antonia'yı bırakamam. Ya uyanırsa ve ben burada olmazsam?" diye soruyorum.

"Aynı anda iki yerde birden olamazsın." Louie yatağı işaret ediyor. "Ve Jazzy bunu görmemeli."

*Haklı.* Antonia'nın bu halde olduğunu görmemeli. "İki saniye sürer."

Odadan koşarak çıkıp Jazzy'nin kapısında duruyorum. Emmanuel'i yerde oturmuş, Jazzy'yi kucağında, başını omzuna yaslamış halde buluyorum. Ona İspanyolca bir şeyler söylüyor. Jazzy sakın görünüyor. Bağırıyor, beni aramıyor. Emmanuel başını sallayarak her şeyin yolunda olduğunu işaret ediyor, ben de karımın yanına dönüyorum.

*İnsanlar bunu nasıl yapıyor? Kendilerini ihtiyaç duyanlar arasında bölüştürmeyi.*



Doktorun karımla yaptığı şeyin bitmesi saatler sürmüş gibi geliyor. Ama karım hala uyanmadı.

"Böyle uyuması normal mi?" diye soruyorum.

"Vücudunun buna ihtiyacı var. Uyanacaktır," diyor.

"Tamam. Teşekkürler."

"Bir şeye ihtiyacınız olursa oturma odasında olacağım," diyor doktor.

"Uyanana kadar burada kalacağım. Durumunun stabil olduğundan emin olmak için."

"Teşekkürler doktor, çok minnettarım." Başımı sallıyorum.

Doktor duyamayacak kadar uzaklaşınca Louie, "Sammie hepsini aldı," diyor. "Uyanana kadar buradan ayrılamam," diyorum.

"Onları eğlendireceğiz," diye cevaplar Louie.

"Teşekkürler." Antonia'nın yanındaki yatağa oturuyorum, kendimi tamamen çaresiz hissediyorum.

"O iyi olacak," diye tekrarlar Louie.

"Biliyorum," diye yalan söylüyorum. Bilmiyorum ve o uyanıp bana kendisi söylemeden buna inanmayacağım. "Dizüstü bilgisayarımı ve diski alabilir misin? Kasada."

"Tamam," der ve dönüp çıkar.

"İyi olmalısın, Antonia. Sen olmadan bu hayatı yaşayamam. Seni daha yeni geri kazandım. Sana ihtiyacım var."

"Hmm," diye inliyor.

"Uyandın mı? Lanet olsun, şükürler olsun! Kahretsin, uyandın." Öne eğilip dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum.

"Kendimi iyi hissetmiyorum," diyor.

"Biliyorum. Hastasın, ama doktor burada. Seni iyileştirecek," diyorum ona.

Louie dizüstü bilgisayarımı ve diskiyle odaya geri giriyor.

"Uyandı. Doktora söyle," diyorum.

Dizüstü bilgisayarını yatağın üzerine koyar, sürücüyü cebine atar ve odadan çıkar.

"Ne oldu?" diye soruyor Antonia.

"Zehirlendin. Zehirlenmem gerekiyordu. Benim için olan çorabayı sen içtin," diyorum ona.

"Ben... kim yapar...? Tanrım." Gözleri fal taşı gibi açılır.

"Babam." "Şşş, şimdi endişelenme," diye onu sakinleştiriyorum.

Ayağa kalkıp doktorun kapıdan girer girmez Antonia'yı muayene etmesi için ona yer açıyorum. Doktor bir sürü soru soruyor ama Antonia gözlerini benden ayırmıyor.

"Carlo, Jazzy nerede?" diyor.

"Odasında, uyuyor."

"Yalnız kalmaz. Uyandırma ihtimaline karşı yanına gitmelisin." "Yalnız değil. Emmanuel orada." Dünyadaki onca insan arasında, bir çocuğa kabusları yüzünden teselli edecek son kişi o olurdu. Genelde kabusların ta *kendisi o*.



Birkaç saat sonra, Charlotte, Evie ve Lailani hepimiz oturma odamdayız. "Uyanır uyanmaz beni ara," diyorum Charlotte'a.

"Tamam," diyor.

Doktor Antonia'ya uyuması için bir şey verdi. Onu yalnız bırakmak istemiyorum ama beni öldürmeye çalışan piçlerle ilgilenmem gerek. Babası, Louie'nin ofisine girip kızını evlilik için teklif ettiği günü pişman olacak.

Henüz hiçbir faydasını göremediğimiz bir anlaşma. Tabii, kızımı aldığım gerçeği dışında. Onun planının her zaman Antonia'yı kullanarak benden bir şeyler koparmak olduğunu hissediyorum. Örgütümüz hakkında bilgi toplamak için. Ama onun beni ona tercih edeceğini hesaba katmamıştı.

"Ne yaparsan yap, dikkatli ol ve sağ salim dön," diyor Charlotte Louie'ye.

"Her zaman," diye cevaplar Louie.

"Hadi, içimden atmam gereken yeni bir öfke var," diye homurdanır Emmanuel.

Onu fuayeye kadar takip ediyorum. "Neden bu kadar sinirlisin?"

"Jazzy'nin kabuslarının ne hakkında olduğunu biliyor musun?" diye soruyor bana.

"Hayır, bana hiç söylemedi. Annesinin hasta olması ve onu tamamen yabancı birine bırakmasıyla ilgili olduğunu düşündüm."

"Evet, bana onları bulduklarını gördüğünü söyledi," diyor Emmanuel.

"Kim?" diye soruyorum.

"Hiçbir fikrim yok, ama öğreneceğiz," diye dişlerini sıkarak cevaplar.

Onu kim arıyor olabilir ki? Beni yakalamak için onu kullanmaya çalışmıyorlarsa tabii, ki bunu asla izin vermeyeceğim.

## Otuzuncu Bölüm

---



Uyanıyorum, sanki bir yük treninin çarpmış gibi hissediyorum. Oda karanlık ve yalnız olduğumu anlayabiliyorum. Köşede küçük bir lamba var, gözlerim alıştığında etrafa bakabilmem için yeterli ışık veriyor. Hatırlıyorum...

burada olduğunu hatırlıyorum. Damar yoluyla serum bağlanmıştı. Düzeltme. Damar yoluyla serum bağlanmış durumdayım.

Carlo giydirmiş olmalı çünkü pijamaları giydiğimi hatırlamıyorum. *Ama o nerede?*

Jazzy'nin yanındadır herhalde. Ona benden daha çok ihtiyacı var. Battanileri bir kenara atıp bacaklarımı yatağın kenarına sarkıtıyorum. Başım

dönüyor, bu yüzden bir dakika oturup durmasını bekliyorum.

"Hey, ne yapıyorsun? Yatman lazım." Charlotte kapımda beliriyor ve hemen yanıma koşuyor.

"Carlo nerede?" diye soruyorum.

"Bir işi çıktı." Bana hafifçe gülümsüyor. "Ama uyanır uyanmaz onu aramamı söyledi, geri gelmek için."

"Onu arama," diyorum ona. O ofiste kağıt işleriyle uğraşan biri değil. Hayır, ben kiminle evli olduğumu biliyorum. Bu dünyada büyüdüm. Kendisini zehirlemeye çalışanların peşine düşer. Ve ben de öyle olmasını istiyorum. O kişi babam olsa bile.

"Emin misin? Uyanırsan onu aramam için çok ısrar etti." Charlotte, Carlo'nun talimatlarını mı yoksa benimkileri mi dinleyeceği arasında kararsız görünüyor.

"Zaten yakında döner," diye onu rahatlatıyorum. "Jazzy nerede?"

"Uyuyor. Henüz uyanmadı." Charlotte bana bakıyor. "Gerçekten yatmalısın."

"Bunu içimden çıkarmam lazım." İğnenin saplı olduğu kolumu kaldırıyorum.

"Doktor oturma odasında. Gidip çağırabilirim. Ama o şey dışarı çıkmayacak, Antonia. Zehirlenmişsin."

"Ondan iyidir." Omuz silkiyorum. "Onun ona ihtiyacı olan bir kızı var. Benim kimsem yok."

"Yanılıyorsun. Carlo var... ve Jazzy. İkisi de sana ihtiyaçları var." Charlotte yatağa oturur. "Henüz birbirimizi çok iyi tanımadığımızı biliyorum, ama senin etrafımda olmanı seviyorum. Ve seni bırakmayacağım."

"Teşekkür ederim. Louie'nin evlendiğini duyduğumda, seni hayal ettiğim gibi değildin ve öyle olmadığına çok sevindim." Gülerek.

"Ne hayal ettin?"

"Tipik mafya karısı, altın avcısı." Alaycı bir gülümsemeyle. "Soğuk, hesaplı." Devam edebilirim ama etmemeyi tercih ediyorum. "Sen bu dünyada genellikle sonunu bulan kadınlara hiç benzemiyorsun."

"Mmm, sen de değilsin."

"Oh, ama ben olabilirim. Ben bu dünyaya doğdum." Yatağa geri uzanıyorum, başım yastığa çarpıyor. Oda hala hafifçe dönüyor ama eskisi kadar kötü değil.

"Tatlım, bir şey ister misin diye sormalıyım. Su mu? Su getireyim. Hemen dönerim." Charlotte geldiği gibi hızla kapıdan çıkar.

Kocamı istiyorum. Ona onu aramasını söyleyebilirim, ama onun işini yapması gerektiğini biliyorum. Hepimizi güvende tutmak için, dışarıda ne yapıyorsa yapmasına izin vermeliyim.

"Antonia?" Jazzy'nin sesi sessiz, yatak odasına parmak uçlarında yaklaşırken ayak sesleri daha da sessiz. "Hasta mısın?"

"Öyleydi, ama şimdi çok daha iyiyim. Doktor bana ilaç verdi," diyorum ona. "Sen iyi misin?"

"Uyandığımda babam yoktu. Tío E yoktu, sen de yoktun," diyor.

"Ah, tatlım, çok üzüldüm. Buraya atla. Benimle yatabilirsin. Kötü bir rüya mı gördün?"

"Daha önce gördüm, ama Tío E tüm canavarları kovacağını söyledi," diyor.

"Ne canavarları?" diye ısrar ediyorum.

"Annemin hasta eden canavarlar. Seni de hasta ediyorlar mı?" diye soruyor.

"Hayır, sadece kötü bir şey yedim. İyileşeceğim," diyorum. "Annemi kim hasta etti, Jazzy?"

"Bilmiyorum, ama adamlar gelip annemi görmeye gelirdi ve o beni dolaba saklardı. Ona ilaç da verirlerdi ve babam hakkında sorular sorarlardı. Annem onlara söylemezdi ve onlar da sinirlenirdi. Sence benim burada olduğumu biliyorlar mı? Babamla birlikte?"

"Mmm, bilmiyorum." Yanına dönüp ona bakıyorum. "Ama bildiğim tek şey, burada güvende olduğun ve kimsenin sana zarar vermeyeceği. Tío E sözünü tutacak. O asla sözünü tutmaz."

"O da öyle dedi." Jazzy esniyor.

"Gözlerini kapat. Uyuyalım, uyandığımızda babam işini bitirmiş olabilir."

Charlotte geri gelir. Yatağın yanındaki masaya bir bardak su koyar. "Uyandığını duymadım," diye fısıldar.

"Charlotte teyze, sen de mi buradasın?" Jazzy bu sesi duyunca gözlerini açar. "Evet. Bir şey mi lazım?" Charlotte ona sorar.

"Hayır, Antonia ile burada uyuyacağım."

"Tamam, tatlı rüyalar," der Charlotte.

Oda sessizleşir sessizleşmez gözlerimi kapatırım. Uyku beni tekrar çekmeye başlar.



Fısıltı sesleriyle uyanıyorum ve sonra soğuk bir şey göğsüme değıyor. Gözlerimi açtığımda Jazzy'nin üzerimde eğildiğini görüyorum. "Antonia, kalp atışlarını duyabiliyorum," diyor, küçük elinde stetoskopun ucunu tutarak.

"Duyabiliyor musun? İyi mi?" diye soruyorum.

"Güçlü." Coşkuyla başını sallar. "Değıil mi, Doktor?"

Başımı çeviriyorum ve yaşlı bir adamın bana baktığını görüyorum. "Evet. Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor doktor.

"İyi. Bunu şimdi çıkarabilir misiniz?" Kolumu tekrar kaldırıyorum.

"Bir tur daha sıvı vermek istiyorum, ama ondan sonra iyi olursun," diyor.

"Büyüyünce doktor olacağım, böylece sen ve babamın ölmemesini sağlayacağım, Antonia," diyor Jazzy, sanki tüm sorunlarının çözümünü bulmuş gibi.

"Doktor mu? Harika bir seçim," diyorum, ona ne olursa olsun bir gün hepimizin öleceğini söylemeye gönlüm el vermiyor. Carlo'nun geri dönüp dönmediğini sormak istiyorum, ama odada olmaması yeterli bir cevap. "Saat kaç?"

"Yediyi biraz geçiyor," diyor doktor, ama içeri giren güneş ışığı sabah olduğunu söylüyor.

"Kalkmam lazım. Jazzy'ye kahvaltı hazırlamam lazım," diyorum.

"Charlotte teyze pişiriyor," diye araya giriyor Jazzy. "Ama o babam kadar iyi değıil."

"Duydum." Charlotte bir tepsiyle içeri girer. "O zaman bu muzlu krepleri istemiyorsun herhalde?"

"Hayır, hala istiyorum. Lütfen! Çok güzel kokuyorlar." Jazzy dizlerinin üzerine atlar.

"Burada yiyebilir mi? Senden ayrılmak istemedi." Charlotte bana bakar.

"Tabii ki." Başımı sallarım.

"Tamam, sizi yalnız bırakayım. Sıvı şeyler için, ama bugün katı gıdalardan uzak durun," diyor doktor.

"Evie sana çorba almaya gitti," diyor Charlotte ve ben burnumu buruşturuyorum. "Hay aksi, pek iyi bir seçim değil. Ben onu ararım." Odanın dışına koşuyor. Zavallı kadın çok stresli görünüyor.

"Onlar nasıl?" diye soruyorum, şu anda yüzünü kreple dolduran Jazzy'ye.

"İyiler, ama babamınki daha iyi," diye fısıldar.

Gülüyorum. "nk baban her şeyde en iyisidir."

"Saçımı taramakta o kadar iyi değil. Sen daha iyi yapıyorsun," diyor ciddi bir şekilde.

"Bütün gün benimle burada oturmak zorunda olmadığını biliyorsun. İstersen Charlotte ve Evie ile takılabilirsin," diyorum Jazzy'ye.

"Burada kalmak istiyorum."

"Tamam, ama yemeğini bitirdikten sonra oyuncaklarını alıp istediğin oyunu oynayalım, ne dersin?" nerim yüzünü aydınlatır.

"Tamam." Başını salladı. "Daha iyi hissediyor musun?"

"ok daha iyi." Gülümsüyorum. Kafam hala bulanık ve midem bulanıyor, ama kendimi daha iyi hissediyorum.

## Otuz Birinci Bölüm

---



**T** Bazen ellerimi kirletmekten hoşlanırım. Bazen hoşlanmam. Ama işimin bu kısmını hiç bu kadar sevmemiştim. Karımın yediğı zehirli çorbayı pişiren ve servis eden şef şu anda masanın üzerinde uzanmış durumda. . Bilekleri ve ayak bilekleri kelepçeli.

Sakinlik beni sarar. Her zaman böyle olur. Havadaki çaresizliğın kokusu ruhuma hitap ediyor. Benim merhametime muhtaç bir adamın çaresizliğı. Lanet olası bir merhamet.

Özellikle de sevdiklerime saldıran birine. Sadece ben olsaydım sinirlenirdim, ama bu son numara ailemi de etkiledi. Bu da demek oluyor ki, sadece sinirli değilim. Hiç olmadığım kadar kan dökmeye kararlıyım.

O pisliğin ağzındaki tıkaçları çıkararak, kulağına fısıldamak için üzerine eğildim. "Sonuna hoş geldin, orospu çocuğu. Rahat ol, çünkü bu senin son saatlerin olacak."

"Hayır... Bilmiyordum. Yemekte ne olduğunu bilmiyordum, yemin ederim," diyor. Aynı çorbadan bir kase daha var burada. Daha sonra ona pipetle içireceğim.

"Bunu her duyduğumda bir kuruş alsam... Daha orijinal bir şey bulamazlar mı?" Arkada durup olan biteni izleyen arkadaşlarıma soruyorum. Hiç şüphesiz bu pislikler, adamın ne kadar dayanacağına bahis oynamışlardır. Dostça bir bahis gibisi yoktur. Ne de olsa Vegas'tayız.

"Biliyor musun, bir gün biri gerçekten orijinal bir şey söylerse, onu bırakabilirim," diyor Sammie.

"Hayır, bırakmazsın," diye karşılık veriyor Louie.

"Haklısın. Yapmazdım, ama ondan sonra buldukları saçmalıkları dinlemeye daha meyilli olurdum." Sammie sırtıyor.

"Yemin ederim, Carlo. Bana kaseyi verdiler ve sana göndermemi söylediler.

Hepsi bu." Şef başını iki yana salladı. "Bunu yapma." "Kaseyi sana kim verdi?"

Yüzümde hiçbir ifade olmadan ısrarla sordum.

Pasif. Yüzünün hemen üzerindeki floresan ışık, olması gerektiği gibi sürekli titriyor.

Şef gözlerini kapatır. "Söylersem, beni öldürür."

Gülerek, "Söylemezsen, *ben* seni öldürürüm."

Aşçı gözlerini açar ve doğrudan bana bakar. "Sen beni yine de öldürürsün."

"Haklısın. Öldüreceğim. Ama ne kadar süreceği sana bağlı," diye hatırlatıyorum.

Kapı açılır ve sesin geldiği yöne dönerim. Emmanuel içeri girer. "Aldın mı?" diye sorarım.

"Benden şüphe mi ettin?" diye sırtarak cevap verir. "Asla," derim ve çantayı elinden alırım.

"Biliyor musun, şeflerin bıçaklarının ne kadar keskin olduğunu hep merak etmişimdir. Sanırım sonunda öğreneceğim." Çanta, metal bir ses ve bir çarpma sesiyle arkadaşımızın yanındaki masanın üzerine düşer.

. "Söylesene şef, bıçaklarını hiç insan eti kesmek için kullandın mı?"

Yüzü solduğunda gülümserim. İçten. Dıştan, ifadem değişmez. Çantayı açar, rulo halindeki bezi çıkarır ve şefin gövdesinin yanına sererim.

Seçenekleri inceleyerek ortadakini seçiyorum. "Bunu ne için kullanıyorsunuz? Fileto bıçağı, değil mi?" diye soruyorum.

"E-evet," diyor.

"Uh, Louie, bir but fileto nasıl yapılır?" Arkadaşıma sırtarak bakıyorum, o da bana kaşlarını kaldırıyor. Ama cevap vermiyor. Bıçağı kaptanımızın çıplak butunun üstüne koyup, derisini delecek kadar bastırıyorum.

"Ah, lanet olsun. Hayır, Carlo, lütfen. Hayır!" Masanın etrafında, elinden geldiğince vücudunu sallamaya başladı. Bilekleri ve ayak bileklerindeki bağlar yerinden oynamadı. İsteddiği kadar mücadele edebilirdi.

"Şimdi konuşmaya hazır mısınız?" diye tekrar soruyorum.

"Yapamam," derken başını sallar.

"İyi, çünkü bu çok eğlenceli olacak." Bıçağı uyluğuna saplayarak çok ince bir tabaka kesiyorum.

Kan her yere sıçrıyor ve çığlıkları duvarlardan yankılanıyor, ama ben ona aldırmış etmiyorum. Tek gördüğüm, karımın onun evimize getirdiği zehri içtikten sonra ne kadar hasta olduğu.

İnsan etinden kestiğim parçayı havaya kaldırıyorum. "Burada uzman sensin. Söylesene şef, bunu ne kadar pişirirdin?"

Kafasını salladı, derisi terle kaplıydı. Kusmak üzere olduğuna şüphem yoktu.

"Hiçbir fikrin yok mu? Huh, sanırım öğreneceğiz." Arkanı dönüp Sammie'ye bakıyorum. "Ateşi yak." Bu amaçla odaya getirdiğim portatif ızgarayı işaret ediyorum. Bir de blender var...

Eti ızgaranın yanındaki tabağa koyup masaya geri döndüm, bu sefer onun mutfak eşyaları arasından en büyük aleti aldım. Bir et satırı. "İşte bu bir bıçak." Bıçağı onun yüzünün üzerine tutarak sırttım.

"Hayır! Tamam, söyleyeceğim,"

diyor. "Kim?" diye

homurdanıyorum.

"Bay Marciano," diye bağırdı şef. Hiç şaşırmadım. Tam da beklediğim kişiydi.

"Kayınpederim neden beni zehirlemeye çalışsın ki?" diye soruyorum. Bunun cevabını da biliyorum, ama bu pislik heriften daha fazla bilgi almaya çalışmazsam aptal olurdum.

"Sen değil. Karın. orba ona içmek için hazırlanmıştı," diye

"Sen değil. Karın. orba ona içmek içindi," diye cevapladı şef. "Sen hindistan cevizi yemediğini söylemiş."

Bu bilgi beni şaşırttı. Karım. "Neden kendi kızını öldürmek istesin ki? Beni öldürmek istemesini anlayabilirim."

Cevap vermediğinde bıçağı kaldırıp parmaklarına indirdim ve tek bir kesikle üç parmağını kestim.

"Ahh!" şef çığlık atar. "Bilmiyorum! Lütfen beni öldürün." Ben gülümserim. "Bu çok kolay olur. O kadar çabuk ölemezsin." "A-ama sen söyleyeyim de seni öldürürsün demiştin..." diye bağırır.

Eğilip kulağına fısıldarım, "Yalan söyledim."

Sonra yere yuvarlanan üç parmağı toplarım, Sammie'nin ızgaranın yanında durduğu yere yürür ve onları ızgaraya atarım.

"Parmakları nasıl ızgara yapacağım?" diye sorar bana.

"Bilmem. Sosis gibi düşün." Omuz silkerim.

Bir bez alıp ellerimi silip cebimden telefonumu çıkarırım. Karımı aramam, ona bir bakmam ve kızımın nasıl olduğunu öğrenmem lazım.

"Selam," Antonia ilk zilde cevap veriyor, sanki benim aramamı bekliyormuş gibi. Beklememeliydi. Charlotte, Antonia uyanır uyanmaz bana mesaj atacaktı.

"Nasılsın?" diye soruyorum. şef o anda yardım istemek için bağırmaya başlıyor. "Bir saniye bekle, hayatım." Geri dönüp, ellerimi silmek için kullandığım bezle şef'in ağzını kapatıyorum.

"İyi misin?" diye sorar Antonia.

"Sesini duyunca kendimi daha iyi hissediyorum. Sen nasılsın?" diye tekrar soruyorum. "Daha iyiyim. Jazzy ve ben evde takılıyoruz. Sürekli ne zaman eve geleceğini soruyor."

"Yakında," diyorum ve konuyu değiştiriyorum. "Seninle

"Yakında," diye cevap verip konuyu değiştiriyorum. "ıkarken sana penthouse'u gezdirdiğim ve çoğu insanın görmediği yerleri gösterdiğim zamanı hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum," diyor Antonia.

"İyi. O zamanlar ilk odaya verdiğimiz ismi hatırlıyor musun?"

"Evet." Telefonun diğer ucunda gülümsediğini duyabiliyorum.

"Jazzy'ye o odayı ve oraya nasıl gireleceğini göstermeni istiyorum." Kızımı güvenli odalardan bahsederek korkutmak istemiyordum. Ama artık onların yerini bilmesi gerekiyor. Her ihtimale karşı.

"Sence biri içeri girmeye çalışacak mı?" Antonia'nın sesi fısıltıya düşer.

"Neredeyse imkansız, bebeğim. Tüm girişlere adamlar yerleştirdik."

"Ama *imkansız* değil mi?" diyor.

"Sadece hatırlaman için söylüyorum. Yakında eve geleceğim. Seni seviyorum," dedim.

"Ben de seni seviyorum. Ne yapıyorsan çabuk bitir. Her şey senin o kadar sevdiğin gecikmeli tatmin gerektirmez," diye mırıldanıyor ve ben gülümsüyorum. Karım ne yaptığımı çok iyi biliyor. Ama akıllı olduğu için bunu söylemiyor.

"Tamam," diyorum ve telefonu kapatıyorum.

"Kızları o çatı katından çıkarmalıyız," diyor Louie.

"Onları biz olmadan bırakmak mı istiyorsun? Şu anda o dairede dışarıda olmaktan daha güvenceler," diyorum ona.

"Muhtemelen." O da başını sallıyor. "Burada işini bitir. Ben oraya gidiyorum."

"Ben de seninle geliyorum," diyor Emmanuel, sonra bana sırtarak. "Barbeküde iyi eğlenceler."

"Teşekkürler." Başımı sallayıp şefe geri dönüyorum. O anda onun ne kadar sessizleştiğini fark ediyorum. Hareket etmeyi de bırakmış. "Durun!" Louie ve Emmanuel'e sesleniyorum.

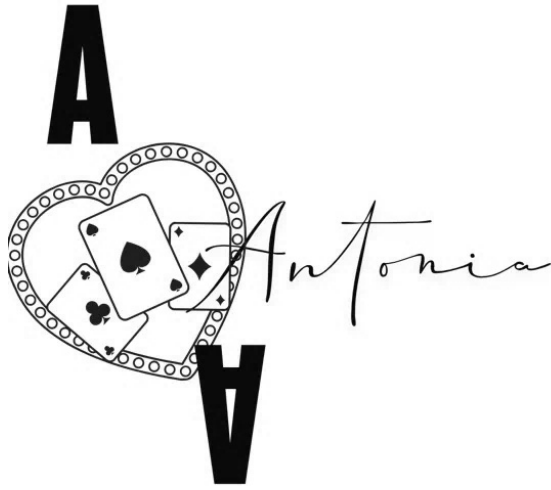
Şefe doğru yürüdüm ve şüphem doğrulandı. Pislik herif ölmüştü. O bezi boğazına çok fazla sokmuş olmalıyım.

"İzgarayı kapat, Sammie. Artık yemek yiyemeyecek," diye homurdanıyorum. Gözlerim kapının yanında duran iki askere kayıyor. "Onu ortadan kaldırın," diyorum onlara.

Birkaç dakika sonra, ayrı SUV'lere biniyoruz. Ben Sammie ile, Louie Emmanuel ile. Emmanuel'in ve bizim askerlerden oluşan beş araç daha var, bizi aralarına sıkıştırmışlar.

## Otuz İkinci Bölüm

---



**H** Carlo'dan haber almak bir an için içimi rahatlattı. Ama şimdi yine endişe içindeyim. Ona nerede olduğunu veya ne yaptığını sormama gerek yok. Biliyorum. Umarım ihtiyacı olan bilgiyi alır.

Bu çılgınlığa bir son vermek için.

Bakışlarım Jazzy'ye takılır. O kadar küçük ve masum ki. Tehlikenin içine atılmayı hak etmiyor. Carlo, ona penthouse'da bulunan panik odalarına nasıl gireceğini göstermemi istiyor. Üç tane var. Çıkarken bana bunların yerini özellikle göstermişti. Saklanmam gerekirse diye.

"Hey, Jazzy, babanın bu dairede gizli odaları olduğunu biliyor muydun?" diye soruyorum ona. Sesimi hafif tutmaya, bunu bir tür oyun gibi göstermeye çalışıyorum. Onu korkutmak istemiyorum.

"Öyle mi? Nerede?" Etrafına bakınıyor. Carlo'nun yatak odasında. *Bizim* yatak odamızdayız.

Dolabı işaret ediyorum. "Orada bir tane var. Görmek ister misin?"

"Evet." Jazzy yataktan atlayıp dolaba koşar. Ben de onu takip ederim.

"Burada sadece kıyafetler var," der, yüzünü buruşturarak.

Arka tarafa yürüyüp, uzak duvara dizili rafı işaret ediyorum. "Bu ayakkabıyı görüyor musun?" diye soruyorum.

"Evet." Jazzy başını

sallar. "Al onu,"

derim.

Ayakkabıyı kaldırmaya çalışır ama ayakkabı raftan kıpırdamaz. Bunun yerine gizli kapı açılır. Jazzy'nin gözleri parlar. "Gerçek mi?" der hayranlıkla, panik odasına girerken. "Burada ne yaparsın?"

"Burası, korktuğunda gelebileceğin odalardan biri. Kapıyı kapatırsan dışarıdan kimse giremez," diyorum ona.

"Kabus gördüğümde mi?" diye soruyor.

"Öyle sayılır. Baban ya da ben sana yardım edemezsek, bu odalara gelebilirsin," diye açıklıyorum.

"Tamam. Diğerleri nerede?" Etrafına bakarak dönüyor.

Elimi uzattım. "Gel, sana göstereyim, ama bu odalar sır, unuttun mu? Sadece Bianchi'ler bilir."

"Çok gizli," diye fısıldadı.

"Aynen öyle." Yatak odasının kapısını açar açmaz, silah sesini duyuyorum. Kapıyı tekrar kapatıp Jazzy'yi alıp dolaba koşuyorum. "Burada kalman lazım," diyorum ona.

"Yalnız mı? Beni yalnız bırakma, Antonia," diye yalvarır.

"Hemen gelip seni alacağım, tamam mı?" derim.

"Antonia?" Charlotte tıslar. Yatak odasına girdiğini duymamışım.

"Buradayım," diye seslenirim.

"Ama gizli odayı göreceksin," diyor Jazzy.

"Sorun yok. Charlotte teyze ben gelene kadar seninle kalacak." Charlotte dolaba girince ona uzanıyorum. "Jazzy ile burada bekle." Sonra onu odanın içine itip kapıyı kapatıyorum. Kapıyı içeriden açmanın bir yolu var ama Jazzy'ye o kısmı göstermedim. Ne aradığını bilmedikçe, sanırım bunu anlayamazlar.

Yatak odasına geri koşarak, Carlo'nun her zaman komodinin içinde sakladığı tabancayı çıkarır ve yatağın karşı tarafına geçerim. Ve namluyu kapiya doğrultarak beklerim. Tıpkı Brian'ın bana öğrettiği gibi.

*Tıpkı Brian'ın bana öğrettiği gibi...*

Kahretsin. Eğer bu benim babamsa, bir şekilde bu daireye girmeyi başardıysa, burada olduğumu bilecektir.

Hareket edip, kapının tam karşısındaki duvara sırtımı dayayarak oturuyorum. Birkaç dakika hiçbir ses duymayınca, titrek bacaklarımın üzerinde ayağa kalkıyorum. Bu tür durumlar için eğitim almıştım. Ancak, bu eğitimi hiç uygulamak zorunda kalmamıştım.

Kapıyı biraz aralayıp koridora bakıyorum. Hiçbir ses duymuyorum, bu yüzden silahımı kaldırarak dışarı çıkıyorum. Birini vuracak cesaretim var mı? Sanırım bunu birazdan öğreneceğiz. Ama Jazzy'nin yüzü aklıma gelince, onu korumak için ne gerekiyorsa yapacağımı biliyorum.

Koridorda parmak uçlarında yürüyerek ilerledim ve antrede durdum. Karşımda gördüğüm manzara ağzımı açık bıraktı. Lailani, yerde yatan takım elbiseli bir cesedin üzerine eğilmiş, ceplerini karıştırıyordu. Etrafında kan gölleri oluşmaya devam ediyordu. Kafamı yavaşça sola çevirdim ve iki takım elbiseli ceset daha gördüm, onlar da kanla kaplıydı.

"Ne oldu? Ne yapıyorsun?" diye soruyorum. Silahımı indirmiyorum. Neler olduğunu hiç bilmiyorum.

*Bu adamları o mu vurdu? Kim bunlar?* Bir adım yaklaşıncı cevabı buluyorum.

"Kimlik arıyorum. Bu adamların kim olduğunu bilmeliyiz," diyor.

"Onlar asker. Babamın askerleri." Hala eğildiği adamı tanıyarak iç çekiyorum.

"Jazzy nerede?" diye ısrar ediyor

Lailani. "Neden?" diye

soruyorum.

"Çünkü buradan çıkmamız gerekiyor, Antonia. Dışarıda kaç tane daha olduklarını bilmiyoruz."

"Sen kimsin?" Kendime sorduğum kadar ona da soruyorum. "Emmanuel için çalışıyorum," diyor.

"Ne?"

"Bana inanmıyorsan onu ara. Ama gitmemiz lazım," diye ısrar ediyor.

Solumda bir hareket beni şaşırttı. Evie. Gözlerim vücudunda dolaştı. "İyi misin?" diye sordum.

Kafasını salladı.

"Onun Emmanuel için çalıştığını biliyor muydun?"  
diyorum. Evie başını sallıyor, gözleri fal taşı gibi  
açılmış.

Cep telefonumu cebimden çıkarıp Carlo'yu aramak üzereyim ki, Lailani'nin  
hoparlöründen Emmanuel'in sesi duyulur.

"Tehlike altındayız. Durum kontrol altına alındı ama onları oradan  
çıkarıyorum," diyor.

"Evie nerede?" diye sorar.

"Burada, güvende," diye  
cevaplar Lailani. "Jazzy?"

Lailani bana bakar. "O iyi. Hepimiz iyiyiz," diyorum ona.

"Lai, onları tesise götür. Hemen." Emmanuel sesi sakın ama sesinde öfke  
var... Korku mu? Ne olduğunu bilmiyorum.

"Git Jazzy'yi getir. Charlotte nerede?" Leilani telefonunu cebine koyarken  
soruyor.

"Jazzy ile birlikte panik odasında. Onu oraya itip kapıyı kapattım," diye  
açıklıyorum.

"İyi." Başını salladı. "Gidelim alalım."

Jazzy ve Charlotte'u odadan çıkardıktan sonra Jazzy'yi kucağıma  
alıyorum. Vücudum zehirli yemekten dolayı hâlâ zayıf ama onun hiçbir şey  
görmesini istemiyorum. "Jazzy, tatlım, gözlerini kapat ve ben sana  
söyleyene kadar açma, tamam mı?"

"Tamam." O başını sallar.

"Aferin kızım." Onu kendime yakın tutuyorum.

Fuayeye geri döndüğümüzde, Lailani asansör kapısını açık tutarken Evie  
telefonu kulağına dayamış durumda. Ve sonra başka bir telefon çalmaya  
başlar.

"Benim," diyor Charlotte.

"Gitmeliyiz." Lailani bizi içeriye alır ve yer altı garajının düğmesine basar.

Kapılar tekrar açıldığında etrafımız erkeklerle çevrilidir. Beş tanesi  
doğrudan Evie'ye yönelir. "Hanımefendi, patronunuz sizinle gelmenizi istiyor,"  
der biri.

"Eminim öyledir," diyor Evie, gözlerini devirerek telefonunu cebine geri  
koyuyor. Emmanuel ile konuştuğunu sanıyorum. "Ben onlarla kalıyorum."

"Hepiniz bizimle geliyorsunuz," diyor adam.

On SUV'nin sıralandığı yere götürülürüz. Abartılı bir önlem, ama Jazzy'nin  
güvenliği içinse şikayet etmeyeceğim.

Arabalardan birinin arkasına bindiğimizde — Charlotte, Lailani ve Evie de bizimle birlikte arabaya tıkmış durumda — Jazzy'nin saçlarını okşuyorum. "Artık gözlerini açabilirsin," diyorum ona.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyor, SUV'nin içini inceleyerek. "Tío E'nin evine. Sana bir sürprizi var," diyor Lailani.

"Sürpriz mi? Yine kağıt mı?" Jazzy burnunu kırıstırdı. Emmanuel ona en son sürpriz yaptığında, bir kağıt parçası, bir güven fonu vermişti. O hediyein değerini anlayacak kadar küçük değildi.

"Emin değilim," diyor Lailani. "Bana söylemedi."

"Tamam." Jazzy omuz silkiyor.



Otuz dakika sonra, her iki yanında tüfekleriyle duran muhafızların bulunduğu büyük demir kapılardan geçiyoruz. Tüfekli adamlara alışık olanlar dışında kimsenin fark etmeyeceği bir şey.

*Silahlarını saklamaları tuhaf.*

Arabadan iner inmez, hemen evin içine alınıyoruz.

"Bayan Evie, hoş geldiniz. Konservatuar masasında en sevdiğiniz şarap ve sevdiğiniz atıştırmalıklar hazır." Hizmetçi üniformalı bir kadın bizi karşılıyor.

Charlotte ve ben dönüp ona bakıyoruz. Evie'ye. "Teşekkürler, Maria." Kadına gülümsüyor ve Charlotte'a *"Sormayın"* diyor.

"Oh, soracağımdan emin olabilirsiniz," diye cevaplar Charlotte.

"Sen Jazzy Hanım olmalısın. Senin hakkında her şeyi duydum ve Tío E, geldiğinde bir tabak muzlu krep hazırlamamı istedi. Onlar da masada hazır," diyor *Maria*.

"Krep, evet! Ne güzel bir sürpriz." Jazzy gülümser.

"Siz veya arkadaşlarınız başka bir şeye ihtiyacınız olursa arayın, Bayan Evie," diye ekler Maria ve kapıdan çıkıp gider.

"Bayan Evie?" Charlotte fısıldar.

"Şimdi değil," diye fısıldar Evie. "Hadi, siz kızlar ne yaparsınız bilmem ama ben şarap içmem lazım."

Onu evin içinde takip ediyoruz, daha çok bir labirent gibi ama o içinde kolaylıkla yolunu buluyor.

"Ben, ah, sonra size yetişirim. Yapmam gereken bir şey var," diyor Lailani. O da ortadan kaybolmadan önce ona cevap verecek vaktim olmuyor.

"Her zaman sessiz olanlar," diye mırıldanır Charlotte. "Biliyor muydun?" diye soruyorum ona.

"En ufak bir fikrim yok," diye cevaplar.

## Otuz Üçüncü Bölüm

---



**T** Arabalar aynı anda dönüyor, telefonum çalıyor, ekranda Louie'nin adı yanıp sönüyor. "Ne oluyor?" diye soruyorum ona.

"Kızlar E'nin evine gidiyorlar. Çatı katı vuruldu ama onlar güvende. Yaralanmadılar," diyor.

Kalbim hızla atıyor. *Çatı katı vurulmuş*. Tek duyduğum çatı katının vurulduğu. Karımı ve çocuğumu bıraktığım lanet olası çatı katı.

"Carlo, onlar güvende. Lailani onları dışarı çıkardı," diyor. "Lailani mi? Ne oluyor lan? Askerler nerede?"

"Vuruldu," diyor basitçe. *Öldü* demek istiyor.

"Lailani ne oldu?" *Bu* Sammie'den geliyor.

"Kızları E'nin kompleksine götürüyor," diyorum ve telefonu hoparlöre alıyorum.

"E'nin kompleksini nereden biliyor?" diye soruyor.

"Hiçbir fikrim yok. Onu sonra hallederiz," diyor Louie telefondan. "Kırk dakikada orada olacağız."

"Karımı aramam lazım," diyorum ona. "Ve onun babasını öldürmem lazım."

"Öyle yapalım," diyor Louie.

Telefonu kapatıp hemen Antonia'nın numarasını çeviriyorum. "Carlo, biz iyiyiz," diyor, nefesi kesik kesik.

"Jazzy?" diye soruyorum.

"İyi, hiçbir şey görmedim."

"Orada buluşalım."

"Tamam," diyor Antonia, Jazzy telefonu almadan önce. "Baba?"

"Merhaba prenses, nasılsın?" Onun sesini duyar duymaz rahat bir nefes alıyorum.

"Tío E'nin evine gidiyoruz ve Lailani onun benim için bir sürprizi olduğunu söyledi." Sesi heyecanlı geliyor.

"Sürpriz mi? Ne olabilir acaba?" diyorum. "Orada buluşuruz, tamam mı?"

"Tamam. Sürprizimi seninle paylaşabilirim," diyor. "Çok isterim," diyorum.

Kızlarla konuşmam bittiğinde, Sammie yanımda telefonuyla bir şeyler yazıyor.

"Ne oluyor?" diye soruyorum.

"Hiçbir şey," diye homurdanıyor.

"Tabii." Sırıttım. Bunun belli bir kadın çalışanla bir ilgisi olduğuna bahse girerdim.

Aklım Louie'nin söylediklerine geri dönüyor. *Lailani kızları dışarı çıkarmış.* Nöbetçi bakıcım bir grup silahlı adamın arasından nasıl geçebilmiş? Kızımı kim bakıyor bu kadın?

Penthouse'un CCTV'sine giriş yapıp görüntüyü geri sarıyorum. Kızların çıktığını görüyorum, Antonia Jazzy'yi taşıyor. Bunu yapmak için kan gölünün üzerinden geçmek zorunda kalıyor. Daha geri sarınca, üç adamın fuayeye girip

ateş açtığını görüyorum. Kalbim göğsümde atıyor. Kızım ve karım o dairedeydi.

Adamlardan biri düşüyor. Diğer ikisi öne çıkıyor. Bir başkası daha düşüyor ve sonra Lailani görünüyor. Silahı onlara doğrultmuş. Üçüncü adam tepki veremeden kafasına bir kurşun sıkıyor.

"O kim lan?" Bu sefer yüksek sesle soruyorum.

Sammie şimdi koltuğa eğilmiş, telefonumun ekranında olanları izliyor. Antonia dışarı çıkıyor. Lailani'ye silah doğrultuyor. Bir şeyler konuşuyorlar, sonra Antonia ortadan kayboluyor. Birkaç saniye sonra Jazzy'yi kucağında getiriyor.

Antonia neden bilinmeyen bir duruma kendini attı? Kendini tehlikeye attığı için onunla konuşacağım.

Sammie sessiz. Tek kelime etmiyor ve ben de Lailani'den bahsetmiyorum. Bunun kendi başına çözmesi gereken bir sorun olduğunu düşünüyorum. Ama E ile konuşacağım. Bu kızın onun adamlarından biri olduğuna şüphe yok.

Bunu nasıl yapacağımı da bulmam lazım. Bütün bunları yapan adama ulaşmam lazım. Ama her halükarda Antonia'nın babası öldü. Gözlerinden hayatın akıp gitmesini görmek için sabırsızlanıyorum.

Emmanuel'in evine vardığımız anda, arabanın kapısını açıp içeri koştum. "Antonia, Jazzy?" diye bağırdım.

"Konservatuardalar, Bay Bianchi," diyor Maria. Yıllardır E için çalışıyor.

"Teşekkürler, Maria." Ona küçük bir gülümseme atıp sergi salonuna doğru fırlıyorum.

Kızım görünmeden önce, fayanslı zeminde küçük ayak sesleri duyulur. "Baba, krep yaptım. Sana da ayırdım," der ve kollarıma atlar.

"Öyle mi? Teşekkürler." Başının üstüne öpücük kondurup onu göğsüme sıkıca sarıyorum ve şampuanının çilek kokusunu içime çekiyorum. "Seni özledim."

"Ben de seni özledim. Ama Antonia'ya baktım. Şimdi çok daha iyi," diyor Jazzy.

"Eminim en iyi hemşireydin," diyorum ona.

"En iyisi. Antonia büyüdüğümde doktor olabileceğimi söylüyor," diyor Jazzy.

"Ne olmak istersen olabilirsin," diyorum.

Louie ve Sammie yanımdan geçip giderler. Emmanuel ön kapıda adamlarıyla konuşurken, ben arkamı dönüp Evie'nin hızla geçip gitmesini izlerim. Evie doğrudan üst kata çıkar. Emmanuel, adamlarına talimat vermeye devam ederken gözlerini ondan ayırmaz.

"Antonia nerede?" diye soruyorum kızıma.

"Charlotte teyzeyle birlikte." Jazzy, geldiği yönü göstererek omzunun üzerinden işaret ediyor.

"Hadi gidip onu ve benim için sakladığın krepleri bulalım."

"Sadece sana biraz ayırdım," diye cevapladı Jazzy. "Çok lezzetliydim."

Masaya vardığımda, Jazzy'yi koltuğuna oturtuyorum ve *onun ne demek istediğini* tam olarak anlıyorum. Tabağında çeyrek kadar bir krep kalmış. Eğilip Antonia'yı öpüyorum. "İyi misin?"

"Ben iyiyim. Sen?" diye sordu.

"Şimdi daha iyiyim," dedim  
dürüstçe.

Louie ve Charlotte ortadan kaybolur, şüphesiz misafir odalarından birine gizlice girmişlerdir.

"Bu benim için mi?" Jazzy'ye bakarak, çatalımla krep parçasını dürtüyorum.

"Mm-hmm." Bana gülümsüyor.

Soğuyan krep parçasını yutarken, hayatımda yediğim en lezzetli şey gibi inlerim. "Haklısın. Çok lezzetli."

"Hey, Jazz, Tío E'nin bodrumunda bir bowling salonu olduğunu biliyor muydun?" Sammie odanın diğer ucundan sorar.

"Gerçek mi?" Jazzy'nin gözleri fal taşı gibi açılır. "Gerçek." Ben gülümserim.

"Hadi, sana göstereyim. Beni yenebilecek misin bakalım." Sammie yanıma gelir, kızımı sandalyesinden kaldırır ve bana sessizce başını sallar.

Onların odadan çıkmasını bekledikten sonra karıma dönerim. "Benimle gel." Onun içinde olmaya, ciğerlerime hava almaya ihtiyacım var.

Antonia'yı en yakın banyoya sürükleyip kapıyı kapatıyorum ve onu kapıya doğru itiyorum. Dudaklarım dudaklarına yapışıyor ve dilim ağzına dalıyor. "Siktir, çok korktum," itiraf ediyorum, ellerimle yüzünü kavriyorum.

"Biz iyiyiz," diyor nefes nefese.

"Nasıl hissediyorsun? Gerçekten?" Doktora aramam lazım. "Doktor nereye gitti?" Dairede yoktu.

"Onu eve gönderdim," diyor.

"Onu eve mi gönderdin?" Kaşlarımı kaldırıp cebimden telefonumu çıkararak askerlerimden birine mesaj yazıyorum.

BEN:

Doktoru bul.

Hemen cevap geliyor, cesedini arabasının yanındaki yer altı garajında bulduklarını söylüyorlar. *Siktir*.

"Ne oldu?" diye sordu Antonia.

"Hiçbir şey." Telefonumu arkamdaki tezgaha fırlatıyorum. "Nerede kalmıştım?" Onun üstünü başından çıkarıyorum. "Evet, sana ne kadar özlediğimi gösterecektim." Öne eğilip, ağzımı göğüslerinden birine yapıştırıyorum. Sütyenin danteli üzerinden meme ucunu emiyorum.

"Oh tanrım," diye inliyor Antonia, parmakları saçlarımda dolanırken başımı göğsüne bastırıyor.

Serbest elimle pantolonumu açıp sikimi serbest bırakıyorum. Sertleşmişim. "Siktir, sana ihtiyacım var," diyorum, ağzımı yukarı doğru hareket ettirerek. Köprücük kemiği boyunca ve boğazının önünden dudaklarına kadar. "Seni kaybedebilirdim. Seni asla kaybedemem, Antonia."

"O zaman sakın yapma," diyor.

Eteğinin altına uzanıp külotunu aşağı çekiyorum. O da külotundan çıkıyor. Ellerim kalçalarına konuyor ve onu kaldırıyorum. Antonia bacaklarını belime doluyor.

"Bana hazır mısın?" Normalde kendim kontrol ederdim, ama şu anda onun içinde olmaya ihtiyacım var.

"Çok hazırım," diyor, ıslak amını benim sikimin üzerinde sürüyor.

Girişine hizalanıp, içinden geçerek kendimi sonuna kadar gömdüm. "Siktir." Dişlerim omzuna battı. Her seferinde eve dönmek gibi.

İtmelerim vahşi. Sert, hızlı, şiddetli. Aç bir hayvan gibi onu sikiyorum, ikimiz de nefes nefese kalana ve ter içinde kalana kadar.

"Boşalman lazım, Antonia. Sikimi kaplaman lazım. Üstüne boşal," diye homurdanarak sikmeye devam ediyorum.

"Oh, lanet olsun." Tırnakları boynumun arkasındaki ete batıyor.

"Sen benimsin," diyorum ona. "Seni asla bırakmayacağım."

"Senin," diye kabul ederken, amcığı benim sikimi sarsarak, içimdeki her şeyi emiyor. Onu o ecstasy uçuşumundan takip ederek, onu

tohumlarımla dolduruyorum.

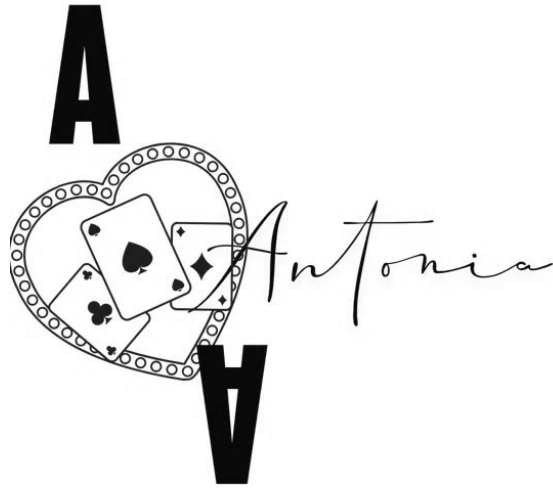
"Seni seviyorum," diye fısıldadım dudaklarına.

Ağız kocaman bir gülümsemeye yayılır, ruhumun en karanlık köşelerini aydınlatan bir gülümseme. "Umarım öyledir, çünkü sen artık sonsuza kadar bana bağlısın."

"Sonsuza kadar bile yetmez," diyorum ona.

## Otuz Dördüncü Bölüm

---



**C** Carlo beni tekrar ayağa kaldırır ve ben sendelerim. O beni tutmasaydı, muhtemelen şu anda yerde yatıyor olurdum. Carlo'nun yüzü, orgazm sonrası mutluluktan endişeye dönüşür.

flaş.

"Ne oldu? Lanet olsun, Antonia, daha iyi hissettiğini söylemiştin," diye küfür etti.

"İyiyim. Bir an başım döndü, hepsi o," diyorum.

"İyi değilsin. Yatmalısın." Carlo kollarını belime doladı ve beni kendine çekti.

"Evet, seni öldürmek isteyen insanlar evine girmişken bu biraz zor," diye hatırlatıyorum.

"Bu asla olmamalıydı. Özür dilerim." Diye iç geçirir.

"Senin suçun değil. Babamın seni neden öldürmek istediğini bilmiyorum, ama onun amacına ulaşmamasını sağlamalısın Carlo. Senin karın olmaya yeni alışıyordum. Dul kalmaya hazır değilim."

Carlo'nun vücudu kaskatı kesilir. "Seni bu kadar kolay bırakacağımı mı sanıyorsun? Önümüzde koca bir hayat var, bebeğim. Birlikte yaşlanacağız ve torunlarımız olacak."

Geriyeye yaslanıyorum. "Jazzy bir şey söyledi." "Ne?" diye soruyor.

"Erkeklerin annesini ziyaret ettiğini söyledi. Jazzy'yi onlardan saklamış ama zavallı çocuk senin hakkında konuşanları duymuş, Carlo. Sence onlar babamın adamları mıydı?"

"Baban neden böyle bir şey yapsın? Benim nerede olduğumu biliyor?" Carlo karşılık verir.

"Joey Marciano'nun neden böyle davrandığını bilmiyorum." Omuz silkiyorum.

"Ben hallederim," diyor Carlo. Ve bununla babamı öldüreceğini kastettiğini biliyorum.

İçimde çok küçük bir parça pişmanlık duyuyor. Hangi kız, babasının ölmesini kabul edebilir ki? O, hiçbir şekilde yılın babası değildi, ama benim tek bildiğim ebeveynimdi. Annemden farklı olarak, o beni terk etmedi.

"Hadi, Jazzy'yi alalım." Carlo beni bırakmıyor. Bir adım geri çekiliyorum ve ellerini kollarıma koyarak dengemi sağlamaya çalışıyor.

"Burada ne kadar kalmamız gerekiyor?" diye soruyorum.

"Bilmiyorum, ama bana bir iyilik yap. Benimle ya da adamlarımızdan biriyle kal. Yalnız başına dolaşma."

"Emmanuel'e güvenmiyor musun?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Güveniyorum. Güvenmediğim, onun emrinde çalışan adamlar," diye homurdanır Carlo. "Onların ne tür adamlar olduğunu biliyorum."



Jazzy'yi hala Sammie ile bowling oynarken bulduk. Adam biraz tuhaf görünüyordu. Sanırım bunun Lailani ile bir ilgisi vardı, ama bu konuyu açmaya niyetim yoktu.

Jazzy çok yorgundu, ben de ona bir misafir odası buldum. Şimdi o uyurken ben burada oturuyorum. Carlo, arkadaşlarıyla buluşmaya gitti. Babama saldırmayı planladıklarını biliyorum. Yardım etmek istiyorum. Ama kocamın planıma asla razı olmayacağını da biliyorum.

Kapı açılır ve Charlotte ile Evie içeri girer. "Seni kontrol etmeye geldik. Nasıl hissediyorsun?" diye sorar Charlotte.

"İyiyim. Siz?"

"Daha iyiyim, ama sana teşekkür etmek istedim. Aynı zamanda seni azarlamak da istedim," diyor Charlotte.

"Ne için?"

"Beni o panik odasına itip kendin girmedğin için. Bir daha yapma." Gülümsüyor ama ciddi olduğunu biliyorum.

"Jazzy'nin orada yalnız kalmasını istemedim ve sen zaten bir kez vurulmuştun. Bu bir ömür boyu yeter de artar bile." Omuz silkiyorum.

"Yine de kendini benim önüne koyma. Sana bir şey olursa kendimi affedemem," diyor.

"Hayatım boyunca bu tür durumlar için eğitim aldım," diyorum ona. "Aslında Carlo'yu bulmam gerek. Jazzy'ye biraz bakar mısın?"

"Tabii," diye cevaplıyor Charlotte.

"Emmanuel'in ofisindeler," diye ekliyor Evie. "Yerini göstereyim mi?"

"Buraya sadece bir kez gelmiş biri için, burayı çok iyi biliyorsun." Charlotte arkadaşına umutla bakar.

"Ne kadar kaldığımı söylemedim ki." Evie gülüyor.

Odanın çıkarmaz Evie'ye bakıyorum. "Demek sen ve E, ha?" "E ve ben yok," diyor sertçe.

"O bunu biliyor mu?"

"Keşke yapsa." Diye iç geçirir.

"Onu çok iyi tanımıyorum, ama bu dünyadaki erkekleri tanıyorum. Bir şey istiyorlarsa, ellerinden gelen her şeyi yapmadan vazgeçmezler," diyorum ona.

"Ben de öğreniyorum," diyor.

Altı adamın koruduğu bir kapıya varıyoruz. "Biraz abartılı değil mi, beyler?" diye soruyorum. Bana ters ters bakıyorlar.

"Onu görebilir miyim?" Evie sessiz ve utangaç bir sesle sorar.

"Her zaman," diyor muhafızlardan biri ve kapıya ritmik bir şekilde vuruyor. Birkaç saniye sonra kapı açılıyor. Emmanuel, şimdi açık olan alanda duruyor, gözleri Evie'ye takılıyor.

"Üzgünüm, Antonia Carlo'yu görmesi gerekiyor," diyor Evie.

Emmanuel gözlerini bana çevirir. Kenara çekilir ve kapıyı açık tutar. "İçeride."

Onun yanından geçerken, arkamda kapı çarpınca irkilirim. Emmanuel peşimden gelmez. Hâlâ Evie ile birlikte diğer tarafta durmaktadır.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor Carlo. "Bir fikrim var," diyorum ona.

"Ne hakkında?" Dudakları köşeleri yukarı kıvrılırken gözleri ayaklarımdan yüzüme kayar.

"O tür bir fikir değil. Babama nasıl ulaşacağımı biliyorum." Bu, Sammie ve Louie'nin dikkatini çeker.

"Bunu dert etmene gerek yok. Biz hallederiz," diyor Louie. "Biliyorum, ama planım işe yarayacak ve hızlı ve acısız olacak," açıklıyorum.

"Anlat bakalım," diye Sammie araya girer.

"Babam hala o sürücüyü ona teslim etmemi bekliyor. Tek yapmam gereken onu arayıp bulduğumu söylemek. Onunla buluşmak."

"Kesinlikle lanet hayatta olmaz. Sen olmayacaksın hiçbir hiçbir yakınına gerek yok!" diye bağıyor Carlo.

"Bana bir şey yapmayacak," diyorum, ancak bundan yüzde yüz emin değilim.

Üç adam birbirlerine bakışıyor. Sır saklıyorlar. *Neden şaşırmadım ki?*

"Bana ne saklıyorsunuz?" diye soruyorum

Carlo'ya. "Hiçbir şey," diye yalan söylüyor.

"Hiçbir şey mi? Tamam, o zaman iyi hayatlar. Avukatım boşanma belgelerini sana ileticek." Dönüp ofisten fırlayarak çıkıyorum.

Bana bir daha yalan söylemeyeceğine söz vermişti, ama yüzüme karşı yalan söyledi. *Siktir et onu. Siktir et bu işi.* Kocamın canı istediğinde kafesinden çıkıp güzel güzel oturan bir eş olmayacağım.

Koridorda yürürken, bir kol belime dolanıyor ve ayaklarım yerden kesiliyor. "Ah, bırak beni." Bu açıdan ulaşabildiğim vücudunun herhangi bir yerine yumruğumu indiriyorum, ki pek bir yer yok.

"Boşanma belgeleri mi, gerçekten mi, Antonia? Hangi siktiğimin dünyasında benim o siktiğimin boşanma belgelerini imzalamamı bekliyorsun?" Carlo kulağıma bağıyor.

"Bana yalan söylemeye devam ettiğin dünyada."

Boş bir yatak odasına girer ve sonra vücudum bir yatağın üzerine düşer, gövdesi benimkini kaplar, böylece hareket edemem. "Senin iyiliğin için acı gerçekleri senden saklamak yalan söylemek değildir."

"Evet, yalan söylemektir," dişlerimi sıkarak söylüyorum. "Ya bana gerçeği söylersin ya da mutlu bir evlilik yapma umutların suya düşer. Beni gizli tutmayacaksın, Carlo Bianchi."

Bana bir an bakıyor. Sonra iç çekiyor. "Baban sadece beni öldürmeye çalışmıyor, Antonia."

"Ne? Başka kimin peşinde?" diye soruyorum.

"Sana," diyor. "Buna izin vermeyeceğim."

Gülüyorum. "Beni öldürmez Carlo." Kafamı sallıyorum. İnkâr çok zor bir şey.

"Emin misin? Aşçı, o çorba sana gelmesi gerektiğini söyledi, bana değil."

Donup kalırım, omurgamdan bir ürperti geçer. "Ne?"

"Sana hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim." Carlo eğilir ve dudaklarını dudaklarıma bastırır.

"Planım hala işe yarayacak," diyorum ona.

"Bir daha *boşanmaktan* bahsedersen, seni bir yere kilitlerim.

Beni terk edemezsin, Antonia," der, benim fikrimi dikkate almadan.

Onun tehdidini yerine getireceğinden bir an bile şüphem yok. "O zaman bana yalan söyleme Carlo. Bana gitmek için bir neden verme," diyorum ona. "Beni bir daha kırma."

## Otuz Beşinci Bölüm

---



**A** Antonia'nın sözleri kafamda yankılanıyor. *Beni bir daha kırme.* Bu kadını kırmak, yapmak istediğim en son şeydi.

Emmanuel'in ofisinden boşanma belgeleriyle tehdit ederek fırtına gibi çıktığında, gözüm karardı. Onun boşanmasına izin vereceğim bir dünya yok. Böyle bir şeyin olacağını düşünüyorsa, hayal görüyor. Ama dürüstlük ihtiyacını anlıyorum. Güven eksikliğinin nereden geldiğini anlıyorum.

Ben. Onun temkinli olmasının sebebi benim. Bir zamanlar bana duyduğu körü körüne güveni ben bozdum ve şimdi onu yeniden kazanmak için çabalamalıyım. Ve bunu yapacağım.

"Nasıl bu pisliklerin beni bu boka sokmasına izin verdim?" diye homurdandım.

"Çünkü onu ele geçirmenin en hızlı ve en kolay yolunun bu olduğunu biliyorsun," diyor Louie.

"O haklı," diye Sammie de katılıyor.

"Neden endişelendiğini anlamıyorum. Karın kendi başının çaresine bakabilir," diye ekliyor Emmanuel.

"Senin bir karın olup, onu incinebileceği bir duruma sokman için sabırsızlanıyorum." Ona öfkeyle bakıyorum.

O pislik bana sırtarak bakıyor. "O benim karım olsaydı, orada olmazdı."

"O zaman neden Antonia'nın bu boktan plana devam etmesinin iyi bir fikir olduğunu düşündün?" diye bağıyorum ona.

"Çünkü o benim karım *değil*. Ve Louie haklı. Bu, o yaşlı piçi yakalayıp hepimizin eve dönmesinin en hızlı yolu," diye cevaplar Emmanuel. "Sakin ol. Bu binayı yüz adamım kuşatmış durumda. Oradan canlı çıkamaz."

"Onun canlı çıkması umurumda değil," diye mırıldanıyorum. Umurumda olan, karımın onu öldürmek isteyen lanet olası bir pisliğin yanında olması. Hem de o pislik, karımın babası.

Restoranda gözcülerimiz var. Bütün mekan izleniyor, keskin nişancılarımız onu hedef aldı ve herhangi bir sorun çıkarsa ateş etme emri aldı. Ama bunu yaparken karımın o odada olmamasını tercih ederim.

"Baba, bu ne?" diye soruyor Antonia babasına. Karartılmış SUV'mizde otururken, Antonia'nın söz konusu diski babasına verişini izliyoruz.

"Seni ilgilendirmez. Neden bulman bu kadar uzun sürdü?" diye homurdanıyor ve ben sesi açmak için elimi uzatıyorum.

"Bir gangsterin evinde casusluk yapmak kolay değil. Bunu en iyi sen bilirsin," diye cevaplar.

Antonia'nın bu halinden nefret ediyorum, yerini bilen, kibar ve düzgün mafya kızı. Jazzy'nin asla öyle olmasına izin vermeyeceğim. Onun şu anki gibi masum ve bilgisiz kalmasını istiyorum. Yüzde yüz kendisi olmasını istiyorum.

Kızımı düşününce, telefonumdaki yayını kontrol ediyorum. Emmanuel'in evinde uyuduğu odanın güvenlik kamerası görüntüsü var. Charlotte ve Evie onunla birlikte. Odanın dışında beş adamım var,

Emmanuel'in ise salonda elli adamı var. Evie'yi ne pahasına olursa olsun korumaları emredildiğinden şüphem yok.

"Hadi, Antonia, kalk ve dışarı çık," diye fısıldıyorum.

"O hemen gidemez. Bunu biliyorsun," diyor Louie. "Biraz daha bekleyin, yoksa gidip onu alacağım," diyorum.

"Hayır, yapmayacaksın," diyor Emmanuel.

Ona kaşlarımı kaldırıyorum. Beni durdurmak için vurması gerekir, ama o pislikten bunu yapmayacağını sanmıyorum.

"Nasıl aldın?" Antonia'nın babası ona soruyor.

"Jazzy'yi dışarı çıkardı. Ben kendimi iyi hissetmediğimi söyledim ve geride kaldım. Ondan sonra kasayı açmak zor olmadı. Bugün benim doğum günüm," diye açıklıyor.

"Aptal. Çocuğun onun sonunu getireceğini düşünmüştüm, ama annesi içeri girmesi gerektiğinde ortadan kayboldu. Hala sana bu kadar takıntılı olduğunu bilseydim, önce seni kullanırdım." Marciano gülüyor. "Aşk erkekleri aptalca şeyler yapar."

"Beni kullandın. Ben senin kızınım. Tek çocuğun." Antonia'nın sesi kırılmış gibi.

"Sanki bundan hiçbir şey kazanmamışsın gibi davranma. Kendini zaten verdiğin adamla evlendin. O seni mahvettikten sonra seni başkasına sunamazdım."

"Siktir et! Onu yakalayacağım." Arabanın kapısını açıp dışarı çıkmak üzereyim ki Louie ceketimin arkasından tutuyor.

"Bekle. Kalkıyor." İzlediğimiz ekrana işaret ediyor. "Bir babanın sevdiği gibi seni sevemediğim için özür dilerim

Sen ve annem bu konuda aynıymışsınız. O beni sana bıraktı. Sen de beni sattın," diyor Antonia ve kalbim bir an duruyor.

"Konuşmayı kes ve defol git, Antonia," diye homurdandım.

"Annen senin için öldü. Seni seviyordu," diye karşılık verir Marciano.

Antonia güler. Karanlık, mizahsız bir kahkaha. "O ölmedi. O hayatta. Seni terk etti. Beni *seninle* bıraktı. İkimizi de

kalacak kadar sevmedi."

"Ne dedin sen?" Marciano masanın üzerine eğilerek tüm boyunu ortaya çıkarır.

"Siktir." Arabadan atlayıp yolun karşısına koşarım. Restoranın kapısını ittiğimde, o pislik kadının üzerinde dikiliyor. Kadın ise yerde, elini yanağına dayamış.

"O seni sevmiyordu. Seni terk etti ve paçayı kurtardı." Antonia tekrar güldü.

Adam kadına vurmak için kolunu kaldırır, ben de bileğini tutarım. "Karımdan uzak dur," diye bağırırım. Antonia'ya bakarım. "Dışarı, hemen."

Antonia ayağa kalkıp restorandan koşarak çıkmasını bekledim. Sammie kapıda onu karşılarırken, Louie ve Emmanuel kapının önüne geçtiler.

"O orospunun sadık olmadığını biliyordum," diye tükürür bana Joey Marciano, yakında ölecek olan kayınpederim.

"Sadık tabii. Ama sana değil." Sırıttım. "Bana çok sadık ama."

"Ona gönderdiğim mesajlara cevap vermediğinde anlamalıydım. O ilişkiden kurtulmak istediğini ne kadar söylese de, senin fahişen olmaktan memnundu."

Arkamdan belime sıkıştırdığım tabancayı çekip kafasına doğrultuyorum. Bu pislik karımı iki kez benim önümde aşağıladı. "Bu işten kolayca kurtulacaksın."

"Beni öldürüp paçayı kurtaracağını mı sanıyorsun?" Joey gülüyor. "Ben bir Don'um. Beni öldüremezsin."

"Aslında, ben öldürebilirim." Tetiği çektim ve vücudu yere *düştü*. "Oh, bak, yaptım." Hareketsiz gövdesine tekme attım. Sonra çömelip cebinde aradım ve diski çıkardım.

"Gidelim." Emmanuel omzuma hafifçe vurur.

Başımı sallayıp geriye bakmadan restorandan çıkıyorum. Bir can almak hiç bu kadar iyi hissettirmemişti.

Arabaya vardığımda, Sammie'yi Antonia'nın yanağına buz torbası tutarken buluyorum. Yanına oturup buz torbasını cildinden çekiyorum. O pisliğin karımın yüzünde bıraktığı izi görünce küfrediyorum. "Lanet olsun, onu tekrar öldürmek istiyorum."

"Önemli değil. Artık bitti. Değil mi?" diye soruyor Antonia.

"Evet, bitti artık." Öne eğilip alına öpücük konduruyorum.

"Güzel, hadi gidip çocuğumuzu Emmanuel'in evinden alıp eve götürelim."

*Çocuğumuz.* *Çocuğumuz* dedi. Jazzy'yi kendi çocuğu olarak kabul ettiğini bilmek için bunu duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu şimdiye kadar bilmiyordum. Antonia'nın annesi olmadığını biliyorum ve Wendy'nin yerini almak istemiyorum. Ama bir aile olmak istiyorum, gerçek bir aile.

"Hadi çocuğumuzu alalım." Başımı sallıyorum. "Seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Antonia ceketimi tutup beni kendine çekiyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. "Carlo?"

"Evet, bebeğim?"

"Benimle evlenir misin?" diye sorar.

"Ah, biz evliyiz."

*Kahretsin, düşerken kafasını mı vurdu? Evine gelip muayene edecek yeni bir doktor bulmam lazım.*

"Biliyorum, ama benimle tekrar evlenir misin? Bu sefer kendi seçtiğimiz bir düğün yapalım?" diye açıklıyor.

"Hayatımızın geri kalanında her gün seninle evlenirim, Antonia Bianchi. Sen beni seçmemiş olabilirsin, ama ben seni seçerken hiç tereddüt etmedim," diyorum ona. "Hayalindeki düğünü planlayalım. İstedğin her şeye sahip olmanı istiyorum."

"Arka bahçemizde yapmak istiyorum. Sadece sen, ben, Jazzy ve arkadaşlarımız," diyor. "Tek istediğim bu."

"Bunu gerçekleştirebilirim." Dudaklarını dudaklarımla kapattım, onu kucağıma oturtup kendime doğru çektim ve ona sarıldım.

*Ben de istediğim her şeye sahibim.*

## Epilog

---



*fiho hcc<sup>3</sup>/<sub>4</sub>s laĩc»*

Uyanıyorum, küçük eller yüzümdeki saçları çekiyor. "Antonia, bugün okulun ilk günü," diyor Jazzy tatlı sesiyle kulağıma fısıldıyor.

Kollarımı ona dolayarak onu kendime çekip sarılmak için kaldırıyorum. "Elbette öyle, tatlım."

"Babam özel krep yapıyor," diyor.

"Özel krep ne var?" diye soruyorum, yataktan doğrulmaya çalışarak.  
"Bilmiyorum." Jazzy omuz silkiyor. "Saçımı yapabilir misin? Babam denedi ama  
"Pek iyi değil," diye fısıldadı, sanki onun duyacağından endişeleniyormuş gibi.  
Bakışlarım, saç tokası düşmek üzere olan eğri büğrü at kuyruğuna kayıyor.  
"Yapabilirim. Ne tür bir stil istiyorsun?"  
"Şey, iki at kuyruğu yapabilir misin?" diye soruyor.  
"Tabii yapabilirim. Banyoya gidelim. Biraz parlak sprey de sıkalım," diyorum.  
"Evet!" Jazzy zıplar ve koşar.



Saçlarını iki at kuyruğu yapıp üzerine parlak sprey sıkdıktan sonra, Jazzy aynaya bakar. "Sence diğer çocuklar beğenecek mi?"  
"Sen beğenecek misin?" diye karşılık veriyorum. "Beğendim."  
"O zaman önemli olan tek şey bu. Başkalarının beğeneceğini düşündüğün için hiçbir şey yapmana gerek yok. Sadece kendin ol tatlım, doğru insanlar seni olduğun gibi sevecekler," diyorum ona.  
"Tamam." Jazzy başını sallar. "Sanırım annem bu at kuyruklarını beğenirdi."  
"Evet, eskiden saçını böyle yapar mıydı?" Annesi hakkında benimle rahatça konuşmasını istiyorum.  
"Çok yorgun olmadığında yapardı," diyor Jazzy.  
"Harika. İyi bir anneymiş." Gülümsüyorum. "Okuldan sonra onu ziyarete gidelim mi? Ona ilk günün nasıl geçtiğini anlattırın."  
"Gerçekten mi? Çok güzel olur." Jazzy sandalyeden iner. "Hadi özel kreplerimizi alalım," der ve bu sefer banyodan koşarak çıkar.  
Onu mutfağa kadar takip ediyorum. Ve içeri girdiğim anda, kocamın kollarına düşüyorum. *Kocam*. Hala biraz garip geliyor ama hoşuma gidiyor. Her geçen gün daha da çok.  
"Günaydın," Carlo beni selamlayarak yüzümü öpücüklerle doldurur.

Onu kendimden uzaklaştırmaya çalışırken gülüyorum. "Günaydın. Neşeli bir moddasın."

"Neşelenmemek için ne var ki? Mutfağında dünyanın en harika kızları var." Jazzy'ye göz kırpar, Jazzy de gülerek karşılık verir.

"Özel krep var diye duydum?"

"Oturun. Kahveniz hazır. Krepler de hemen geliyor," der ve bir tabureyi gösterir.

## Epilog

---



İçimde endişe beni yiyip bitirirken, soğukkanlı davranmaya çalışıyorum. Kızım tek başına okula gidiyor. Benim ya da karımın yanında değil. Çok mutlu. Mutluluk her yerinden *akıyor*.

Ama lanet olsun. Burada güvende olduğuna nasıl güvenebilirim?

Elbette, mülkün çevresine adamlar yerleştirdim, binaya giren çıkan herkesi gözetliyorlar.

Antonia elimi sıkıyor. Panik içindeki yüzüne bakıyorum. Tam da benim hissettiğim gibi görünüyor.

"Belki ebeveyn yardımcısına ihtiyaçları vardır. İnsanlar bunu yapar, değil mi? Sınıfa gönüllü olarak gidip yardım et. Ben de kaydolabilirim. Gününü sınıfta onunla geçiririm. Yani, ben onun ebeveyni değilim, biliyorum. Ama yine de izin verirler, değil mi?" diye sorar.

"Sen onun ebeveynisin. Ve onlara başka seçenekleri olmadığını söylersem izin verirler." Ona gülümsüyorum.

"Merhaba, ben Jacob. Adın ne?" Küçük bir çocuk, kirli yüzünde sırtarak Jazzy'ye yaklaşır.

*Hay sikeyim.*

Aralarına girmek üzereyim ki karım beni durdurur ve başını sallar. "Böyle iyi. Arkadaşlara ihtiyacı var," diye fısıldar Antonia kulağıma.

"Ona erkek arkadaşlar değil, kız arkadaşlar lazım," diye homurdandım. "Saçmalama. O daha altı yaşında." Antonia gözlerini devirdi. "İşte o yaşta başlar," dedim ona.

"Benim adım Jasmine, ama bana Jazzy diyebilirsin." Kızım çocuğa gülümsüyor. *Lanet olsun, gülümsüyor.* Ona bu küçük pisliklerin bacaklarına tekme atıp ters yönde koşmasını öğretmem gerek.

"Harika, kaçınıcı sınıftasın?" diye sorar.

"Birinci," diye cevaplar Jazzy.

"Ben de. Sınıfını göstereyim mi? Öğretmenimiz çok iyi. Çok nazik biridir."

"Tamam." Jazzy omuz silkiyor ve bana bakıyor.

Onu kucaklayıp hemen eve götürmekten başka bir şey istemiyorum. Evde eğitim hala iyi bir seçenek. "Devam et. Biz de peşinden geliriz," diyorum ona.

O bunu düşünmüyor bile. Sadece arkasını dönüp Jacob adındaki çocukla yan yana yürümeye başlıyor.

Altı yaşındaki çocukların geçmişini araştırmak mümkün mü? Hiçbir fikrim yok. Ama sınıftaki tüm çocukların ebeveynlerini araştırıp kontrol edeceğim. Özel dedektifime bu işi yapmasını söyleyeceğim.

Jazzy'nin öğretmeniyle görüşüp onun yerleşmesini izledikten sonra, Antonia ve ben isteksizce arabaya geri dönüyoruz.

"Biraz burada oturalım mı? Bize ihtiyacı olursa diye?" Antonia önerir.

Eğilip dudaklarını dudaklarımla kapattım. "Harika bir fikir."

İlk saat geçer ve ben bir saat daha kalmayı öneririm. Sonraki saat Antonia'nın fikriydi ve farkına varmadan Jazzy'yi alma saati gelir.

Kızım yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bana koşar. "Bugün çok güzel bir gün geçirdim. Okulu çok seviyorum!" diye bağırır.

Kalbim eriyor. O çok mutlu. Harika bir gün geçirmiş. Çok endişelenmişim ama o mutlu ve tek parça. Önemli olan da bu.

"Çok sevindim. Dondurma yemeye gidelim mi?" diye teklif ettim.

"Tamam, ama dur!" Kızım, onu yere indirene kadar kollarımda kıvranıyor. Sonra dehşetle kızımın sabah gördüğümüz aynı küçük serseri çocuğa koşup ona sarılmasını izliyorum. "Hoşça kal ve teşekkür ederim demedim," diyor ona.

"Bir gün o küçük pislği öldüreceğim," diye mırıldanıyorum.

Antonia koluma vurur. "Bir çocuğa böyle konuşamazsın, Carlo. Tanrım. Onlar daha altı yaşında."

Omuz silkiyorum. Şu anda altı yaşında olabilirler, ama her zaman öyle kalmayacaklar. Ben hazır olacağım ama. Kimse benim küçük kızıma yaklaşamayacak.

"Yüzün paha biçilemez, Carlo. Rahatla," diyor Antonia. "Ayrıca, ona birkaç erkek kardeş yetiştiririz. Yükü biraz paylaşıyoruz."

Karama bakıyorum. "Benden çocuk mu yapmak istiyorsun?"

"Bu fikre karşı değilim." Gülümsüyor.

"Bu gece başlayalım." Jazzy bize doğru koşarak gelirken sırtıyıyorum.

Daha fazlasını mı istiyorsunuz? His Playground bonus sahnesini buradan indirin. [Jazzy'nin Balo Gecesi](#).

**His Playground'u sevdiniz mi? Owing Vegas serisine [His Lair](#) (Sammie ve Lailani'nin hikayesi) ile devam edin.**

**Emmanuel ve Evie'nin hikayesini sabırsızlıkla beklediğinizi biliyorum. hikaye...Onları benzeri olmayan bir aşk hikayesi, buradan okuyabilirsiniz - [Dead or Alive](#).**

# Also by Kylie Kent

## The Merge Serisi

[Merged With Him](#) (Zac ve Alyssa'nın Hikayesi) [Fused With Him](#) (Bray ve Reilly'nin Hikayesi) [Entwined With Him](#) (Dean ve Ella'nın Hikayesi)

## 2. Nesil Birleşme Serisi

[Ignited by Him](#) (Ash ve Breanna'nın Hikayesi)  
[An Entangled Christmas: Bir Birleşme Serisi Noel Romanı](#) (Alex ve Lily'nin Hikayesi) [Chased By him](#) (Chase & Hope'un Hikayesi)  
[Ona Bağlı](#) (Noah ve Ava'nın Hikayesi)

## Seattle Ruh Eşleri

[Onun Listesi](#) (Amalia ve Axel Williamson)

## McKinley'nin Takıntısı Düeti

Josh ve Emily'nin Hikayesi

[Onu Mahvetmek](#)

[Onu Mahvediyor](#)

## Hasta Aşk Düeti

[Kontrolsüz Arzular](#) (Dominic McKinley ve Lucy Christianson) [Delice Çekim](#) (Dominic McKinley ve Lucy Christianson)

## Valentino İmparatorluğu

[Şeytani Kral](#) (Holly ve Theo'nun hikayesi)  
[Alçakgönüllü Kraliçe](#) (Holly ve Theo'nun hikayesi) [Birleşik Hükümdarlık](#) (Holly ve Theo'nun hikayesi) [Acımasız Prenses](#) (Neo ve Angelica'nın Hikayesi) [Lola'yı Geri Kazanmak](#) (Lola ve Dr James)

## Valentino'nun Oğulları Serisi

[Acımasız Şeytan](#) (Theo ve Maddie'nin hikayesi) [Merhametsiz Şeytan](#) (Matteo ve Savannah'ın hikayesi)  
[Ruhsuz Şeytan](#) (Romeo ve Livvy'nin Hikayesi)  
[Pervasız Şeytan](#) (Luca ve Katerina'nın Hikayesi)

[Bir Valentino Buluşması](#) (Tüm Valentino Ailesi)

### **Valentino Mirasçıları Novellaları**

[Dante](#) (Dante ve Josie)

[Alessandro](#) (Alessandro ve Cassidy)

[Tilly](#) (Matilda & Antonio)

[Orlando](#) (Orlando & Aleeka)

[Enzo](#) (Enzo & Kayleigh)

### **Takıntılı Aşk Üçlemesi (Aurora Valentino)**

[Onun Karanlık Takıntısı](#) (Kitap

1) [Onun Ölümcül Bağlılığı](#)

(Kitap 2) [Onların Sapkın Aşkı](#)

(Kitap 3)

### **Ayartıcı Serisi**

[Onun Kurallarına Uymak](#) (Xavier &

Shardonnay) [Onun Emirlerine Uymak](#)

(Nathan & Bentley) [Onun Emirlerine](#)

[Uymak](#) (Alistar & Dani)

### **Valentino'nun Mirası**

[Acımasız Şeytan](#) (Izzy ve Mikhail) [İntikamcı](#)

[Şeytan](#) (Izzy ve Mikhail)

### **Vancouver Şövalyeleri Serisi**

[Kaçış](#) (Liam ve Aliyah)

[Skoru Bil](#) (Grayson ve Kathryn) [Kırmızıya Boya](#)

(Travis ve Liliana Valentino) [Puck Engellendi](#)

(Luke ve Montana)

### **De Bellis Suç Ailesi**

[Bir Günahkarın Sözü](#) (Gio ve Eloise) [Bir](#)

[Günahkarın Yalanları](#) (Gabe ve

Daisy)

[Bir Günahkarın Erdemleri](#) (Marcel & Zoe)

[Bir Günahkarın Azizesi](#) (Vin &

Cammi) [Bir Günahkarın Gerçeği](#)

(Santo & Aria)

### **Vegas'ın Sahibi**

[Onun Krallığı](#) (Louie &

Charlotte) [Onun Oyun Alanı](#) (Carlo

& Antonia) [Onun Sığınağı](#)

(Sammie & Leilani)

**Vegas'ın Sahibi Spin-Off Bağımsız**

Ölü ya da Diri (Emmanuel & Evie)

# About the Author

## Kylie Kent Hakkında

Kylie, anaokulu öğretmenliğinden romantik yazarlığa atlayarak, seksi, sonsuza dek süren aşk hikayeleri yazma hayalini gerçekleştirdi. Ateşli sahnelerle dolu, mutlu sonla biten hikayeleri seviyor.

Şu anda Avustralya'nın Sidney kentinde yaşıyor ve yeni romanını hayal etmediği zamanlarda, üç çocuğu ve yirmi yıldır birlikte olduğu, gerçek hayattaki ilk aşkı olan kocasıyla vakit geçiriyor.

Kylie, okuyucularından haber almayı çok seviyor; ona şu adresten ulaşabilirsiniz:  
[author.kylie.kent@gmail.com](mailto:author.kylie.kent@gmail.com)

İletişimde kalalım, Facebook'taki okuyucu grubuma katılın ve Instagram'da beni takip edin.





- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
  - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

**Not:** Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

**Dip not:** Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

*Sevgiler.*

*Çevirigiller Ekibi*

